ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
2004

#8

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ολυμπιακή απάτη

Πολυεθνικές-χορηγοί, πολυδιαφημιζόμενα εμπορεύματα-σκουπίδια, εθνικιστικός ανταγωνισμός, κορύφωση της καταστολής και διαρκής παρακολούθηση, χειραγώγηση σ' ένα κραυγαλέο και πολυτελές ψέμμα. Ο ανθρωποφάγος βωμός της ολυμπιάδας κερδίζει για άλλη μια φορά τα θύματά του. Κι όταν τελειώσει το θέαμα, θα μείνουν στην αρένα οι πραγματικοί μονομάχοι, για μια σφοδρότερη σύγκρουση. Και μετάλλια δεν απονέμονται στους κοινωνικούς αγώνες!

της σύνταξης...

Ενεργά παρόντες και αντιστεκόμενοι, συνεχίζουμε...

Γράφοντας αυτό το σημείωμα της σύνταξης για το φύλλο του καλοκαιριού του2004, είναι αδύνατο να μη θυμηθούμε τις περυσινές ανάλογες στιγμές, όταν γεννιόταν η Βαβυλωνία. Λίγες μέρες πριν τις κινητοποιήσεις κατά της ευρωπαϊκής συνόδου κορυφής σε Θεσσαλονίκη και Χαλκιδική τον Ιούνιο του 2003. Η αποδοχή του εγχειρήματος, τόσο στην ανταπόκριση του κόσμου όσο και στο μήνυμα του αντικαθεστωτικού αγώνα που θέλαμε να περάσουμε, ήταν τέτοια που μας έκανε να τολμήσουμε τη συνέχιση της έκδοσης της εφημερίδας σε σταθερή βάση. Αυτό που θέλουμε για τη Βαβυλωνία είναι να ικανοποιεί τις ανάγκες και τις επιλογές ενός κόσμου, που θέλει να καταγράψει και να ερμηνεύσει τις πραγματικές διαστάσεις του. Να εκφράσει αυτούς που καταδυναστεύονται και θέλουν έναν άλλο κόσμο απελευθερωμένο, Αυτούς που θέλουν να αλλάξουν τη ζωή τους και όχι να διαχειρισθούν τη μιζέρια τους. Να αποτελέσει όπλο κριτικής και να χαράξει δρόμους αντίστασης.
Το ξύπνημα της ναρκωμένης σκέψης, της ζαλισμένης από τα μέσα ενημέρωσης-χειραγώγησης, τον πόλεμο των εικόνων και του μη-νοήματος, αναδεικνύονται στο πρώτο και μεγάλο μέλημα. Αναζητούμε τη συνομιλία με την ίδια την κοινωνία, κάτι που δεν είναι ούτε αυτονόητο ούτε εύκολο. Στο πρόσωπό της βλέπουμε ένα ζωντανό σώμα με αγωνίες και προσωπικές μάχες, μικρές ή μεγάλες ανατροπές. Η πορεία αυτή αποτελεί μονόδρομο και εμείς είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε να τον διαβαίνουμε.
Αν δεν μπορέσουμε να αντισταθούμε αποτελεσματικά στις επιλογές των κυρίαρχων και να αποτρέψουμε τις καταστροφικές επιλογές και τους πολέμους τους, τότε να ετοιμαστούμε να υποστούμε τις συνέπειες. Περιθώρια ουδετερότητας δεν μας αφήνουν, ούτε οι νεκροί στο Ιράκ ούτε στη Μαδρίτη, αλλά ούτε και τα θύματα της ολυμπιακής απάτης προς όφελος της εικόνας μιας αναπτυγμένης-εικονικής Ελλάδας.
Το πλαίσιο έχει ήδη διαμορφωθεί, όπως και η κοινή αντίληψη για το πώς και με ποιο στόχο. Με όλους εμάς που την ξεκινήσαμε και με όσους βρέθηκαν και την πλαισίωσαν στη συνέχεια. Εντασσόμενος ο καθένας στη νέα συλλογικότητα που δημιουργήθηκε και στη βάση των αντιεξουσιαστικών ιδεών μας, που δοκιμάζονται έμπρακτα και καθημερινά.
Ένα χρόνο μετά, όχι μόνο έχουμε τη θέληση να συνεχίσουμε, αλλά με πιο δυναμικό και συνεκτικό τρόπο, να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις που δημιουργήθηκαν από την ίδια την πορεία της Βαβυλωνίας.
Με αυτό το 8ο φύλλο-καλοκαιριού 2004 ολοκληρώνουμε έναν κύκλο, που μας προτρέπει να κάνουμε και τον πρώτο απολογισμό. Προς το παρόν δίνουμε το ραντεβού στη Γεωπονικής της Αθήνας 24-27 Ιουνίου και στο 2ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ κατά της ολυμπιάδας της απάτης, του αίματος, του κέρδους, του θεάματος.

Για να δηλώσουμε ενεργά παρόντες και αντιστεκόμενοι.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από την πανελλαδική συντακτική ομάδα της Βαβυλωνίας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Κ. Παλαιολόγου 18, τ.κ. 546 35 • Τηλ.: 2310-261.290
ΑΘΗΝΑ: Σπυρίδωνος Τρικούπη 19 • Τηλ.: 6932.135.511
ΞΑΝΘΗ: Αυτόνομο Στέκι "Κύκνος" Αγ. Γεωργίου 2 • Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Τηλ.: 6937.720.024
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 • Τηλ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

Διολίσθηση

Δομή και χαρακτήρας των Ολυμπιακών Αγώνων

Μπορεί να ισχυριστεί κανείς, ότι δεν ήταν αυτή η πρόθεση του Pierre de Coubertin και των άλλων ιδρυτών των σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων, οι οποίοι οραματίστηκαν τη «διεθνή συμφιλίωση» σε μια εποχή πολύ πριν από το παγκόσμιο αθλητικό μάρκετινγκ; Με μια προσεκτική ανάλυση στα διάφορα χαρακτηριστικά των Ολυμπιακών Αγώνων θα διαπιστώσει κανείς ότι είναι τόσο εύπλαστα κατασκευασμένα, ώστε να διαμορφώνουν τους αγώνες πάντα προς το συμφέρον των κρατών και των εταιριών.
Ξεκινώντας από τη ΔΟΕ, που είναι κατά γενική ομολογία ένα κλειστό αντιδημοκρατικό σώμα, της οποίας τα μέλη λαμβάνουν μεγάλα ποσά χρηματοδότησης από την ίδια. Πολλά μέλη της στο παρελθόν έχουν κατηγορηθεί ότι δωροδοκήθηκαν κατά τη διάρκεια της επιλογής των ολυμπιακών πόλεων από τους διάφορους διεκδικητές. Άλλη διαδεδομένη μορφή δωροδοκίας, περιλαμβάνει τη συγκάλυψη πολυάριθμων θετικών εξετάσεων για χρήση αναβολικών από αθλητές μεγάλων κρατών.
Οι Ολυμπιακοί Αγώνες δεν είναι τίποτα περισσότερο από ομαδικά ή ατομικά, ιεραρχικά δομημένα & ανταποδοτικά αγωνίσματα. Ένα από τα σημαντικότερα χαρακτηριστικά των αγωνισμάτων αυτών είναι ότι εμπεριέχουν αθλητικούς μικρόκοσμους με δομημένους κανόνες για να καθοριστεί η συμπεριφορά και έναν ρητό διαχωρισμό τους από «παρείσακτους». Για να είμαστε πιο σαφείς, πολλά από τα αγωνίσματα στην πράξη χαρακτηρίζονται από φυλετική προκατάληψη, διάκριση γένους, οικονομική ανισότητα, και πολυάριθμες άλλες κοινωνικές διακρίσεις. Αλλά ο μηχανισμός κατασκευής ενός αθλήματος περιλαμβάνει ταυτόχρονα και την υπερβατική απαξίωση αυτών των διακρίσεων διατηρώντας πάντα την τεχνητή πραγματικότητα του ίδιου του παιχνιδιού. Δηλαδή, πολύ απλά, έχουμε την στερεοτυπική νομιμοποίηση του Μαύρου δρομέα ο οποίος νικάει τον Λευκό συναθλητή του στο αγώνισμα, άρα είναι «ανώτερος» αλλά αυτό ισχύει μόνο μέσα στην πραγματικότητα του αγωνίσματος. Επιστρέφοντας στον έξω κόσμο ο μαύρος παραμένει υποδεέστερος των λευκών. Είναι αυτό που κάνει τα παιχνίδια μια τέτοια πολύτιμη διαφυγή από την καταπιεστική πραγματικότητα της ζωής των ανθρώπων. Οι συμμετέχοντες και οι θεατές μπορούν να επικεντρωθούν στις αποδόσεις και τα δρώμενα σε έναν μικροσκοπικό κοινωνικό κόσμο, στον οποίο το «ταλέντο», η «προσπάθεια» και η «τύχη» συνδυαζόμενα μεγαλουργούν.
Η θέαση αθλητικών γεγονότων, όπως οι Ολυμπιακοί Αγώνες, χρησιμεύει να ενσωματώσει τους θεατές (ειδικά τους άντρες) στο κυρίαρχο σύστημα αξίας της ανταγωνιστικής προσπάθειας για την επιτυχία, κάτι πολύ χρήσιμο στην εποχή παγκόσμιου εταιρικού ανταγωνισμού. Υπάρχουν νικητές και ηττημένοι, με την παραδοχή ότι οι νικητές είναι ανώτεροι, επειδή αυτά είναι αγωνίσματα ικανότητας παρά τύχης. Το ανταγωνιστικό στοιχείο κάνει τους αγώνες να εμφανίζονται σε συμφωνία με τα συμφέροντα των κρατών, τα οποία είναι αναμεταξύ τους σε διαρκές καθεστώς ανταγωνισμού για δύναμη και επιβολή. Οι νίκες των ολυμπιακών αθλητών θεωρούνται συνήθως ως νίκες

Οι Ολυμπιακοί είναι κλειστοί ανταγωνιστικοί αγώνες μεταξύ ελίτ υπεραθλητών, με μεγάλους αριθμούς θεατών και ο ιδανικότερος μηχανισμός μέσω του οποίου τα κράτη και οι εταιρείες μπορούν να επιβάλουν τις πολιτικές και τα προϊόντα τους

για τις χώρες τους. Κατά συνέπεια, ο ολυμπιακός ανταγωνισμός μπορεί εύκολα να γίνει ένας δοτός ανταγωνισμός μεταξύ των κυβερνήσεων.

Ο ανταγωνισμός στον αθλητισμό είναι προαπαιτούμενο για την εμπορευματοποίηση. Με τη διαίρεση των συμμετεχόντων σε «ανταγωνιστές» που μπορούν εύκολα να αναγνωρισθούν, οι marketeers μπορούν να συνδέσουν τα προϊόντα με αναγνωρίσιμα άτομα και ομάδες. Τόσο κυρίαρχος είναι ο ανταγωνισμός στον αθλητισμό όπου κάθε εναλλακτική μορφή ή έννοια συνεταιριστικού αθλητισμού να θεωρείται αδόκιμη. Τέλος, πολλά από τα αγωνίσματα έχουν διαμορφωθεί σύμφωνα με τις δεξιότητες του πολέμου και μερικά εμπεριέχουν «αθλητικά θεμιτή» βία, όπως η πυγμαχία.. Οι θεατές μπορούν να γίνουν επιθετικότεροι ως αποτέλεσμα της παρακολούθησης ανταγωνιστικών αθλητικών αγώνων. Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο ότι ο αθλητισμός μειώνει τη συχνότητα των πολέμων, των δολοφονιών ή άλλης βίας στην κοινωνία. Συνεχίζοντας, οι Ολυμπιακοί Αγώνες είναι ένας ανταγωνισμός αθλητικών ελίτ, που με αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνουν μεγάλη συμβολική αξία. Οι ολυμπιονίκες παρουσιάζονται ως το καλύτερο που οι χώρες τους έχουν να προσφέρουν, και οι κάτοχοι χρυσών μεταλλίων προβάλλονται ως παγκόσμιοι πρωτοπόροι. Οι κυβερνήσεις και οι εταιρίες ταυτόχρονα επιθυμούν να συνδεθούν με εκείνους που είναι οι καλύτεροι του κόσμου. Επειδή ο αριθμός ολυμπιακών αθλητών είναι σχετικά μικρός, είναι δυνατό για τις κυβερνήσεις και τις εταιρίες να καρπωθούν τη θετική υπεραξία με μια σχετικά μικρή επένδυση. Οι κυβερνήσεις οργανώνουν ειδικά ιδρύματα, υποτροφίες, και επιμορφωτικά προγράμματα για τους ελίτ αθλητές προκειμένου να αυξηθούν οι πιθανότητες της ολυμπιακής δόξας τους. Οι εταιρίες «στρατολογούν» τους αθλητές σαν τους πιο προσοδοφόρους πρεσβευτές για την επικύρωση της κάθε προιοντικής υπόσχεσης. Οι αθλητές είναι ο οικονομικότερος και αποδοτικότερος τρόπος από όλα τα υποπροϊόντα της διαφήμισης. Επίσης, με τον αυξημένο αριθμό θεατών που προσφέρει η σύγχρονη τεχνολογία, η αξία των Ολυμπιακών Αγώνων για τα κράτη και τις εταιρίες έχει αυξηθεί αντίστοιχα. Τα επιτεύγματα των αθλητών, οι τυμπανοκρουσίες των εθνικών ύμνων και η μετάδοση των διαφημίσεων φθάνουν τώρα σε ένα παγκόσμιο ακροατήριο όσο ποτέ. Οι αγώνες κυριαρχούνται από το ανδρικό φύλλο. Παραδοσιακά, οι άνδρες είναι πολύ περισσότεροι από τις γυναίκες ως συμμετέχοντες, προπονητές κλπ. Σε πολλές εθνικές ολυμπιακές ομάδες δεν συμπεριλαμβάνεται καμία γυναίκα. Τα αθλήματα των αγώνων έχουν δημιουργηθεί με έμφαση τον άνδρα σαν μέσο πολεμικής προγύμνασης, σε έναν διαχρονικό «στίβο μάχης». Οι γυναίκες έχουν ίσες ευκαιρίες για διάκριση μόνο σε αθλήματα βασισμένα καθαρά στην ικανότητα παρά τη δύναμη. Δεν είναι τυχαίο ότι πολλά αγωνίσματα εμπεριέχουν και έναν ενσωματωμένο ρατσισμό, δεδομένου ότι ιδρύθηκαν από την ευρωπαϊκή ελίτ, επιλέγοντας το δυτικό αθλητισμό, ο οποίος τώρα έχει γίνει παγκόσμιος αθλητισμός. Η ΔΟΕ συνεχίζει να εξουσιάζεται από την δυτική κουλτούρα στον αθλητισμό, ενώ γηγενή αθλήματα απορρίπτονται. Το γεγονός ότι λίγο πριν την έναρξη των αγώνων της Αθήνας επιτράπηκε η συμμετοχή αθλητριών, οι οποίες στο παρελθόν έχουν κάνει αλλαγή φύλλου είναι ένας ανούσιος και ανέξοδος θεματικός μόνο «φιλελευθερισμός». Μιας και μέχρι στιγμής δεν υπήρχε τέτοιο ζήτημα, αλλά και η ανακοίνωση αυτή δε δίνει την δυνατότητα πάρα μόνο για μελλοντική συμμετοχή. Όπως και να είναι, η παραπάνω ανακοίνωση δεν αποτελεί νίκη καμιάς κοινωνικής ομάδας ούτε καν των ίδιων των ενδιαφερόμενων. Ίσως, αυτή η νέα συνθήκη, που διαμορφώνεται, να στηρίζεται στο ότι οι Ολυμπιακοί αγώνες τείνουν να γίνουν περισσότερο μια προσπάθεια μεταξύ των εφαρμογών της προηγμένης επιστήμης και της τεχνολογίας στον εξοπλισμό, την κατάρτιση, την ψυχολογία και τα φάρμακα (νόμιμα και παράνομα). Εφόσον ο ανθρώπινος οργανισμός αντιμετωπίζεται ως μηχανή με μόνο απώτερο στο στόχο την νίκη, γιατί όχι και το ανθρώπινο φύλο.

Εν κατακλείδι, η δομή και ο χαρακτήρας των ολυμπιακών αγώνων αποκαλύπτουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι οι ολυμπιακοί αγώνες αποτελούν τον ορισμό της χειραγώγησης και του αναχρονισμού. Στο βωμό της προπαγάνδας και του συμφέροντος οι ολυμπιακές αξίες για ευγενή άμιλλα και διεθνή συμφιλίωση δεν πείθουν κανένα. Οι ολυμπιακοί αγώνες δεν είναι υπόθεση της κοινωνίας. Η θεαματική τους αναβίωση σημαίνει μόνο τη διολίσθηση του σημερινού κλειστοφοβικού πολιτισμού στην ασημαντότητα.

Αργύρης Αργυριάδης

Ολυμπιακός τρομονόμος

Οι ολυμπιακοί αγώνες ου γαρ έρχονται μόνο... Τους συνοδεύουν πλήθος αμαρτημάτων, από τα κέρδη για τους εργολάβους και κάθε είδους λαμόγιων έως τα ανθρώπινα θύματα-θυσία στο βωμό της προετοιμασίας της φιέστας, του θεάματος και του εμπορεύματος, την εικονική ανάπτυξη και την καταστροφή του περιβάλλοντος. Όμως, ως η πρώτη ολυμπιάδα μετά την 11/9 και λίγο μετά τη 11/3, το ζήτημα της ασφάλειας αναδεικνύεται και προβάλλεται (ακόμη και) ως το κυρίαρχο. Έτσι, η Μαδρίτη έφερε το ΝΑΤΟ στους ολυμπιακούς και αυτό με τη σειρά του (μαζί με τις στρατιές ντόπιων και ξένων πρακτόρων και ασφαλιτών) φέρνει την Αλ Κάϊντα. Καλύτερα το φόβο και τον τρόμο που καλλιεργούν οι παγκόσμιοι κυρίαρχοι για δράση της στη διάρκεια του καλοκαιριού. Η συναίνεση είναι το ζητούμενο και επιτυγχάνεται με κάθε μέσο. Συναίνεση για περισσότερα κατασταλτικά μέτρα και ακόμη μεγαλύτερο ασφυκτικό περιβάλλον για όσους αντιστέκονται. Μετά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, ιδού και ο νέος τρομονόμος της νέας ελληνικής κυβέρνησης (ίδιες στην εκπλήρωση των υπερατλαντικών επιταγών), σε μια ευθεία παραβίαση ακόμη και των ίδιων των αστικοδημοκρατικών δικαιωμάτων. Δυστυχώς, τα χειρότερα αποτελούν πιθανή κατάληξη και η κοινωνία κινδυνεύει να βρεθεί αντιμέτωπη με το αδιανόητο. Η αντίσταση της το ζητούμενο.

ΜΠ

Αποχή Ευρωπαίων

Μέσα στην όλη συζήτηση για τις τελευταίες ευρωεκλογές, δεν ξέρουμε πόσοι παρατήρησαν τη μεγάλη αποχή -πέραν αυτής στις δυτικοευρωπαϊκές χώρες- στις πρώην της ανατολικής Ευρώπης. Κοντά στις «ευρωνέγρικες» κυβερνήσεις, οι αδημονούντες λαοί και κοινωνίες αποστρέφονται τις ψεύτικες διαδικασίες. Άλλωστε δίπλα τους βρίσκεται το παράδειγμα της πρώην Ανατολικής Γερμανίας, που παρότι ενσωματώθηκε στην ανεπτυγμένη Δυτική Γερμανία, εξακολουθεί και παραμένει «ευρωτρικοσμική».

Μ.Μ.

Μερική απασχόληση, μερική ζωή

Απολύσεις, εργασιακή ομηρία, κατηγοριοποίηση και διαρκές καψώνι περιπλάνησης και αποκλεισμού, αποτελεί ο «αλγόριθ-μος» του Π.Δ. της κυβέρνησης, για τους συμβασιούχους. Ποιος είναι αυτός; 250.000 υποσχέσεις της Ν.Δ. = 50.000 απολύσεις + 190.000 περι-πλανώμενες ομηρίες + 10.000 τακτοποιήσεις

Θ.Θ

Περνάει ο στρατός της Ολυμπιάδας ο φρουρός

Στη συνάντηση που είχαν την Τρίτη 18 Μαΐου, οι υπουργοί Μεταφορών Μ. Λιάπης και Αμύνης Σπηλιωτόπουλος αποφάσισαν εν όψει της ολυμπιάδας την ανάθεση της φύλαξης των "ευαίσθητων χώρων" όπως δεξαμενές, σύραγγες κτλ. στις Ένοπλες Δυνάμεις. Αντε μετά να πείσεις τον άλλο, που θα δει στρατό στους δρόμους της Αθήνας, ότι δεν έγινε πραξικόπημα κι ότι δεν θα τον ξανασέρνουν στη Γυάρο στα γεράματα... Διατάξτε Στρατηγέ μου...

Α.Φ.

ENJOY 2004

Πάμε Γυάρο;

Οι κοινωνίες πρέπει να αντιδράσουν στον σχεδιασμένο εξανδραποδισμό τους

Μπορεί άραγε ο εγκλεισμός στη φυλακή να σου διαστρέψει ή να σου περιορίσει την αντιληπτική –διανοητική και σωματική σου ικανότητα;
Η απάντηση, κατά τη γνώμη μου, είναι καταφατική. Και επειδή πιστεύω ότι τουλάχιστον εγώ ακόμη δεν έχω χάσει τελείως την αντίληψή μου λόγω εγκλεισμού – την έχασα περιστασιακά και για τρεις μήνες λόγω της αλησμόνητης φιλοξενίας μου (ξυλοδαρμοί, ψυχοφάρμακα) από τα παράσιτα της «αντι»τρομοκρατικής δεν θα μπορούσα να μην θεωρήσω σοβαρότερο το θέμα της άδικης δίκης που με οδήγησε σε βαριά καταδίκη και στον εγκλεισμό στη φυλακή, από το θέμα των συνθηκών του εγκλεισμού!
Άδικη δίκη με κυριότερους λόγους τη αναγνώριση του πολιτικού χαρακτήρα των πράξεων- πράγμα που αντιλαμβάνονται και τα μικρά παιδιά σ αυτή τη χώρα- και επίσης, άδικη δίκη λόγω άδικων και βαρύτατων ποινών που σε πάρα πολλές περιπτώσεις έρχονται σε κατάφωρη αντίθεση με αυτά που αποδείχθηκαν στην ακροαματική διαδικασία. Πράγματι, δεν μπορεί, για παράδειγμα, να δηλώνει σε εφημερίδα ο τότε αρχηγός της αστυνομίας ότι με παρακολουθούσαν συνεχώς και αδιαλείπτως από το 1993 χωρίς να

προκύπτει τίποτα εις βάρος μου και από την άλλη πλευρά, το δικαστήριο να αποφασίζει την συμμετοχή μου στην οργάνωση έως το 2002, χωρίς κανένα στοιχείο.
Δεν μπορεί με ψευδή στοιχεία και αστήριχτους ισχυρισμούς να με χρεώνουν ως άμεσο συνεργό σε διάφορες ένοπλες ενέργειες, ενώ εγώ δεν συμμετείχα σε καμία απολύτως. Και δυστυχώς, αυτό κατά πάσα πιθανότητα συμβαίνει με τουλάχιστον άλλους 6 κατηγορούμενους στην υπόθεση αυτή. Με αυτό τον τρόπο υπό το αφόρητο ψυχολογικό βάρος της αδικίας αυτής – σύμφωνα με το ισχύον νομικό πλαίσιο- οι συνθήκες κράτησης φαίνονται περισσότερο φρικιαστικές. Εδώ θέλω να τονίσω ότι το ζήτημα του ειδικού εγκλεισμού που στην ουσία είναι απομόνωση μέσα στη φυλακή. Εκτός από τον προαυλισμό στο καμίνι αυτού του ιδιότυπου βαρελιού –προαύλιο, εκτός από το λειψό φυσικό αερισμό, το μηδαμινό φωτισμό και την φοβερή υγρασία, το σημαντικότερο στοιχείο, αυτό που εντείνει περισσότερο το πνιγηρό αίσθημα του θανάτου είναι η ανθρώπινη αποξένωση. Αποξένωση από οιανδήποτε επαφή- ακόμη οπτική- με τους ποινικούς κρατούμενους της φυλακής, οι οποίοι βέβαια στοιβάζονται σαν ζώα ανά 4-6 σε κελιά του ενός ατόμου. Αν σε αυτό προσθέσουμε και την άρνηση των ανθρωποφυλάκων για προσφορά οποιασδήποτε εθελοντικής εργασίας από τους κρατούμενους καθώς, επίσης και την επαφή μέσω ενός τζαμιού θωρακισμένου μόνο με στενούς συγγενείς για μισή ώρα περίπου, ολοκληρώνεται η σημερινή εικόνα των συνθηκών κράτησης για τους πολιτικούς κρατούμενους.
Αυτές οι συνθήκες όμως θα είναι πολύ χειρότερες στα λευκά κελιά της ντροπής που κατασκεύασαν στη Λάρισα. Κάτοικοι της Λάρισας (που συμμετείχαν εκεί στην μεγάλη πορεία ενάντια στα λευκά κελιά) μας πληροφόρησαν ότι πρόκειται για ένα τσιμεντένιο τάφο. Δεν πρόκειται για νέο χώρο των φυλακών.
Αυτό είναι ψέμα. Πρόκειται για ένα σχετικά μικρό τσιμεντένιο μακρόστενο κουτί σε μια γωνία της παλιάς φυλακής το οποίο δεν έχει ούτε ένα άνοιγμα στις πλαϊνές επιμήκεις πλευρές του. Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει κανένα φυσικό φως στα κελιά και κανένα άνοιγμα να βλέπεις λίγο ουρανό. Στο πίσω μέρος αυτού του τσιμεντένιου τάφου υπάρχει ένας πολύ πολύ μικρός μακρόστενος τσιμεντένιος χώρος με υψηλούς τοίχους για πιθανό προαυλισμό. Αυτό σημαίνει ότι όποιος πάει εκεί, δεν πρόκειται να ξαναδεί ούτε από μακριά ούτε χώμα, ούτε πέτρα, ούτε πράσινο φύλλο.
Εδώ θέλω να σημειώσω στα αξιολύπητα ανθρωποειδή της εξουσίας που αποφάσισαν την κατασκευή αυτού του τάφου ότι οι φυλακές του Γκουαντανάμο έχουν και παράθυρα στα κελιά και προαύλια μεγάλης έκτασης.
Τελικά, τόσα ξερονήσια υπάρχουν στη χώρα μας και βραχονησίδες επίσης, δεν μας πάνε καλύτερα στη Γυάρο;
Έτσι, όταν έρχεται η επίσημη αριστερά στην ετήσια γιορτούλα της να βλέπει το μουσείο των τότε βασανιστηρίων ολοζώντανο μπροστά της. Σε μια τέτοια περίπτωση θα είναι και αυτοί πιο ευχαριστημένοι με το ζώντα μουσείο της ένδοξης ιστορίας τους αλλά και εμείς θα έχουμε καλύτερες συνθήκες κράτησης από αυτές του τσιμεντένιου τάφου.
Συμπερασματικά, κατά τη γνώμη μου, είναι προφανές υπό την καθοδήγηση του «Μεγάλου Αδελφού» της ανθρώπινης υποδούλωσης, του αμερικανού πάτρωνα, έχουμε μπει ήδη στην ιστορική φάση της κατάργησης στοιχειωδών δικαιωμάτων που ήταν δεδομένα στις αναπτυγμένες αστικές δημοκρατίες οι οποίες σήμερα πνέουν τα λοίσθια- όπως στη χώρα μας- όπου με το πεδίον του πολιτικού εκβιασμού από τις ΗΠΑ και τις ελλείψεις σοβαρών αντιστάσεων από πολιτικά πρόσωπα και δυνάμεις, κατάφεραν την επιβολή φασίζουσας έκτακτης νομοθεσίας η οποία οδήγησε σε εξωφρενικά άδικες δίκες με άδικες αποφάσεις και σε απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, στη συνέχεια.
Οι κοινωνίες πρέπει να αντιδράσουν στον σχεδιασμένο εξανδραποδισμό τους. Αυτή είναι και η δικιά μου προσωπική ελπίδα γιατί όλα αυτά τα φαινόμενα (άδικες δίκες- απαράδεκτες συνθήκες κράτησης) είναι καθρέπτες και δείκτες του επιχειρούμενου εξανδραποδισμού με τις ψευδεπίγραφες πολιτικές ασφάλειας που ξεκινάνε να εφαρμόζουν κατά τις επιταγές του δόγματος Μπους. Τους επόμενους μήνες με θέα τους Ολυμπιακούς Αγώνες, ο ελληνικός λαός θα πάρει μια ισχυρή δόση καταπάτησης των δικαιωμάτων του και θα δει μια καθαρή εικόνα του ζοφερού μέλλοντος που του ετοιμάζουν, όπου η κοινωνία του Όργουελ θα ωχριά μπροστά του.

Βασίλης Τζωρτζάτος / Φυλακές Κορυδαλλού

Η οπερέτα του Κορυδαλλού

Ξεπέρασε κάθε όριο η αυθαιρεσία και η υποκρισία των αξιότιμων εκπροσώπων της δικαστικής εξουσίας και των θεματοφυλάκων των αξιών της δημοκρατίας – συνηγόρων της πολιτικής αγωγής στη δίκη – οπερέτα του Κορυδαλλού. Οι διορισμένοι δικαστές έκριναν ως άκυρη την κατάθεση που έδωσε ο πρώην πρόεδρος της ΓΣΕΕ Γιώργος Ραφτόπουλος στο νοσοκομείο μετά τον τραυματισμό του με το επιχείρημα ότι ένας άνθρωπος νοσηλευόμενος δεν μπορεί να καταθέτει. Οι επίσης διορισμένοι συνάδελφοί τους στη δίκη για την υπόθεση της 17Ν, πριν μόλις ένα χρόνο, έκριναν ως έγκυρες τις προανακριτικές καταθέσεις του Σάββα Ξηρού που νοσηλευόταν μισοπεθαμένος στον Ευαγγελισμό! Πώς να εξηγήσει όμως κανείς τη στάση του επαγγελματία συνηγόρου πολιτικής αγωγής Δημήτρη Ευαγγελάτου; Ο εν λόγω κύριος, ως εκπρόσωπος των ΕΛ ΤΑ στη δίκη για την υπόθεση της 17Ν, επιχειρηματολογούσε, επικαλούμενος μάλιστα και επιστημονικές μαρτυρίες, υπέρ του να θεωρηθούν έγκυρες οι προανακριτικές καταθέσεις του Σάββα Ξηρού.
Ο ίδιος όμως στη δίκη για την υπόθεση του ΕΛΑ, ως εκπρόσωπος του Ραφτόπουλου, επιχειρηματολογεί γιατί δεν μπορεί να θεωρηθεί έγκυρη η κατάθεση του πελάτη του στο νοσοκομείο! Η «καλύτερη Δημοκρατία όλων των εποχών» όπως έλεγε ο άξιος εκπρόσωπός της εισαγγελέας Λάμπρου, έχει χάσει κάθε μέτρο και δεν κρατάει πλέον κανένα πρόσχημα.
Στο όνομα της συμμετοχής της –ως ορντινάτζα του Μπους- στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» δεν διστάζει να τσαλακώνει τους δικούς της νόμους, το δικό της δικαιικό σύστημα, να αυτοκαταργείται και να αυτοαναιρείται. Θα επιτρέψουμε την εγκαθίδρυση του κράτους του (τρομο)νόμου, του δικαστή, του χαφιέ και του αστυνόμου;
Θα επιτρέψουμε τη νομιμοποίηση των βασανιστηρίων στην εντατική, τα ειδικά δικαστήρια, τις εξωφρενικές ποινές χωρίς σκεπτικό και το θάψιμο των πολιτικών αντιπάλων του κράτους σε κελιά – τάφους;
Η σιωπή είναι συνενοχή και κάποτε- ελπίζουμε όχι αργά όπως συνήθως- ίσως το καταλάβει και η κατά τα άλλα «ευαίσθητη» επίσημη και ανεπίσημη αριστερά.

Συσπείρωση ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ - ΛΑΡΙΣΑ

Ελεύθερη πτήση στο μέλλον μέσω της λήθης

Αφορμή για τη μαζική και δυναμική πορεία στην πόλη της Λάρισας και τις εκεί φυλακές ήταν η επικείμενη μεταφορά των πολιτικών κρατουμένων στη νέα πτέρυγα υψίστης ασφαλείας που κατασκευάστηκε γι αυτό το σκοπό. Χωρίς να χρειάζονται προφητικές ικανότητες γίνεται φανερό πως η νέα πτέρυγα των φυλακών στη Λάρισα θα σηματοδοτήσει αμετάκλητα το ευρύτερο ριζοσπαστικό κίνημα στο μέλλον. Ανεξάρτητα από τη σημερινή συγκυρία και τη θέση που έχει κάποιος για όλα τα
ζητήματα που τέθηκαν όλη αυτή την περίοδο (πολιτικοί κρατούμενοι-17Ν-δίκη-συνθήκες κράτησης-δίκη του Ε.Λ.Α – τρομονόμοι) ολοκληρώνεται η θεσμική αναβάθμιση της κρατικής βίας με την δημιουργία της πτέρυγας υψίστης ασφαλείας στις φυλακές της Λάρισας. Οι ειδικές συνθήκες κράτησης, τα ''λευκά κελιά'' που επιβλήθηκαν στους πολιτικούς κρατουμένους δεν ήταν παρά η φυσική συνέπεια του ειδικού και ζοφερού καθεστώτος και των εκτάκτων νομοθετημάτων για την αντιμετώπισή τους, ώστε να προωθήσουν τώρα και την εξόντωσή τους. Μιας και ο στόχος είναι η ηθική, κοινωνική πολιτική και, γιατί όχι, η φυσική εξόντωσή τους, ελάχιστη σημασία έχουν οι γελοιότητες περί μη ύπαρξης λευκών κελιών στην Ελλάδα. Γιατί, αλήθεια, τι σημασία έχει αν οι κρατούμενοι εξοντωθούν στο Στανχάιμ, στο Γκουαντάναμο, στις φυλακές τύπου "F" της Τουρκίας ή στις φυλακές του Κορυδαλλού. Η αρχιτεκτονική μελέτη και τα τεχνολογικά μέσα που χρησιμοποιούνται για όλες τις ειδικές πτέρυγες και κελιά απομόνωσης διέπονται από την ίδια αντίληψη και έχουν κοινό στόχο τη υποταγή των κρατουμένων, που όταν πρόκειται για πολιτικούς κρατούμενους, αποσκοπεί στην παράδοσή τους μέσω του αισθητηριακού ακρωτηριασμού, την αποδόμηση της πολιτικής ταυτότητας και την διάλυση της κοινωνικής τους υπόστασης. ''...έχουν εμβαδόν 8τ.μ., τουαλέτα-ντουζιέρα, ένα κρεβάτι... από ένα μικρό άνοιγμα δίνεται φαγητό. Οι τοίχοι...είναι τσιμεντένιο με ισχυρή μόνωση. Όλες οι επιφάνειες είναι βαμμένες με vinilex και παρακολουθούνται με ειδικά συστήματα επί 24ώρου βάσεως. Τα κελιά δεν έχουν φυσικό φως, οι πόρτες προς το διάδρομο είναι πάντα κλειστές, σπάνια επιτρέπεται η έξοδος, οι φυλακισμένοι δεν έχουν ούτε καν οπτική επαφή με κανέναν εκτός κελιού. ...Η αυλή είναι υπερβολικά μικρή,(30τ.μ.), οι κίνδυνοι είναι σοβαροί για την υγεία των κρατουμένων. Οι ψυχικές διαταραχές των ατόμων αυτών είναι επίσης σοβαρότατες (άγχος, αϋπνίες, κατάθλιψη, παραισθήσεις, μείωση διανοητικής ικανότητας κλπ..).[Από έκθεση της οργάνωσης Human Rights Watch, για τα κελιά απομόνωσης πολιτικών κρατουμένων στην Τουρκία.] .

Όποιος βρει τις περισσότερες διαφορές από τα αντίστοιχα κελιά του Κορυδαλλού ή της Λάρισας κερδίζει μια θέση στη ''ΘΕΜΙΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ Α.Ε.''. Μήπως όμως να ρωτήσει τον Γ. Σερίφη ή την Α. Σωτηροπούλου όσοι αμφιβάλλουν μαζί με τον υπουργό δικαιοσύνης ότι η κατάσταση στις φυλακές Κορυδαλλού είναι χειρότερη??? . Επίσης, τα επιχειρήματα κάποιων αντιστασιακών και εξόριστων στα χρόνια της χούντας για τις συνθήκες φυλάκισης (τότε οι φυλακές ήταν χειρότερες) δεν μπορούν να αποτελέσουν άλλοθι για την αποδοχή και υποτίμηση των σημερινών, όχι μόνο γιατί δεν μπορούμε να γυρίσουμε 30 και 40 χρόνια πίσω, αλλά κυρίως γιατί δεν μπορούμε να αγνοήσουμε τους αγώνες και τις κατακτήσεις των φυλακισμένων όλα αυτά τα χρόνια.

Κοσμάς Γιώργος

Όχι στα Γκουαντανάμο της τρίτης ηλικίας

Συνηθίζεται όταν η επίσημη γραμμή τής "μαχόμενης δημοσιογραφίας" δέν έχει τήν "καυτή" ειδησεογραφία πού τήν κρατά στήν "έκτακτη επικαιρότητα" (τρομοκρατία, Κυπριακό, εκλογές κά), νά ανασύρει από τά καταγώγια τού κοινωνικού αποκλεισμού ότι σέ άλλες στιγμές ούτε σάν "περίσσευμα" δέν θά τό πρόβαλλε στό καθημερινό της δελτίο. Ετσι "χρειάζονται" δυστυχώς οι νεκροί στά ψυχιατρεία, στίς φυλακές, στά στρατόπεδα, στά στέκια τής ηρωϊνης γιά νά αρχίσουν οι γραφίδες καί οι οθόνες νά έχουν κάτι από τά θύματα τής καθημερινής εξουσιαστικής βαρβαρότητας. Τό τελευταίο διάστημα μέ αφορμή τήν αθλιότητα,τίς κακοποιήσεις καί τήν τρομοκρατία πού κυβερνά τό Γηροκομείο Αθηνών, βγήκαν αρπάζοντας τά κάγκελα νά ξεσπάσουν οι "τελευταίοι τών τελευταίων". Τά ανήλιαγα δωμάτια τών γηροκομείων-φυλακών άνοιξαν τίς πόρτες τους στό κοινό καί αποκάλυψαν μέ μιά μόνο επίσκεψη ό,τι κρύβεται χρόνια πίσω από τούς σοβάδες τών τοίχων. Ηλικιωμένες σκιές, ξυλοκοπημένες, δεμένες, τιμωρημένες στήν 24ωρη καθήλωση τού αργού θανάτου... Στά γηροκομεία-φυλακές άνθρωποι μόνοι τους σέ κάθε περίπτωση,χωρίς κανένα φίλο καί συγγενή,αναζητούν τήν βοήθεια,τήν περίθαλψη καί τήν αλληλεγγύη. Ζητούν ,όσο ζήσουν, νά τό ζήσουν μέσα στήν αξιοπρέπεια καί όχι στά βασανιστήρια καί στήν εξαθλίωση. Αν δέν είναι ικανός αυτός ο "πολιτισμός" νά προσφέρει τήν ελάχιστη αυτή ικανοποίηση καί ανταμοιβή σέ ανθρώπους άρρωστους,ανήμπορους καί ανυπεράσπιστους νά πάει νά αυτοπυρποληθεί μέ τήν Ολυμπιακή του φλόγα στό Καλλιμάρμαρο... Η μικρογραφία ενός συστήματος πού έχει σαπίσει,σέ πλήρη δράση. Τά γηροκομεία-φυλακές είναι χώροι υγειονομικής ταφής τών ανθρώπων... Τσιμεντένια κελλιά,ιδρύματα πού θυμίζουν πολυκατοικίες,χωρίς κήπους καί αέρα,χωμένα μέσα στήν ασφυξία τών μητροπόλεων δέν θυμίζουν πουθενά τούς "ξενώνες" πού κάποιοι δημοσιογράφοι ψάχνουν μέ τό μικροσκόπιο αυτή τήν άνοιξη τών πολέμων. Μερόνυχτα λίγο παραέξω από τήν ευρωεκλογική σύναξη,τά μικρόσωμα ανθρωπάκια τής πίσω πόρτας,τά γεροντάκια μας,εμείς,εσείς,οι άλλοι αύριο ποιός ξέρει βρίσκονται απομονωμένοι στά μπουντρούμια τής φρίκης,τής φαρμακοδοσίας,τών πειραμάτων,τής ασυδοσίας καί τών "ευγενικών περιποιήσεων" υπαλλήλων καί διευθυντών πού μάλλον στά ΜΑΤ έπρεπε νά χτυπούσαν "κάρτα". Είναι η "ειρήνη" καί η "τάξη" πού οραματίζεται τήν Ευρώπη τής "κοινωνικής συμμετοχής" μέσα από τίς βόμβες τής εξουσίας καί τής εκμετάλλευσης από άνθρωπο σέ άνθρωπο. Πρωταρχικό στάδιο γιά τήν αλλαγή αυτής τής κοινωνίας,είναι η ανατροπή τής αστικής ηθικής,αυτής τής ντροπής πού "αδειάζει" τούς παππούδες,τίς γιαγιάδες,τούς "προβληματικούς",τούς άρρωστους, στούς διαδρόμους τής ιδρυματοποίησης,τής ασυλοποίησης. Ξέρουμε πώς η έξοδος από τήν φρίκη τών γηροκομείων,δέν είναι μιά αυριανή ή κοντινή χρονικά περίπτωση. Καί τό εφικτό δέν αρκεί σάν σύνθημα,ευχή ή όραμα γιά νά πραγματωθεί. Προτείνουμε λοιπόν τήν συνεργασία όλων τών ελεύθερα σκεπτόμενων ανθρώπων,όλων όσων υπερασπίζονται τά ατομικά δικαιώματα καί έχουν σημαία τους τήν κοινωνική ευαισθησία σέ ένα ενιαίο αγώνα-όπως έγινε στό παρελθόν μέ τά κινήματα καταγγελίας γιά τίς συνθήκες σέ φυλακές,στρατό καί ψυχιατρεία-συμπαράστασης καί αλληλεγγύης στούς κρατούμενους τών γηροκομείων. Νά πιέσουμε μέ διαδηλώσεις καί νά απαιτήσουμε τήν ανθρώπινη μεταχείριση τών ηλικιωμένων. Νά δημιουργήσουμε μαζί μέ όλη τήν αριστερά,ανεξάρτητα από τοποθετήσεις,τό πρώτο ελεύθερο γηροκομείο όπου η διαχείριση καί ο έλεγχος θά καθορίζονται από τούς ίδιους τούς πολίτες καί τούς πόρους τους χωρίς καμμία κρατική παρέμβαση,η συμμετοχή θά βασίζεται στήν εθελοντική προσφορά κατάλληλου προσωπικού όσο αφορά τουλάχιστον τούς τομείς τής ιατρικής-νοσηλευτικής καί εκείνο τής διατροφολογίας-μαγειρέματος.Ενα γηροκομείο πού θά στηρίζεται μόνο στήν επιθυμία τού ηλικιωμένου νά κατοικήσει καί νά δεχθεί τήν αλληλεγγύη μας καί όχι μέσω τού εξαναγκασμού καί τής βίαιης προσαγωγής. Στήν σημερινή Ολυμπιακή Ελλάδα φαίνεται πώς η "επιχείρηση σκούπα" άρχισε από πολύ νωρίς. Αρχισε από τούς γέροντες/σσες στά άσυλα τής πόλης. Καθήκον μας είναι φωνάξουμε μαζί τους. Γιατί εκείνοι δέν μπορούν ίσως πολλά,εμείς μπορούμε τά περισσότερα.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ/ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΝΟΤΙΩΝ ΠΡΟΑΣΤΙΩΝ

ΚΥΠΡΟΣ

Οι «ΟΧΙ» και οι «ΝΑΙ»

Τελικά το «ΝΑΙ» δεν είναι απάντηση στον εθνικισμό, στη ξενοφοβία, στο διαχωρισμό, αλλά (έτσι λειτούργησε τουλάχιστον) νομιμοποίηση στον ΟΗΕ και στους επικυρίαρχους, να λύνουν από πάνω τις κοινωνικές αντιθέσεις-συγκρούσεις, είτε ειρηνικά είτε με τη βία

Ενταγμένοι και οι δύο προαναφερόμενοι στο βασίλειο της ποσότητας, επιβεβαίωσαν για το ποια «ζωή» θέλουν να ζήσουν. Ο Κύπριος πρόεδρος αλά Αριέλ Σαρόν «διέλυσε» την Κύπρο, αφού χρόνια τώρα μαζί με τους Ελληναράδες Γρίβα, Σαμψών διαμέλιζαν την «Κυπριακή συνείδηση» (Χρυσοχού, Κόκκινα, Κάτω Πύργος, Κοφινού, Αγ. Θεόδωροι), σε Ελληνική και Τούρκικη υστερία. Το πρώτο βήμα για τη δικαίωση του δικτάτορα Ιωαννίδη έγινε και σαφώς απορεί κανείς γιατί τον έχουν ακόμα έγκλειστο…

Το Δίλημμα ΝΑΙ ή ΟΧΙ ούτως ή άλλως καθεστωτικό, αποκάλυψε άμεσα ή έμμεσα όσους το πλαισίωσαν.

ΟΙ «ΟΧΙ»

β Απλοϊκοί άνθρωποι μικρομεσαίοι, αλλά πλούσιοι σε προλήψεις και δεισιδαιμονίες που αντί να έχουν ένα μικρό Χίτλερ μέσα τους, όπως στο παρελθόν, έχουν μικρά κομμάτια μεγάλης ιδέας. Θρησκευόμενοι, οπαδοί του Αρχιεπισκόπου Πάφου, της εκκλησίας και άλλων ρασοφόρων «φασιστών» που σαν πρώτο εχθρό θεωρούν τον «κομμουνισμό» και μετά τους Τούρκους. Αφού υπηρέτησαν για αιώνες πιστά τον Σουλτάνο κι όλους τους άρχοντες του πλανήτη, πλασαρίστηκαν στο σύγχρονο κράτος, το οποίο τους επέβαλε τον εθνικισμό. Από κολαούζοι των γαιοκτημόνων, έγιναν κολαούζοι των αστών και την τύχη τους οφείλουν αποκλειστικά στην επιλογή του αστού να έχει ένα ράσο στα πόδια του. Η ιστορία των ρασοφόρων είναι γραμμένη στα αναθέματα στους αστούς πολιτικούς, στο καθαγιασμό της μικρασιατικής καταστροφής, στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό του Μεταξά, του εμφύλιου, του Παπαδόπουλου, της ΕΟΚΑ Β. Το ΟΧΙ τους είναι για να καθαγιάσουν στο μέλλον το οποίο διαχωριστικό εγκληματικό και μισαλλόδοξο σχέδιο εις βάρος της κοινωνίας.

β Εθνικιστές αλά ελληνικά, «κολλημένοι» με το «όχι» το οποίο όμως τους αποκαλύπτει: Ελληναράδες στην ειρήνη, ταγματασφαλίτες και κουκουλοφόροι στη «μπόρα». Το Γουδί, η Κατοχή και οι εναπομείναντες έγκλειστοι του Κορυδαλλού, είναι η ταυτότητά τους. Ετσι κι αλλιώς ανήμποροι και ξενόφοβοι, βρήκαν μετά ευκαιρία να φύγουν από τον απόκοσμο του πρωτογονισμού τους και να ενταχθούν σ'ένα ευρύτερο «εμείς» διαμέσου του «όχι».

β Στερεοτυπικοί τύποι που ετεροκαθορίζονται. Στη προκείμενη περίπτωση, η ετερονομία, προσδιορίζει τη στάση τους, αφού καθορίζονται από το αντίθετο (ποιος δηλ. είπε το ΝΑΙ). Σ'αυτό το πλαίσιο εντάσσονται αριστεροί ή αναρχούμενοι οπαδοί, ακόμα και του ισλαμικού φονταμελισμού ή του φωτεινού μονοπατιού, επειδή πολεμούν τον ιμπεριαλισμό της Δύσης. Τόσο πολύ!! Διευκρινιστικά στην Ελληνική εκδοχή λόγω της μικροαστικής αμφισημίας, οι τύποι αυτοί επιλέγουν «γραμμή αίματος» κατά το δοκούν. Τους βρίσκεις να υποστηρίζουν για παράδειγμα τους Παλαιστίνιους, τους Ανατολικογερμανούς, αλλά και τους Ελληνοκύπριους, αντί της ορθολογικής γραμμής, Ελληνοκύπριοι, Ισραηλινοί, Δυτικογερμανοί. Έλληνες αντιιμπεριαλιστές υπό σύγχυση…

β Αριστεριστές μαοϊκής προέλευσης. Συνεπείς με τη θεωρία των τριών κόσμων του προέδρου Μάο, όπου νομιμοποιούσε τη συμμαχία του Πινοσέτ, ενάντια στον Α' κόσμο (ΗΠΑ, Ρωσία). Με σημαία τον σοσιαλισμό σε μια χώρα, σωστά θεωρούσαν ξένα έως αλλεργικά τα διεθνιστικά, ελευθεριακά και πανανθρώπινα ιδανικά. Οι εθνικιστικές τους καταβολές (12 μίλια στο Αιγαίο) τους βοήθησε να επενδύσουν στο ΟΧΙ, βγαίνοντας και εθνικιστές και αντιιμπεριαλιστές, μπας και πραγματοποιηθεί τελικά υπό την ηγεσία τους η συμμαχία της εργατικής τάξης με τα μικρομεσαία στρώματα. Τρομάρα τους. Η παράνοια, πήρε θέση στην ιστορία του ΟΧΙ, αφού την έγραψαν και οι ντόπιοι οπαδοί του Πολ-Ποτ μαοϊκοί έλληνες φοιτητές.

β Η κρίσιμη μάζα των Ελλήνων και Ελληνοκυπρίων, η μεγάλη πλειοψηφία του «ΟΧΙ», που καθόρισε την τύχη του επιβαλλόμενου δημοψηφίσματος δεν σκέφτηκαν ούτε εθνικά, ούτε αριστερά, ούτε αντιιμπεριαλιστικά, ούτε «αντιεξουσιαστικά». Χρόνια τώρα αφιονισμένοι στην ηρεμία του καταναλωτισμού, αντέστρεψαν τις σημασίες συνειδητά ή ασυνείδητα και με τίποτα, δεν θέλουν να βγουν από τον λήθαργο των καθημερινών εκβιασμών, Αφού διασφάλισαν γι αυτούς και για τα παιδιά τους ένα υψηλό βιοτικό επίπεδο, έκλεισαν τις πόρτες στον ξένο, επειδή είναι άλλοι, στο φαντασιακό επειδή δεν ρευστοποιείται. Τέλος στον Τουρκοκύπριο για να μην τα έχει και «μοιραστούν» τα Ευρώ μαζί του.

Ο μοναδικός λόγος της άρνησης της μεγάλης μάζας, ήταν ο φόβος και η ανασφάλεια από ενδεχόμενες αλλαγές στο υψηλό βιοτικό επίπεδο.

Σ'αυτή την απενενοημένη άρνηση, προσπαθούν να δώσουν νόημα και παράλληλα να επενδύσουν πολιτικοί τύπου Παπαθεμελή, Αρσένη, Κανέλλη, Παπαρρήγα κ.λ.π. φυσικά εις μάτην. Τα μεγάλα κόμματα γνωρίζουν ότι ο «αντιαμερικανισμός» του

νεοέλληνα δεν υπερισχύει της θέλησης του νεοέλληνα, να έχει η κυβέρνησή του καλές σχέσεις με τον Μπους. Τα μικρά απλώς επενδύουν σ' αυτή την μικροαστική αμφισημία, που υπάρχει γενικευμένη σ' όλα τα αντικείμενα προσανατολισμού του νεοέλληνα. Είναι τόσο μεγάλη η πίεση που ασκεί αυτή η καταναλωτική μάζα, που δημιούργησε πρόβλημα ταυτότητας και ψυχωσικής συνδρομής σε ανθρώπους που νομίζουν ότι έχουν ρόλο. Ετσι έβλεπες διάφορες παρανοϊκές εκδοχές κρεμασμένες στα περίπτερα: Διεθνιστικό ΟΧΙ, αντιιμπεριαλιστικό ΟΧΙ, αντικαπιταλιστικό ΟΧΙ, και άλλα παρόμοια... Κοστίζει ο διεθνισμός στις μικρές χώρες....

ΟΙ ΝΑΙ

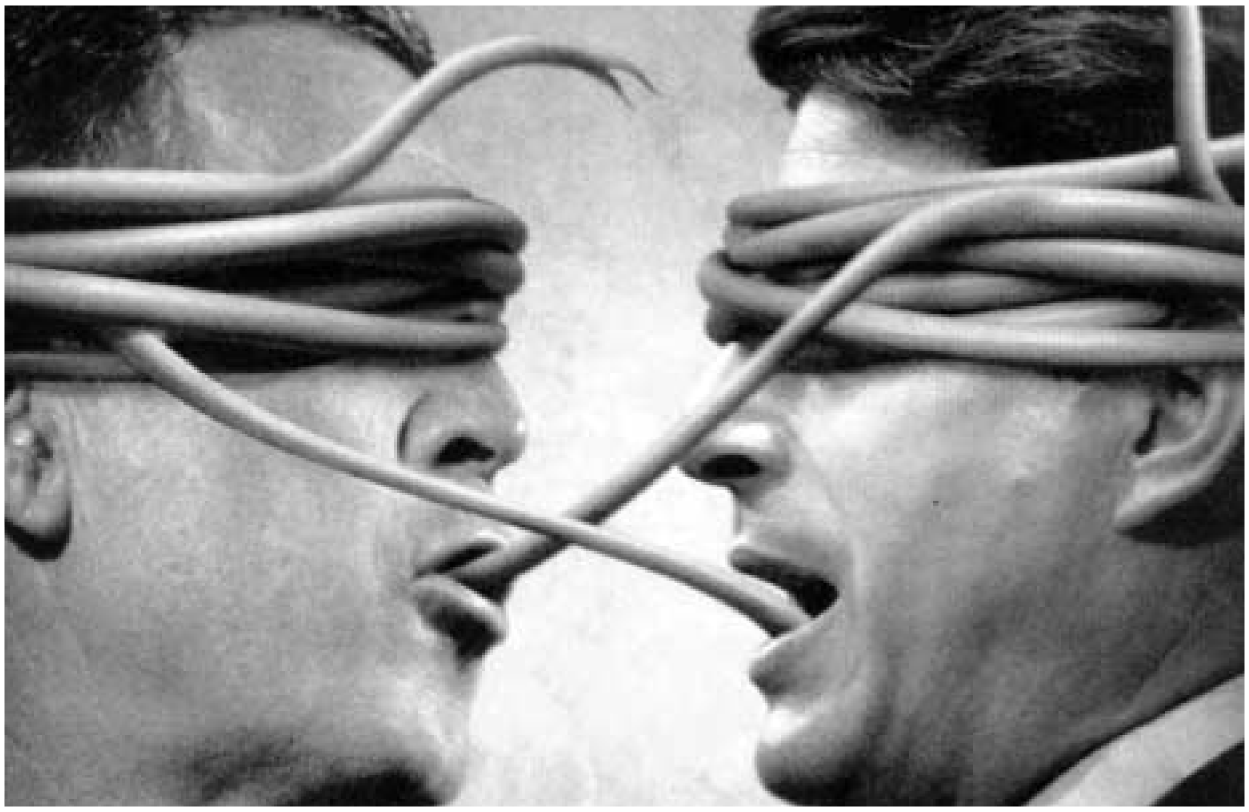
ß Κοσμοπολίτες τύπου ΑΕΚΑ. Πράγματι ο Μπίστης «πήρε το αίμα του πίσω». Θεωρούν ότι η ένταξη στη παγκόσμια κυρίαρχη τάξη είναι εξέλιξη, είναι μετεγενέστερη φάση και πολιτικά και πολιτιστικά. Αφού βάφτισαν τον συμβιβασμό επιλογή, και την υποταγή στην θεσμική κυριαρχία αγώνες μέσα στους θεσμούς, παραδόθηκαν άνευ όρων στην κυριαρχία μόνο και μόνο για ένα ρόλο, μια θέση σ'αυτή τη κατάσταση. Οι ομογάλακτοί τους στην Ευρώπη, δεν επέμεναν και τόσο πολύ στο σχέδιο Κλίντον για το Κόσοβο. Οι αλά Κον Μπετίτ, θεωρούν ότι η διεθνής καπιταλιστική νομιμότητα, μπορεί να λύσει τα προβλήματα που υπόσχεται το όραμα της ενότητας και της ισότητας της κοινωνίας.

ß Το ίδιο ισχυρίζονταν και ο Φουκουγιάμα πριν την 11η Σεπτεμβρίου. Οι λειτουργιστές αριστεροί του συστήματος, νομιμοποιούν το αιματοβαμμένο χέρι του σύγχρονου ιμπεριαλισμού έναντι του ανταλλάγματος της ύπαρξης μέσα στο σύστημα. Αφήστε που εδώ, στην Ελλάδα αυτό εκφράστηκε στο όνομα του εθνικού συμφέροντος. Το όραμα αυτό, αυτής της αριστεράς για μια ειρηνική καπιταλιστική ζωή στον σύγχρονο κόσμο και ενισχυμένο κοινωνικό κράτος, είναι μια ανέφικτη ουτοπία που στηρίζεται στην πλασματική εικόνα μιας ευκαιριακά ευημερούσης Ευρώπης. Αν ρίξουμε μια ματιά στην ιστορία της ενσωμάτωσης, θα δούμε πώς το «φρούτο» των Πράσινων στην Ευρώπη, μπήκε τόσο γρήγορα στο τύπο των «μεταλλαγμένων» προϊόντων που ούτε η πιο εργαστηριακή μεταλλαγμένη ντομάτα δεν «αλλοτριώθηκε» τόσο γρήγορα.

ß Τα κυρίαρχα κόμματα στο όνομα του «εθνικού συμφέροντος» συντάχθηκαν με τους κυρίαρχους της νέας τάξης. Η διεθνής κυριαρχία νομιμοποιεί την ντόπια και η ντόπια τη διεθνή. Δεν είναι η διάθεση υποταγής που έχουν όσο η κοινή διάθεση με τους ισχυρούς να διαχειριστούν τον ίδιο κόσμο: των πολυεθνικών, των μικρών και μεγάλων ιμπεριαλισμών στο σύγχρονο διεθνές πλαίσιο της κυριαρχίας. Το «ΝΑΙ» των κομμάτων αυτών ήταν ΝΑΙ στο διαμεσολαβητικό ρόλο του Μπους και του ΟΗΕ και είναι το ίδιο «ΝΑΙ» για τη Σούδα και τη συμμετοχή στο πόλεμο του Ιράκ. Τελικά το «ΝΑΙ» δεν είναι απάντηση στον εθνικισμό στη ξενοφοβία στο διαχωρισμό, αλλά (έτσι λειτούργησε τουλάχιστον) νομιμοποίηση στον ΟΗΕ και στους επικυρίαρχους, να λύνουν από πάνω τις κοινωνικές αντιθέσεις-συγκρούσεις, είτε ειρηνικά είτε με τη βία. Επίσης το «ΟΧΙ» δεν είναι η ελευθεριακή απάντηση στον ιμπεριαλισμό, αλλά νομιμοποιεί τον εθνικισμό, τον πρωτογονισμό, τον πόλεμο.

Αν θέλουμε να υπερισχύει η κοινωνία των ίσων, της αλληλεγγύης και το πρόταγμα της ελευθερίας και της αδελφότητας, θα πρέπει να πριονίσουμε μέσα μας τα κυριαρχικά και μισαλλόδοξα φαντασιακά ΕΘΝΟΣ - ΘΡΗΣΚΕΙΑ. Με βάση τις αξίες αυτές της ελεύθερης κοινωνίας, μπορούμε να απευθυνθούμε ουσιαστικά και συστηματικά στους Κύπριους της Βόρειας μεριάς και χωρίς τη μεσολάβηση του κράτους, να επιβάλλει η κοινωνία στο σύνολό της τη λύση της αυτονομίας της ενότητας, της ελευθερίας από τα κάτω.

Νώντας Σκυφτούλης

Περί «εχθρών του κινήματος» και άλλων δαιμονίων

(Απάντηση του Δικτύου στο άρθρο του Γ. Αυγού, στη Βαβυλωνία του Μαΐου, σελ. 5)

Ορισμένες επισημάνσεις: Δεν είναι η πρώτη φορά που το Δίκτυο «συμπλέει με τον ιμπεριαλισμό». Τόσο στο Μακεδονικό όσο και στο Βοσνιακό κατηγορηθήκαμε επειδή απαιτήσαμε να αναγνωριστεί η γειτονική χώρα με το όνομα που επιλέγει (κάτι το οποίο υποστήριζαν οι ΗΠΑ και η Ε.Ε.) και καταγγείλαμε τις σφαγές που διέπρατταν οι Μιλόσεβιτς – Κάραζιτς στο Σεράγεβο, τη Σρεμπρένιτσα, κ.α. όταν πολλοί έλληνες αριστεροί –και αναρχικοί– εξεθείαζαν την «αντιιμπεριαλιστική δράση της εθνοκάθαρσης». Δυστυχώς, η ταξική πάλη, τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές πεδίο, είναι πολύ πιο σύνθετη από το σχήμα «ιμπεριαλισμός – λαοί» κι αυτό ο σύντροφος Αυγός οφείλει να το γνωρίζει, αλλιώς αναδρομικά –και κωμικοτραγικά– δικαιώνει τους αλήστου μνήμης κνίτες που μας κατηγορούσαν ως αντικομουνιστές επειδή καταγγέλλαμε το πραξικόπημα του Γιαρουζέλσκι στην Πολωνία, με το επιχείρημα ότι το ίδιο έκαναν και οι ιμπεριαλιστές. Ας πάμε όμως λίγο πιο πέρα. Επί δεκαετίες ο αναρχικός χώρος, εκτός εξαιρέσεων, δεν περιλάμβανε στην οπτική και την ανάλυσή του τις έννοιες «ιμπεριαλισμός» και «έθνος–κράτος» (εξ ου και η αδιαφορία του απέναντι στο παλαιστινιακό ή άλλα «μη καθαρά» εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα). Η κατάρρευση του «υπαρκτού» και η εμπέδωση της νέας τάξης και της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης άλλαξαν –και σωστά– πολλά σε ό,τι αφορά τη στάση και τη στρατηγική όλων των ρευμάτων του κοινωνικού κινήματος. Όμως, ακριβώς επειδή αυτές οι αλλαγές συντελούνται σε δυσμενές περιβάλλον από την άποψη των γενικότερων ταξικών και κινηματικών συσχετισμών, συχνά γίνονται με σπασμωδικό, αποσπασματικό και πρωτόγονο τρόπο. Έτσι, παρατηρούμε αριστεριστές η αναρχικούς, με το απολύτως επαναστατικό κίνητρο της αντίστασης στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα, να ταυτίζονται με το θρησκευτικό αντιδυτικισμό, ο οποίος έχει ακόμα μικρότερη σχέση με τον αντιιμπεριαλισμό απ' όση είχαν με τον αντικαπιταλισμό οι χοντράδες της παραδοσιακής Αριστεράς περί «ολιγαρχίας», «πλουτοκρατίας» και «εθνικής αστικής τάξης». Ευτυχώς ή δυστυχώς, ο ιμπεριαλισμός δεν είναι ένα «εξωτερικό σύστημα» επιβολής των μεγάλων κρατών επί των μικρών (και των λαών τους...), αλλά η διεθνής ταξική κυριαρχία, της οποίας κρίκοι είναι οι αστικές τάξεις και τα κράτη όλης της αλυσίδας. Με αυτή την έννοια, η Ελλάδα είναι ιμπεριαλιστική χώρα (προφανώς, άλλης βαρύτητας από τις ΗΠΑ ή τη Γερμανία), αλλά επειδή δεν είμαστε κοινωνιολόγοι, τα πεδία αντιπαράθεσής μας με την ταξική–ιμπεριαλιστική κυριαρχία πρωτίστως διαμορφώνονται μέσα στην ίδια μας τη χώρα, από μέσα προς τα έξω και όχι το αντίστροφο όπως κάνει η μεγαλύτερη μερίδα της Αριστεράς και μάλλον προτείνει και ο συντάκτης του άρθρου.

Για μας του Δικτύου, ο διεθνισμός δεν είναι απλώς διεθνιστική αλληλεγγύη, και για να μην εκφυλίζεται σε αντιιμπεριαλιστικό πατριωτισμό ή αστικό κοσμοπολιτισμό, αποτελεί εκείνη την «πρακτική πολιτική» που επιτρέπει στους καταπιεσμένους αντίπαλων εθνών–κρατών να συναντώνται σε κοινά απελευθερωτικά προτάγματα και να διεκδικούν κοινούς στόχους. Αυτός ο διεθνισμός καθόρισε τη θέση του Δικτύου για το Κυπριακό (η επιδίωξη κοινών διεκδικήσεων ελληνοκυπρίων, τουρκοκυπρίων, τούρκων και ελλήνων) και όχι το όνειρο μας να γίνουμε νέο Κ.Κ. Εσωτερικού, όπως ουδόλως συντροφικά διερωτάται ο αγαπητός Αυγός. Και αυτός ο διεθνισμός είναι μάλλον πιο κοντά στην παράδοση του επαναστατικού ντεφετισμού (ο Στίνας κατηγοριόταν ως «πεμπτοφαλαγγίτης» επειδή μιλούσε για ιμπεριαλιστικό και όχι Μεγάλο Αντιφασιστικό Πόλεμο...) από το γενικόλογο και δωρεάν αντικαπιταλισμό που διαπερνά όλο το κείμενο του συντρόφου Αυγού.Τελικά, η πολυπλοκότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού και ο κατακερματισμός των υποκειμένων αντίστασης δεν επιτρέπουν εύκολες θεωρητικές γενικεύσεις και απόλυτες πολιτικές διαχωριστικές, αλλά απαιτούν πολιτική περίσκεψη και μελέτη.

Νίκος Γιαννόπουλος

Αντίσταση στους δρόμους του Δουβλίνου

Το μήνυμα των δράσεων είναι πολύ ισχυρό και κάνει ξεκάθαρο προς κάθε κατεύθυνση ότι ο περιοδεύων θίασος των ισχυρών της γης από χώρα σε χώρα, όχι μόνο δεν είναι επιθυμητός και νομιμοποιημένος στις συνειδήσεις του κόσμου, αλλά χρειάζεται ολοένα και περισσότερες δυνάμεις καταστολής, τείχη και κόκκινες ζώνες για να καταφέρει να συνεδριάσει.

Στην 1/5 πραγματοποιήθηκε στο Δουβλίνο σύνοδος των Ευρωπαίων πρωθυπουργών.

Την ευθύνη για τη διοργάνωση των πορειών, που θα λάμβαναν χώρα από τις 30/4 ως τις 3/5, είχε αναλάβει το δίκτυο Grassroots της Ιρλανδίας, όπου συμμετέχουν αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες και ευρύτερος ελευθεριακός κόσμος από όλη τη χώρα.

Αρκετό καιρό πριν από την πρωτομαγιά οι "tabloid" εφημερίδες της Ιρλανδίας (κάτι σαν την ελληνική εσπρέσσο, όμως στην Ιρλανδία οι εφημερίδες αυτού του τύπου είναι πάρα πολλές και διαβάζονται από την πλειονότητα του κόσμου…) δημιούργησαν ένα άκρως τρομολαγνικό κλίμα από το ότι «έρχονται για ενισχύσεις διεθνείς αναρχικοί εκπαιδευμένοι από το ΡΚΚ» (!!!) μέχρι ότι το σχέδιο των αναρχικών ήταν να ρίξουν «θανατηφόρα χημικά στο Δουβλίνο με τελικό στόχο τη δολοφονία του Ιρλανδού πρωθυπουργού αλλά και τουλάχιστον άλλων 10000 ατόμων» (!!) Έφτασαν στο σημείο να δημοσιεύσουν φωτογραφίες και ονόματα συγκεκριμένων Άγγλων αναρχικών ως βασικών υποκινητών των δράσεων (!!)…

Την ίδια ώρα η κινητοποίηση του κατασταλτικού μηχανισμού ήταν κι αυτή αξιοσημείωτη: με 5000 αστυνομικούς και 2500 στρατιώτες επί ποδός, με τη Β. Ιρλανδία να δανείζει 3 water canons (αύρες νερού) στις τοπικές αρχές και τη συνεργασία με άλλες Ευρωπαϊκές αστυνομίες σε πλήρη ισχύ.

Στις 28/4 δυνάμεις της αστυνομίας εισέβαλαν στην κατάληψη στη Leeson St., που προοριζόταν για τη στέγαση του κόσμου, με αποτέλεσμα τη σύλληψη 4 Άγγλων διαδηλωτών, από τους οποίους ο ένας απελάθηκε και οι άλλοι τρεις προφυλακίστηκαν μέχρι τη δίκη τους με ποσό της εγγύησης 2000 ευρώ το άτομο…

Έτσι, την επόμενη μέρα την αυλαία των διαδηλώσεων άνοιξε μια πορεία περίπου 100 ατόμων προς τις φύλακες, όπου κρατούνταν. Συγκινητική ήταν η ανταπόκριση του κόσμου στη δράση αυτή, που έβγαινε από τα σπίτια και μας χαιρετούσε δείχνοντας ότι είναι με το μέρος μας παρά την έντονη κρατική προπαγάνδα των προηγούμενων ημερών. Αργότερα το απόγευμα πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη από τους διοργανωτές πορεία με ποδήλατα με αρκετά μεγάλη συμμετοχή κόσμου (γύρω στα 500 – 600 άτομα).

Πριν από την πορεία αυτή, η Ιρλανδική αστυνομία με ανακοίνωσή της χαρακτήρισε την πορεία της πρωτομαγιάς παράνομη –δηλαδή των Grassroots, καθώς η άλλη, αυτή του SWP (αντιστοίχο του ελληνικού ΣΕΚ), η οποία είχε δώσει τα διαπιστευτήριά της στις αρχές για το ότι θα κινούνταν μέσα στα πλαίσια τις νομιμότητας, παρέμεινε νόμιμη.

Μετά από αυτό το δεδομένο, πραγματοποιήθηκε συνέλευση -στην πίσω αυλή και όχι μέσα στο κτίριο του IMC, διότι οι υπεύθυνοι του IMC Ιρλανδίας μας πληροφόρησαν ότι είχαν πάρει το χώρο με τη συμφωνία ότι αυτός θα χρησιμοποιούνταν αποκλειστικά και μόνο για έκθεση υλικού, προβολές και καφετέρια με γλυκά και τσάι και κανενός είδους πολιτική λειτουργία(!!). Στη συνέλευση αυτή αποφασίστηκε ομόφωνα η συμμετοχή μας με ξεχωριστό μπλοκ στην πορεία, με στόχο την άρση της απαγόρευσης και το σπάσιμο της κόκκινης ζώνης. Παράλληλα γράφτηκε κείμενο (μπορείτε να το βρείτε στη ηλεκτρονική σελίδα τις Αντιεξουσιαστικής Κίνησης www.resistance2003.gr), το οποίο μοιράστηκε σε χιλιάδες αντίτυπα την επόμενη μέρα πόρτα-πόρτα συζητώντας με τον κόσμο στις φτωχογειτονιές του Δουβλίνου, με αποτέλεσμα τη συγκλονιστική ανταπόκριση του κόσμου τόσο κατά τη διάρκεια του μοιράσματος όσο και στην τελική προσέλευση στην πορεία.

Τελικά η πορεία, περίπου 2500 ατόμων, ξεκίνησε κανονικά με έντονο παλμό και συνθήματα ενάντια στο Ευρωπαϊκό αστυνομικό κράτος, την αστυνομία κ.α. Σημαντικό είναι και το γεγονός ότι αρκετός κόσμος έβγαινε στα παράθυρα των σπιτιών και χειροκροτούσε, ενώ αρκετοί κάτοικοι ακολούθησαν την πορεία αυξάνοντας την κατά πολύ σε όγκο (στο τέλος ο κόσμος πρέπει να ξεπερνούσε τις 3000). Όταν έφτασε σε μια από τις πύλες του Phoenix Park, όπου γινόταν η σύνοδος, το μπλοκ συγκρούστηκε σώμα με σώμα με την αστυνομία και κατάφερε να σπάσει την πρώτη αλυσίδα της, αμέσως μετά όμως δέχτηκε μαζική επίθεση με τις αντλίες νερού και την riot-police (MAT), όπως μάθαμε αργότερα για πρώτη φορά στην ιστορία της Νότιας Ιρλανδίας.

Τη στιγμή εκείνη οι παρευρισκόμενοι διαδηλωτές (κυρίως κόσμος από τις εργατικές συνοικίες) ενώθηκαν με το μικρό αναρχικό μπλοκ και επιτέθηκαν και αυτοί στην αστυνομία, φωνάζοντας το σύνθημα «GARDI! RUC!» GARDI είναι η αστυνομία της Ν. Ιρλανδίας και RUC λεγόταν η αντίστοιχη τις Β. Ιρλανδίας, η οποία υπηρετούσε την Βρετανική Αυτοκρατορία και ήταν διάσημη για τις ιδιαίτερα βίαιες τακτικές της… Η σύνδεση για τον κόσμο ήταν κάτι παραπάνω από προφανής, καθώς στην τωρινή περίσταση η Β. Ιρλανδία ήταν αυτή που προσέφερε τις αντλίες νερού, τον εξοπλισμό (κράνη, ασπίδες, γκλόμπς) αλλά και την εκπαίδευση των ντόπιων «ΜΑΤατζίδων», που έκαναν την παρθενική τους εμφάνιση στο νότιο τμήμα της χώρας. Γεγονός είναι ότι και αυτοί ακόμα που δεν είχαν επιλέξει τη σύγκρουση, περίμεναν αυτούς που τελικά συγκρούστηκαν, ώστε οι τελευταίοι να μην απομονωθούν και παγιδευτούν και η πορεία τελικά να επιστρέψει σαν ενιαίο σύνολο στο κέντρο της πόλης. Εξαίρεση σ' αυτή τη διαδικασία αποτέλεσε ένα μικρό μπλοκ του SWP, το οποίο όχι μόνο αποχώρησε, αλλά, πριν το κάνει, καλούσε για ώρα τον κόσμο να κάνει το ίδιο, αφήνοντας τους «κακούς» και «βίαιους» διαδηλωτές μόνους. Ο παρευρισκόμενος κόσμος τους αγνόησε επιδεικτικά… Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων 27 άτομα συνελήφθησαν, ενώ υπήρχαν και αρκετοί τραυματίες. Τελικά η πορεία επέστρεψε σαν ενιαίο μπλοκ στο κέντρο του Δουβλίνου.

Την επόμενη μέρα (2/5) πραγματοποιήθηκε το πρωί το προγραμματισμένο No Border Camp, μια δράση αλληλεγγύης προς τους μετανάστες που κρατούνται σε ένα από τα «κέντρα υποδοχής» (σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης δηλαδή…) λίγο έξω από το Δουβλίνο και η μέρα έκλεισε με μια μικρή γενική συνέλευση, όπου αποφασίστηκε πορεία αλληλεγγύης στις φυλακές του Δουβλίνου, όπου κρατούνταν οι συλληφθέντες. Αυτό και έγινε την επόμενη και τελευταία μέρα των διαδηλώσεων, οι οποίες τελείωσαν με την πραγματοποίηση Reclaim the Streets στην Grafton St. (έναν από τους πιο κεντρικούς εμπορικούς δρόμους τις πόλης).

Παρ' όλα τα προβλήματα που συναντήσαμε κατά τη διάρκεια της παρουσίας μας στο Δουβλίνο, που οφείλονταν κυρίως στην ελλιπή οργάνωση, οι τελικές μας εντυπώσεις είναι μάλλον θετικές.

Η παρουσία τόσο των αντιεξουσιαστών, ντόπιων και ξένων, όσο και του μεγάλου αριθμού των κατοίκων της πόλης ήταν κάτι παραπάνω από αξιοπρεπής και ανάγκασε για άλλη μια φορά τους «ηγέτες» να κινητοποιήσουν ορδές στρατού και αστυνομίας ώστε να καταστήσουν εφικτή την πραγματοποίηση της συνόδου τους. Το μήνυμα των δράσεων είναι πολύ ισχυρό και κάνει ξεκάθαρο προς κάθε κατεύθυνση ότι ο περιοδεύων θίασος των ισχυρών της γης από χώρα σε χώρα, όχι μόνο δεν είναι επιθυμητός και νομιμοποιημένος στις συνειδήσεις του κόσμου, αλλά χρειάζεται ολοένα και περισσότερες δυνάμεις καταστολής, τείχη και κόκκινες ζώνες για να καταφέρει να συνεδριάσει. Όπως λέγανε στο κάλεσμα τους και οι Ιρλανδοί διοργανωτές: «αυτοί συνεδριάζουν απομονωμένοι στα κάστρα τους. Εμείς έχουμε τους δρόμους…»

όσοι από την Αντιεξουσιαστική Κίνηση είμασταν εκεί….

http://www.resistance2003.gr/el/texts/text.php?id=34

http://www.indymedia.org.uk/en/2004/05/290811.html

http://www.scotland.indymedia.org/feature/display/96/index.php

http://www.indymedia.org.uk/en/2004/05/291226.html

φάκελος / Ολυμπιακοί Αγώνες

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες στην σκιά του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού και της τρομοϋστερίας

Αναμφίβολα οι Ολυμπιακοί Αγώνες που θα διεξαχθούν τον Αύγουστο στην Ελλάδα, διαφέρουν πολύ από τις προηγούμενες διοργανώσεις. Είναι οι πρώτοι που πραγματοποιούνται μετά τα γεγονότα της 11 Σεπτέμβρη στους Δίδυμους Πύργους και ότι συν-επακολούθησε, αλλά και με ακόμα νωπές τις μνήμες από την επίθεση στην Μαδρίτη τον περασμένο Μάρτιο.

Σε ένα τέτοιο διαμορφωμένο περιβάλλον «τρόμου & ανασφάλειας» δεν περιμένει κανείς τους ίδιους τους αγώνες να αποτελέσουν το επίκεντρο τους θεάματος αλλά τα παρελκόμενα τους τόσο σε επίπεδο κατανάλωσης, προπαγάνδας, και ασφάλειας ή ανασφάλειας, όπως ο καθένας το εκλαμβάνει. Ούτως η άλλως οι Ολυμπιακοί Αγώνες από την ίδρυση τους δεν ήταν παρά ένας θεσμός πολεμικής προγύμνασης με άλλοθι τον αθλητισμό και μετέπειτα τις επιδόσεις. Η αναβίωση του θεσμού στα τέλη του 19ου αιώνα συνοδεύτηκε από τους απαιτούμενους μηχανισμούς του κοινωνικού αποκλεισμού και των αναχρονιστικών μεθόδων & πρακτικών, ώστε να φθάσει στις μέρες μας να είναι μια από τις κορυφαίες στιγμές της πολιτικής, πολιτιστικής, κλπ κυριαρχίας των πολυεθνικών, των Ολυμπιακών Αθανάτων και των ΜΜΕ.

Σε όλα τα παραπάνω έρχεται να προστεθεί και ο μεγαλοϊδεατισμός μιας κατεξοχήν υπερφίαλης Ελλάδας, που αναζητάει έστω και αν αυτό γίνει με ολέθρια αποτελέσματα για την ίδια της την κοινωνία την διεθνή προσοχή. Τα επακόλουθα των Ολυμπιακών Αγώνων θα φανούν μεσο-μακροπρόθεσμα στην οικονομία, αλλά τότε που θα έχει τελειώσει το ολυμπιακό πανηγύρι οι «Αθάνατοι», η Γιάννα και η αυλή τους θα βρίσκονται μακριά και έξω από την κοινωνία -όπως ήταν πάντα- κεφαλαιοποιώντας ο καθένας προς όφελος του επαγγελματικά, πολιτικά κλπ, την «εικονική» επιτυχία των αγώνων σε θεαματικό επίπεδο. Άλλωστε η εικόνα μετράει, και μια εικόνα ίσον χίλιες λέξεις. Μόνο που στην περίπτωση της Αθήνας η πραγματική εικόνα ισοδυναμεί με τους θανάτους δεκάδων εργατών στα Ολυμπιακά έργα, την επιδείνωση των εργασιακών σχέσεων, την κατάργηση των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, την αστυνομοκρατία και τον γενικευμένο έλεγχο, την οικολογική καταστροφή, τις μίζες και την χλιδή του Ολυμπιακού συρφετού.

Ίσως δεν ήρθε η ώρα που όλοι προσμένουμε για να πεθάνουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες στην χώρα που γεννήθηκαν και σίγουρα θα μας ταλαιπωρήσουν για καιρό ακόμα. Είναι όμως, χρέος όλων μας να καταδείξουμε μέχρι και την τελευταία στιγμή όλες τις αρνητικές επιπτώσεις των Ολυμπιακών Αγώνων σαν παγκοσμιοποιημένο προιόν της κυριαρχίας και για αυτό δεν χρειάζεται να περιμένουμε κανένα χρυσό μετάλλιο.

φάκελος / Ολυμπιακοί Αγώνες

Η ιστορία-αμαρτία του «ολυμπιακού πνεύματος»

Μια σύντομη ανασκόπηση της ιστορίας των ολυμπιακών αγώνων και των επιπτώσεων τους στην διεθνή πολιτικοκοινωνική σκηνή

1896: Στους πρώτους σύγχρονους Ολυμπιακούς Αγώνες στην Αθήνα αποκλείστηκε η συμμετοχή γυναικών.

1900: Στα αθλήματα συμπεριλήφθηκε η σκοποβολή με στόχους ζωντανά περιστέρια.

1908: Απαγορεύεται η συμμετοχή μεμονωμένων αθλητών και επιτρέπεται μόνο οργανωμένων ως μέλη των εθνικών ομάδων. Οι αθλητές από εδώ και στο εξής είναι αντιπρόσωποι των εθνών πρώτα, και στη συνέχεια άτομα - αθλητές. Ξεκινάει η εφαρμογή της έπαρσης σημαίας και της εκφώνησης των εθνικών ύμνων κατά την τελετή απονομής.

1912: Ο Jim Thorpe θριάμβευσε στο πένταθλο και το δέκαθλο αντίστοιχα, κερδίζοντας δύο χρυσά μετάλλια. Το 1913 η ΔΟΕ ανακάλεσε τα μετάλλια του Thorpe με τις κατηγορίες ότι ήταν παίκτης στο ημιεπαγγελματικό πρωτάθλημα μπέιζ-μπώλ, και ότι ήταν εγγενής Αμερικανός (Ινδιάνος).

1916: Το χρονικό διάστημα 1916-1940 και το 1944 όλη η υπόθεση περί διεθνούς αδελφότητας (ολυμπιακής εκεχειρίας) ήταν ξεχασμένη, μαζί και η διεξαγωγή των αγώνων (Α' - Β' Παγκόσμιος Πόλεμος).

1920: Οι Ολυμπιακοί Αγώνες της Αμβέρσας συνέχισαν την παράδοση του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, με τον αποκλεισμό της Γερμανίας, της Αυστρίας, της Ουγγαρίας, της Βουλγαρίας και της Τουρκίας.

1924: Υπήρξαν πάνω από 3.000 αθλητές στους Ολυμπιακούς Αγώνες, εκ των οποίων 100 ήταν γυναίκες, ενώ απαγορεύτηκε η συμμετοχή στους Γερμανούς αθλητές.

1928: Για πρώτη φορά τα αγωνίσματα της γυμναστικής ανοίγουν για τις γυναίκες παρά τις αντιρρήσεις από το συνταξιούχο Coubertin και τον Πάπα της Ρώμης.

1932: Το πρώτο ολυμπιακό χωριό χτίστηκε στο Λος Άντζελες, για τους άρρενες αθλητές, ενώ οι αθλήτριες διέμειναν σε ένα φτηνό ξενοδοχείο στο κέντρο της πόλης.

1936: Η ΔΟΕ απέβαλε έναν Αμερικανό εκπρόσωπο, όταν πρότεινε ότι δεν πρέπει να επιτραπεί στο Βερολίνο να φιλοξενήσει τους αγώνες λόγω του Ναζιστικού καθεστώτος και των ρατσιστικών του πολιτικών. Οι αγώνες διεξήχθησαν σε ένα στάδιο που «διακοσμήθηκε» από αγκυλωτούς σταυρούς. Εκείνοι που ισχυρίζονται ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες προωθούν την ειρήνη

1936: Ο «ολυμπιονίκης» Σπύρος Λούης προσφέρει ανθοδέσμη στους χιτλερικούς

1986
2000

δεν έχουν εξηγήσει ποτέ πώς οι αγώνες του 1936 στο Ναζιστικό Βερολίνο απέτρεψαν την έναρξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

1948: Ιδρύθηκε η Αμερικανική Ολυμπιακή Επιτροπή με το αποκλειστικό δικαίωμα να διαφημίζει-προωθεί τους «ολυμπιακούς δακτυλίους» και να χρησιμοποιεί τη λέξη "Ολυμπιακό". Από το 1964 και ύστερα λαμβάνουν το 10% των εσόδων από τα τηλεοπτικά δικαιώματα των Ολυμπιακών διοργανώσεων.

1952: Οι Ρώσοι έπρεπε να καταλύσουν σε ένα ξεχωριστό "ολυμπιακό χωριό" και η συλλογή κεφαλαίων για την συμμετοχή της Αμερικανικής Ολυμπιακής Ομάδας βασίστηκε στην υστερία του ψυχρού πολέμου για υπεροχή.

1956: Λίγο πριν τους αγώνες η Ρωσία εισβάλλει στην Ουγγαρία, ενώ η Μεγάλη Βρετανία, η Γαλλία και το Ισραήλ εισβάλλουν στην Αίγυπτο. Η Αίγυπτος, ο Λίβανος, το Ιράκ και η Κίνα μποϋκοτάρουν την διεξαγωγή.

1960: Η ΔΟΕ άρχισε να έχει υπέρογκα έσοδα με την πώληση των τηλεοπτικών δικαιωμάτων. Εφεξής, στο θέαμα παιχνιδιών εισέρχονται οι διαφημίσεις και οι χορηγίες.

1964: Οι διοργανωτές των Ολυμπιακών Αγώνων του Τόκιο δωροδοκούν μέλη της ΔΟΕ με στόχο την επίτευξη της διεξαγωγής. Η δωροδοκία περιελάμβανε την παροχή «γυναικών» για την ικανοποίηση των σεξουαλικών αναγκών των υπαλλήλων της ΔΟΕ. Η οργανωτική επιτροπή κερδίζει χορηγία ύψους 1 εκατομμυρίου δολαρίων με την επικύρωση του πρώτου Ολυμπιακού προϊόντος. Πρόκειται για το εμπορικό σήμα των τσιγάρων «ΟΛΥΜΠΙΑ».

1968: Δέκα ημέρες πριν από την έναρξη των αγώνων η Μεξικανική αστυνομία πυροβολεί εναντίον 250 διαδηλωτών έξω από το Ολυμπιακό στάδιο. Ο ασυγκράτητος ιμπεριαλισμός, ο εθνικισμός, ο ελιτισμός, ο σεξισμός και οι εταιρικές διαφημιστικές εκστρατείες έχουν κυριεύσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Στον αντίποδα αυτό, από όλες τις ολυμπιακές εικόνες της εποχής η πιο εμπνευσμένη στιγμή είναι η εικόνα των Αφροαμερικανών δρομέων Tommy Smith και John Carlos που υψώνουν τις γροθιές τους κατά τη διάρκεια της τελετής απονομής των 200 μέτρων φορώντας τα μαύρα πέτσινα γάντια των Μαύρων Πανθήρων.

1972: Μόναχο: Παλαιστίνιοι αντάρτες παίρνουν όμηρους την αποστολή των Ισραηλινών αθλητών. Αρκετοί απαγωγείς και όμηροι σκοτώνονται κατά τη διάρκεια της επιχείρησης της Γερμανικής Αστυνομίας. Οι αγώνες διακόπτονται για μια μέρα και στη συνέχεια διεξάγονται κανονικά.

1976: Η καναδική κυβέρνηση οργανώνει τη μεγαλύτερη στρατιωτική επιχείρηση μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο για να παρέχει "ασφάλεια" στους αγώνες του Μόντρεαλ. Όταν οι αγώνες τελείωσαν και το «ολυμπιακό τσίρκο» έφυγε από την πόλη, το Μόντρεαλ αφέθηκε με χρέος 1 δισεκατομμύριο δολαρίων, το οποίο πληρώνει ακόμα εικοσιοκτώ έτη αργότερα. Το 1976 η Ρωσία πέρασε τις ΗΠΑ στην κατάκτηση μεταλλίων. Η Pravda πανηγύρισε έντονα το γεγονός με αποτέλεσμα ο Πρόεδρος Ford να διατάξει ομοσπονδιακή έρευνα.

1980-84: Το 1980, ο Αμερικανός πρόεδρος Carter διέταξε όλες τις «δυτικής επιρροής» ΔΟΕ να μποϋκοτάρουν τη Μόσχα, πράγμα που οι περισσότερες και το έπραξαν. Το 1984 με τη σειρά τους οι Ρώσοι «διατάζουν» τις χώρες συμφώνου της Βαρσοβίας να μποϊκοτάρουν τη διοργάνωση του Λος Άντζελες. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 1984 στο Λος Άντζελες οργανώθηκαν από μια ιδιωτική επιχείρηση, με τις ΗΠΑ να καταβάλουν επιχορήγηση αξίας 50 εκατομμυρίων δολαρίων για τον εξοπλισμό ασφάλειας.

1988: Για τους αγώνες της Σεούλ η Νοτιοκορεάτικη κυβέρνηση κινητοποίησε τη μεγαλύτερη επιχείρηση ασφάλειας στην ιστορία για τη διεξαγωγή ενός αθλητικού γεγονότος. Οι ΗΠΑ τοποθετούν 40.000 στρατεύματα στα σύνορα με το Βορρά, ενώ κατέπλευσαν δύο επιπλέον αεροπλανοφόρα κοντά στη Σεούλ. Μεγάλος αριθμός φτωχών Κορεατών εκδιώχθηκε από τα σπίτια τους, ώστε η Σεούλ να μπορέσει να επανοικοδομήσει «εικονικά» την πόλη για τους ολυμπιακούς επισκέπτες.

1992: Βαρκελώνη: Ο τόπος διεξαγωγής χτίστηκε σε μια ασταθή γεωλογικά περιοχή με το κόστος κατασκευής να φτάνει στα ύψη. Οι αγώνες προκάλεσαν έλλειμμα 2 εκατομμυρίων δολαρίων. Οι τόκοι των δανείων για την αποπληρωμή του συνολικού ποσού έφτασαν σε αξία το 30% του προϋπολογισμού της Καταλονίας.

1996: Η διεξαγωγή των Ολυμπιακών αγώνων στην Ατλάντα ήταν περισσότερο μια γιορτή-διαφήμιση για τις πολυεθνικές Coca Cola & Nike. Ψεκασμός με καυστικό σπρέι χρησιμοποιήθηκε για να εκδιώξει τους αστέγους από την πόλη. Τα συσσίτια απόρων, οι ξενώνες αστέγων, οι χώροι άθλησης και γενικότερα οι δημόσιοι χώροι είτε έκλεισαν ή αποκόπηκαν. Τα δέντρα και οι πάγκοι στα πάρκα «καρφώθηκαν» για να σταματήσουν τους ανθρώπους να τα χρησιμοποιούν για ύπνο. Τα ενοίκια ανέβηκαν και πολλοί ενοικιαστές εξωθήθηκαν από τις κατοικίες τους.

2000: Η Αυστραλιανή επιτροπή υποχρεώθηκε να εφαρμόσει το Συμφωνητικό Διεξαγωγής που υπαγορεύεται από την ΔΟΕ, στο οποίο απαγορεύονται οι διαδηλώσεις και γενικά οι κοινωνικές διεκδικήσεις κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής των αγώνων. Η ανάληψη κόστισε εκατομμύρια στο λάδωμα της ΔΟΕ. Παρόλες τις διαβεβαιώσεις ότι οι αγώνες θα ήταν αυτοχρηματοδοτούμενοι, η κυβέρνηση της Αυστραλίας ενίσχυσε οικονομικά τους αγώνες από την έναρξη κυρίως, πληρώνοντας τις αμοιβές των μελών της Αυστραλιανής Ολυμπιακής Συντονιστικής Επιτροπής. Οι διοργανωτές ξεπέρασαν τους αρχικούς προϋπολογισμούς και διπλασίασαν τα έξοδα της διεξαγωγής σε σχέση με την Ατλάντα που ήταν 3 δισεκατομμύρια δολάρια.

Αργύρης Αργυριάδης

φάκελος / Ολυμπιακοί Αγώνες

Λαδώματα αντιπάλων αθλητών και εξαγορές κριτών στους Ολυμπιακούς Αγώνες στην αρχαιότητα

Οι Ζάνες και η διαφθορά

Στο δρόμο προς το στάδιο στην Ολυμπία υπήρχε μια σειρά χάλκινων αγαλμάτων, γνωστά ως Ζάνες, τα οποία είχαν κατασκευαστεί με τα πρόστιμα των αθλητών που είχαν εντοπιστεί ότι διέπραξαν κάποια απάτη

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες στην αρχαιότητα δεν ήταν τόσο καθαροί και αθώοι όπως προσπαθούν να μας κάνουν να πιστέψουμε. Για τους σύγχρονους δεν χρειάζεται να αναφερθούμε, μια και είναι γνωστή η ζοφερή κατάσταση που επικρατεί. Αξίζει, ωστόσο, να δούμε τι συνέβαινε στο μακρινό παρελθόν αυτού του σημαντικού γεγονότος.

Σε ένα εξαιρετικά κατατοπιστικό βιβλίο του Γερμανού καθηγητή της Ιστορίας του Αθλητισμού κ. Βόλφγκαγκ Ντέκερτ, «Sport in der griechischen Antike – Vom minoischen Wettkampf bis zu den Olympischen Spielen (C.H. Beck Verlag 1995) {Αθλητισμός στην ελληνική αρχαιότητα / από το μινωϊκό αγώνα μέχρι τα Ολυμπιακά παιχνίδια} διαβάζουμε για την απαρχή των αγώνων την εξέλιξη ή ορθότερα τη μετεξέλιξή τους. Ο Ντέκερτ, αν και λάτρης των Ολυμπιακών αγώνων, δεν αποσιωπεί και τις άσχημες πτυχές αυτού του οικουμενικού θεσμού.

«Στο δρόμο προς το στάδιο υπήρχε μια σειρά χάλκινων αγαλμάτων, γνωστά ως Ζάνες, τα οποία είχαν κατασκευαστεί με τα πρόστιμα των αθλητών που είχαν εντοπιστεί ότι διέπραξαν κάποια απάτη. Υπήρχαν εκεί για να υπενθυμίζουν στους αθλητές τον όρκο τους, αλλά και για να τους εκθέσουν σ' όλη την Ελλάδα, καθώς επίσης και ως παρακαταθήκη προς αποφυγήν για τους μεταγενέστερους». (Σελ. 150).

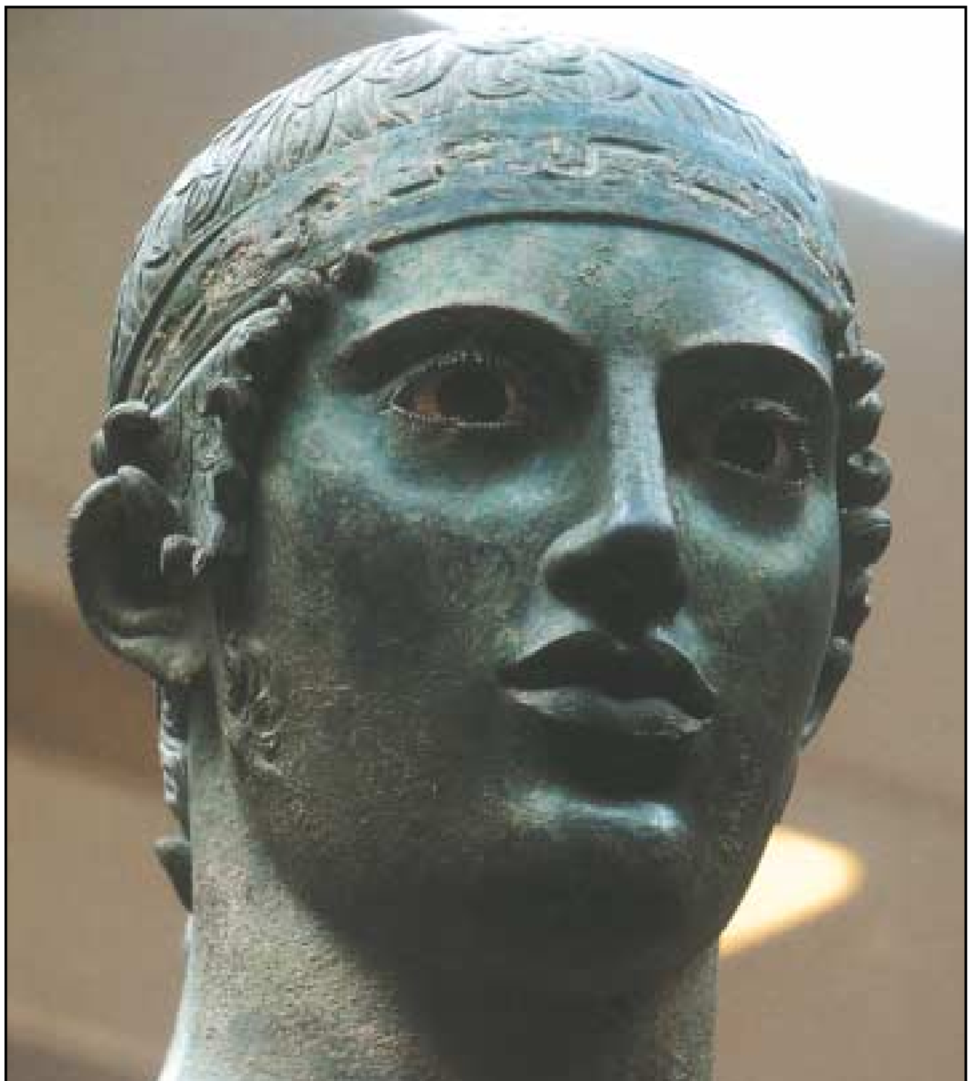
Όχι μόνο για τον κότινο

Ο κότινος, το στεφάνι αγριελιάς και έπαθλο των ολυμπιονικών, δεν αποτελούσε τον αποκλειστικό στόχο των αθλητών. Οι Ολυμπιονίκες αποκτούσαν εκτός από τον κότινο χρυσό, φήμη και πολλά προνόμια. Συνεπώς, ήταν δύσκολο για επιρρεπείς αθλητές να αποφύγουν τις απάτες. Ωστόσο, τονίζει ο Ντέκερτ, η έκταση της διαφθοράς όσο και η χρήση άλλων παρανομιών δεν ήταν τόσο μεγάλη, όπως στη σύγχρονη εποχή. «Ο Παυσανίας, αναφέρει ότι η πρώτη περίπτωση δωροδοκίας, έγινε το 388 π.Χ. από τον Θεσσαλό πυγμάχο Εύπολο, ο οποίος δωροδόκησε τους αντιπάλους του για να χάσουν. Η απάτη του εντοπίστηκε και αναγκάστηκε να χρηματοδοτήσει έξι Ζάνες!»

Από τα πλέον γνωστά σκάνδαλα, που είχε πάρει και πολιτικές διαστάσεις, αφορούσε στον Αθηναίο αθλητή Κάλλιπο το 332 π.Χ., ο οποίος προσπάθησε να δωροδοκήσει συναθλητές του στο πένταθλο.

Οι Ηλείοι επέβαλλαν αυστηρό πρόστιμο σε όλους τους αθλητές, κάτι που προσπάθησαν να αποφύγουν οι Αθηναίοι, οι οποίοι έστειλαν στην Ηλίδα έναν ικανό ρήτορα για να μεταπείσει τους Ηλείους, χωρίς όμως επιτυχία. Τότε οι Αθηναίοι, αποφάσισαν όχι μόνο να μην καταβάλλουν το ποσό της ποινής, αλλά και να «μποϋκοτάρουν» τους αγώνες! Το «όχι» των Αθηναίων προκάλεσε τη μήνη των ιερέων των Δελφών.

Οι τελευταίοι τους προειδοποίησαν ότι αν δεν πληρώσουν το πρόστιμο δε θα τους δίνουν στο μέλλον χρησμό. Μάλιστα τους υποχρέωσαν να στήσουν και έξι αγάλματα στην Άλτιν! Άλλη περίπτωση δωροδοκίας, όχι αθλητών, αλλά κριτών αφορά στον αυτοκράτορα

Νέρωνα το 65 μ.Χ.: Ο Νέρωνας έπεσε από το άρμα του, οι κριτές όμως σταμάτησαν τον αγώνα για να ανέβει πάλι, και, παρ' όλο που ο Νέρωνας απέτυχε να τερματίσει(!), κηρύχτηκε νικητής με την αιτιολογία ότι θα νικούσε εάν είχε τερματίσει...Ευτυχώς, μετά το θάνατό του το όνομά του διαγράφηκε από τους καταλόγους των νικητών και η δωροδοκία αποκαλύφτηκε.

Ίσως, δε θα ήταν άσχημο, να αναβίωνε και πάλι ο «θεσμός» αντίστοιχων αγαλμάτων για όλους τους επίορκους αθλητές και παράγοντες με την επιγραφή: «Η νίκη δεν απαιτεί χρήματα αλλά δύναμη και ταχύτητα!»

Για-Τι

φάκελος / Ολυμπιακοί Αγώνες

Δημήτρης Παπάζογλου

Ολυμπιακοί Εθελοντές

Οι Ολυμπιακοί αγώνες χαρακτηρίζονται μέσα στον μεγαλοϊδεατισμό τους από φαντασμαγορικές τελετές έναρξης - λήξης οι οποίες σαν στόχο έχουν πέρα από τον εντυπωσιασμό, να περάσουν τις αξίες τις εκάστοτε κυρίαρχης ιδεολογίας. Όταν ο A Warhol διατύπωσε την άποψη για τα «λίγα λεπτά δημοσιότητας» που αναλογεί στον καθένα, σίγουρα δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ο συνειρμός του θα έβρισκε την μεγαλύτερη εφαρμογή στον Ολυμπιακό εθελοντισμό.

Σήμερα σε μια Ελλάδα που ξεχειλίζει από τον πολιτισμό της ασημαντότητας, αυτά τα «λίγα λεπτά δημοσιότητας» βρίσκουν διέξοδο διαμέσου, ριάλιτι παιχνιδιών, φάρμες επωνύμων & ανωνύμων, εξωτικά survivors & pop idols, για να καταλήξουν στους Ολυμπιακούς εθελοντές. Όλοι αυτοί οι εθελοντές που δωρεάν θα εκχωρήσουν την προσωπικότητα τους από ενεργό υποκείμενο - πρωταγωνιστή, σε απλό παθητικό αντικείμενο - κομπάρσο στο χωνευτήρι της ολυμπιακής τελετής έναρξης-λήξης. Για να τους δουν χιλιάδες, να εμψυχώσουν το κοινό, να γιορτάσουν, να τιμήσουν την χώρα και το «Ολυμπιακό» πνεύμα. Φυσικά για να επιτευχθούν τα παραπάνω θα πρέπει να επιλεγούν & εκπαιδευτούν ως νέοι παβλόφειοι σκύλοι Αυτά τα νέα εξαρτημένα, ολυμπιακά αντανακλαστικά μεγαλείου & υπερηφάνειας θα ξεχυθούν επιτηδευμένα «αυθόρμητα» όταν ανάψει η δάδα του σταδίου σαν ένα ακόμα φυσικό ερέθισμα στο νέο ολυμπιακό υπερθέαμα. Ο αυθορμητισμός & η ανθρώπινη έκφραση, δυο βασικά στοιχεία του ατόμου-υποκειμένου απαξιώνονται & πεθαίνουν από το προμελετημένα επιτηδευμένο management - χορογραφία. Όπως είναι φυσικό θα επιλεχθούν μόνο οι καλύτεροι, οι σωματικά «άρειοι» εθελοντές ολυμπιστές. Το αποτέλεσμα θα είναι ο αποκλεισμός της διαφορετικότητας και η ανάδειξη της ομοιομορφίας. Εάν δεν κατέχεις τα στοιχεία ενός προεπιλεγμένου GATAGA δηλαδή τα ανορεξικά, μυώδη & εύπλαστα κορμιά, είσαι εκ προοιμίου αποκλεισμένος από την κάστα των εκλεκτών. Όσοι τα καταφέρουν να επιλεχθούν, εκείνη την ημέρα θα τεθούν προς τέρψη ενός υπέρβαρου κοινού που καταναλώνει την ίδια στιγμή ολυμπισμό, ευγενή άμιλλα και τα χωρίς καμιά διατροφική αξία γρήγορα φαγητά & αναψυκτικά των ολυμπιακών χορηγών. Η ψευδαίσθηση του ωραίου και λεπτού σώματος σε μια κοινωνία που προβάλει την υπερκατανάλωση, εκτός από σχήμα αντιφατικό & οξύμωρο, είναι και η κυρίαρχη πραγματικότητα του αδηφάγου θεάματος.

Είναι καιρός να αναδείξουμε τον άνθρωπο - υποκείμενο σαν τον καθημερινό και αδιαφιλονίκητο πρωταγωνιστή στον κοινωνικό στίβο. Γιατί οι πραγματικοί αγώνες είναι αυτοί για την διαρκή συμμετοχή στην ζωή και την κοινωνία & όχι η πεπερασμένα-μονοσήμαντη συμμετοχή σε μια τελετή έναρξης ή λήξης.

Α.Α.

Γενική επιστράτευση σε γιορτή

Σχετικά με τον ιδεολογικό ρόλο των Ολυμπιακών Αγώνων

Πόσο αφόρητα βαρετό θα ήταν το καλοκαίρι αν δεν υπήρχαν οι Ολυμπιακοί Αγώνες! Τι θα κάναμε όλες αυτές τις ατελείωτες ώρες του ελεύθερου χρόνου μας, αν δεν είχαμε την ευκαιρία να απολαύσουμε, ζωντανά ή έστω τηλεοπτικά, τα κατορθώματα όλων αυτών των κορυφαίων εκπροσώπων του ανθρώπινου είδους και πάνω απ' όλα να πανηγυρίσουμε την επικράτηση της δικής μας ανώτερης φυλής; Μπροστά στο άγχος εκατομμυρίων Ελλήνων που βασανίζονταν με τέτοιου είδους σκέψεις, η πολιτική και οικονομική ηγεσία της χώρας, που σε ανάλογες περιπτώσεις εθνικού ενδιαφέροντος ονομάζεται και τόπος, αποφάσισε να κινηθεί με αποτελεσματικά βήματα. Όχι, η ευκαιρία αυτή δεν πρόκειται να πάει χαμένη. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες της Αθήνας θα είναι οι καλύτεροι και οι Έλληνες θα μπορούν στη συνέχεια να καμαρώνουν για την πατρίδα τους και τον εαυτό τους. Φαντάζομαι ήδη τις ιερές εκείνες στιγμές της τελετής λήξης, όταν χιλιάδες συγκινημένων θεατών (και εκατομμυρίων τηλεθεατών) θα αποχαιρετούν με ένα δάκρυ ευτυχίας και νοσταλγίας μαζί τους αθλητές όλου του κόσμου, στέλνοντας στα πέρατα της υφηλίου το μήνυμα της ειρήνης, της συναδέλφωσης των λαών και του ευ αγωνίζεσθαι.

Κι όμως, υπάρχουν άνθρωποι που σκέφτονται με αυτόν ακριβώς τον τρόπο. Αποδεδειγμένα μάλιστα είναι οι περισσότεροι. Η επικράτηση αυτής της συλλογικής ηλιθιότητας είναι η επιτυχία των Ολυμπιακών Αγώνων, όχι στην άμεση οικονομική και πολιτική, αλλά την ιδεολογική τους διάσταση, απέναντι στην οποία δεν είναι απρόσβλητοι ακόμη και πολλοί απ' όσους διαμαρτύρονται για τα υπερκέρδη, την ανάμιξη του ΝΑΤΟ, τις κάμερες παρακολούθησης κ.ο.κ. Το θέαμα πάντοτε ευχαριστούσε το «λαό» και αποτελούσε ένα από τα πιο πρόσφορα μέσα χειραγώγησης στη διάθεση της εκάστοτε εξουσίας. Τα τελευταία μάλιστα χρόνια το μερίδιο του αθλητισμού στην πίτα των σόου φαίνεται να γίνεται όλο και μεγαλύτερο. Ίσως γιατί στη βίαιη σωματική σύσπαση των αθλητών, στο κυνήγι της νίκης και της συντριβής του αντιπάλου, στην ένταση της αβεβαιότητας και του ανταγωνισμού να βρίσκει έκφραση η συσσωρευμένη επιθετικότητα εκείνων που είναι οι πραγματικοί δέκτες της στην κοινωνία, μια έκφραση μάλιστα που αναπαράγει και κοινωνικο-οικονομικά τους όρους της επιθετικότητας. Ίσως πάλι γιατί το αθλητικό θέαμα να παρουσιάζει σε πιο χαριτωμένη εκδοχή τις αρχές οικονομικής λειτουργίας αυτής της κοινωνίας: την εξύψωση της επίδοσης, το κυνήγι της συνεχούς «προόδου», τον ανταγωνισμό ως κινητήριο μοχλό της ανάπτυξης. Ή ίσως τελικά μόνο και μόνο γιατί ο καθημερινός κατεξευτελισμός των ανθρώπων να γίνεται υποφερτός μόνο μέσα από την ταύτιση με μορφές ηρώων, που άλλοτε είναι οι μεγάλοι στρατηγοί, οι μεγάλοι πολιτικοί άνδρες, οι μεγάλοι ηγέτες και άλλοτε οι μεγάλοι αθλητές, οι οποίοι πολύ συχνά καλούνται ακόμη και να γνωμοδοτήσουν στην πολιτική ζωή.

Στην τελευταία αυτή περίπτωση οι Ολυμπιακοί Αγώνες έχουν την πρώτη θέση. Γιατί εδώ πρόκειται για τους καλύτερους από τους καλύτερους, για τους θνητούς θεούς των σταδίων (και τους αθάνατους ανθρώπους της Ολυμπιακής Επιτροπής), στους οποίους αρμόζει κάθε δόξα και τιμή. Στην Ελλάδα ιδιαίτερα, αυτή η τιμή κι αυτή η δόξα θεωρούνται εκ των προτέρων δικαιολογημένες στο όνομα του αιώνιου αρχαιοελληνικού προτύπου, πίσω από το οποίο η ελληνική κοινωνία έκρυβε από χρόνια, και συνεχίζει ακόμη να κρύβει τη μιζέρια και την καθυστέρησή της. «Αν δεν υπήρχε το ντόπινγκ, αν δεν υπήρχαν οι μεγάλες εταιρείες (λες και θα μπορούσαν να μην υπάρχουν) όλα θα ήταν τέλεια και οι πρωταθλητές θα έπαιρναν ένα κλαδί ελιάς και θα γκρέμιζαν τα τείχη της πόλης». Αυτή είναι η μια όψη της ελληνικής βλακείας σε σχέση με το θέμα. Η άλλη είναι η συμπληρωματική και εκφράζεται στην ταχύτητα με την οποία δηλώσεις του τύπου: "Για την Ελλάδα, ρε γαμώτο" μετατρέπονται σε επιτυχημένα σλόγκαν και αναγορεύονται σε δείγματα αυθεντικότητας, αμεσότητας, πηγαίας έκφρασης της ελληνικής «ψυχής», που όπως είναι γνωστό θριαμβεύει με τη μαγκιά, τον τσαμπουκά και άλλες παρόμοιες αρετές πάνω στους ξενέρωτους αλλόφυλους.

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες παρέχουν επομένως την πιο καλή ευκαιρία για την εκτόνωση τέτοιου είδους συμπλεγμάτων. Και όχι μόνο. Έρχονται επίσης να επιβεβαιώσουν και να τονώσουν την πιο διαδεδομένη και ύπουλη μορφή εθνικισμού, την αίσθηση της συλλογικής ταυτότητας, την αίσθηση ενός «εμείς» για το οποίο δεν χωράει δεύτερη κουβέντα. «Όλοι μαζί», «θα διοργανώσουμε», «θα τα καταφέρουμε», «θα πάρουμε μετάλλια», «θα μας βλέπει όλος ο κόσμος» και άλλα τέτοια που ακούγονται ξανά και ξανά σε κλίμα ενότητας και ομοψυχίας. Με τί ανωτερότητα γίνονται αδιάφορες οι διαφορές και οι συγκρούσεις πάνω στις οποίες στηρίζεται η λειτουργία μιας ανοιχτά ανταγωνιστικής και εκμεταλλευτικής κοινωνίας! Με πόση προθυμία σπεύδουν οι χιλιάδες των επώνυμων και ανώνυμων εθελοντών να προσφέρουν χωρίς αμοιβή τις υπηρεσίες τους, για το «ωραίο, το μεγάλο και το αληθινό»! Μια κοινωνικο-πολιτική τάξη που δεν αναγνωρίζει μπροστά στο χρήμα ούτε ανθρώπινες ζωές έρχεται μέσα από τους επίσημους εκφραστές της και τα ποίμνιό τους να πλασάρει ως ύψιστο ιδανικό την αφιλοκερδή προσφορά. Υπάρχει άραγε πιο φανερή υποκρισία;

Τίποτα από όλα αυτά βέβαια δεν είναι καινούριο και δεν σχετίζεται μόνο με τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Είναι αυτονόητο ότι για την επιτυχή διάδοση τέτοιων φτηνών ιδεολογημάτων υπάρχει ήδη το κατάλληλο υπόβαθρο. Αλλά η βλακεία δεν μπορεί να συντηρηθεί χωρίς την προπαγάνδα της. Σε τι χρειάζονται άλλωστε τα διαρκώς επαναλαμβανόμενα τηλεοπτικά σποτ και οι υπόλοιπες διαφημιστικές τακτικές, οι αφίσες, οι ειδικές εκπομπές, οι μεγαλόστομες δηλώσεις, αν όχι στην εμπέδωση του μαθήματος της παθητικής συμμόρφωσης στο οτιδήποτε. Φυσικά, υπάρχουν οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα που εξαρτώνται από την Ολυμπιάδα και γυρεύουν την ικανοποίησή τους. Αλλά έλεος πια, υπάρχουν και μικρά παιδιά που σας ακούνε...

Σωτήρης Γρηγορίου

Περί Ολυμπιακών Αθανάτων

Μικρές ολυμπιακές λεπτομέρειες που οι Αθάνατοι και ο παρατρεχάμενοι τους δεν θα ήθελαν να τις γνωρίζουμε…

● Ο πρώην πρόεδρος της ΔΟΕ H. A. Samaranch είναι φασίστας. Ήταν μελανοχιτώνας της Φασιστικής «Ισπανικής Φάλαγγας» μέχρι και την δεκαετία του 1970. Η ολυμπιακή επιτροπή έχει μακρά παράδοση στη ηγεσία της ανθρώπων με φασιστικές αντιλήψεις. Ο Avery Brundage, πρόεδρος της ΔΟΕ την περίοδο μεταξύ 1952-1972, σε ομιλία στην Αμερική τόνιζε ότι η ανθρωπότητα είχε πολλά να μάθει από το παράδειγμα του A. Hitler. Ο H. A. Samaranch ήταν θερμός υποστηρικτής του Ισπανού Δικτάτορα Φράνκο. Η ΔΟΕ ξόδεψε 1.750.000 δολάρια το 1999 διαμέσου ενός εντατικού προγράμματος Δημοσίων Σχέσεων με στόχο την τόνωση της εικόνας του προέδρου H. A. Samaranch.

● Η ΔΟΕ έδωσε την ολυμπιακή εντολή για την διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων στους δικτάτορες ' Ερι Χόνεκερ και Νικολάι Τσαουσέσκου.

● Η ίδια η ΔΟΕ υπολόγισε ότι οι πλειοδότες των χειμερινών αγώνων του Salt Lake City ξόδεψαν 800.000 δολάρια για την δωροδοκία δεκατεσσάρων μελών της ΔΟΕ Ο αυστραλιανός εκπρόσωπος Phil Coles εκδιώχθηκε από την επιτροπή για την αποδοχή 65.000 δολαρίων που αφορούσαν τις δωροδοκίες σχετικά με το Salt Lake City. Η Οργανωτική Επιτροπή του Salt Lake City προϋπολόγισε επίσημα 500,000 δολάρια για να δωροδοκήσει τους εκπροσώπους ΔΟΕ για τις ψηφοφορίες, αλλά φαίνεται ότι ξεπέρασε και αυτόν τον αρχικό προϋπολογισμό.

● Το 1987 η αυστραλιανή ομοσπονδιακή κυβέρνηση πέρασε τον ολυμπιακό νόμο προστασίας διακριτικών, για να δώσει στην Αυστραλιανή Ολυμπιακή Επιτροπή τα αποκλειστικά δικαιώματα να προωθήσει τα δαχτυλίδια και την ολυμπιακή δάδα στην Αυστραλία. Το 1998 η κυβέρνηση αγόρασε αυτό το δικαίωμα πίσω από την ΑΟΕ για 100,000,000 δολάρια Αυστραλίας.

● Το 1972 όταν ερωτήθηκε ο Αμερικάνος δρομέας Greg Hunter τι σημαίνει γι αυτόν η κατάκτηση ενός Ολυμπιακού μεταλλείου απάντησε με αφοπλιστική ειλικρίνεια: «Λεφτά- πολλά λεφτά».

Α. Α.

φάκελος / Ολυμπιακοί Αγώνες

«ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΑΝΤΙ-2004»

Αντίσταση στην ολυμπιάδα της «Νέας Τάξης»

Το "όραμα" των Ολυμπιακών Αγώνων δεν είναι δικό μας"

Από την εποχή της "διεκδίκησης" των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 (τέλη 1996 – αρχές 1997), ένας σημαντικός αριθμός πολιτών, προερχόμενος από διάφορες οργανώσεις της αριστεράς και της οικολογίας, συγκρότησαν την "Πρωτοβουλία Πολιτών ενάντια στην διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 στην Αθήνα", η οποία έκανε αρκετά αισθητή τη δημόσια παρουσία της κατά την περίοδο μέχρι την ανάληψη, ή μάλλον τη "χαριστική" ανάθεση των Ολυμπιακών Αγώνων στη χώρα μας. Μετά το Σεπτέμβρη του 1997, διαμορφώθηκε μια νέα κατάσταση. Ένα μέρος από όσους ήταν αντίθετοι στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας επέλεξαν τη στάση της "προσαρμογής στην πραγματικότητα" και έθεσαν ως στόχο τον "περιορισμό" των επιπτώσεων των Ολυμπιακών Αγώνων, χωρίς ωστόσο να κάνουν σχεδόν τίποτα, που να διαταράσσει τη λεγόμενη "εθνική υπόθεση".

Οι υπόλοιποι, επιμένοντας στη συνολική εναντίωσή τους στη διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων, προσπάθησαν, αφ' ενός να δημοσιοποιήσουν και να αναδείξουν ευρύτερα τις αρνητικές συνέπειες των Ολυμπιακών Αγώνων (μέσα από ημερίδες, συνεντεύξεις τύπου, άρθρα, εκδηλώσεις διαμαρτυρίας) και αφ' ετέρου να αποτρέψουν τη χωροθέτηση και την κατασκευή συγκεκριμένων ολυμπιακών εγκαταστάσεων, κάνοντας προσφυγές στο Συμβούλιο της Επικρατείας και στηρίζοντας τις αγωνιστικές τοπικές κινητοποιήσεις. Το δεύτερο αυτό κομμάτι των διαφωνούντων, συσπειρωμένο, πλέον, γύρω από την "Πρωτοβουλία ενάντια στην Ολυμπιάδα του 2004 ", συνέχισε να δραστηριοποιείται δημόσια με κεντρικό σύνθημα "Δώστε πίσω την Ολυμπιάδα", μέχρι το καλοκαίρι του 2002, οπότε δημιουργήθηκε η "Καμπάνια Αντι-2004" με κεντρικό σύνθημα "το "όραμα" των Ολυμπιακών Αγώνων δεν είναι δικό μας". Την "**Καμπάνια Αντι-2004**" συγκρότησαν άτομα από διάφορα σχήματα της ριζοσπαστικής αριστεράς, οικολόγοι, καθώς και άτομα από τοπικά δημοτικά σχήματα.

Το πλαίσιο της "Καμπάνιας Αντι-2004"

1. Η ανάθεση των Ολυμπιακών Αγώνων στην Αθήνα από την Δ.Ο.Ε. συνιστά, σύμφωνα με την κυρίαρχη άποψη, μεγάλη τιμή για την Ελλάδα και συνεπώς η επιτυχής διεξαγωγή τους αποτελεί "εθνικό στόχο", για τον οποίο απαιτείται "εθνική ομοψυχία" και ευρεία "κοινωνική συναίνεση".

Κατά την άποψή μας, οι Ολυμπιακοί Αγώνες αποτελούν την απαρχή νέων δεινών για τον τόπο μας, τις συνέπειες των οποίων θα πληρώσουμε όχι μόνο εμείς, αλλά και οι επόμενες γενιές.

2. Ένα μεγάλο μέρος από όσα προγραμματίζονται εν όψει των Ολυμπιακών Αγώνων, έχουν σημαντικές επιπτώσεις (οικονομικο-κοινωνικές, περιβαλλοντικές κ.α.), οι οποίες θα γίνουν ευρύτερα κατανοητές μετά τους Αγώνες, όταν τα φώτα θα σβήσουν, τα κλειστά στόματα θα ανοίξουν και θα αναζητούνται οι υπεύθυνοι για όσα γίνονται σήμερα, τα οποία πολλοί γνωρίζουν, αλλά ελάχιστοι δημοσιοποιούν, για να μην προκληθούν, όπως λένε, ρήγματα στην "εθνική υπόθεση" της Ολυμπιάδας.

Κατά τη γνώμη μας, οι Ολυμπιακοί Αγώνες:

- Εντείνουν ακόμη περισσότερο τις χωροταξικές – οικονομικές διαφοροποιήσεις μεταξύ κέντρου – περιφέρειας, σε μια χώρα όπου το 45% περίπου του πληθυσμού της είναι συγκεντρωμένο στην πρωτεύουσά της.
- Συμβάλλουν στην αύξηση του δημοσίου χρέους, στη συρρίκνωση των δημοσίων δαπανών για βασικές κοινωνικές ανάγκες (παιδεία, υγεία, πρόνοια κ.α.)
- Επιδεινώνουν τις εργασιακές σχέσεις στον κατασκευαστικό τομέα, στο χώρο του εμπορίου, των τραπεζών κλπ.
- Καταφέρουν καίρια πλήγματα στις δημοκρατικές ελευθερίες και τα ατομικά δικαιώματα

3. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες αποτελούν σήμερα μια χαρακτηριστική έκφραση της καπιταλιστικής νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Η Αθήνα αποτελεί πεδίο, όπου προωθούνται και υλοποιούνται οι νεοφιλελεύθερες επιλογές των κυρίαρχων οικονομικών συμφερόντων, για τη δημιουργία μιας "ανταγωνιστικής μεγάπολης" στο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου.

4. Η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή (Δ.Ο.Ε.), που διοργανώνει τους σημερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες, είναι μια οργάνωση χωρίς οποιαδήποτε δημοκρατική νομιμοποίηση, μια ελίτ, ένα κλειστό club που ανακυκλώνεται, αποφέροντας σημαντικά οικονομικά οφέλη στα μέλη της. Προάγει τον πρωταθλητισμό σε βάρος της υγείας των αθλητών, τον λυσσώδη ανταγωνισμό, την επιβολή του ισχυρότερου και οξύνει αντί να αμβλύνει τον εθνικισμό. Η Δ.Ο.Ε., όπως και μια σειρά οργανισμοί της οικονομικής παγκοσμιοποίησης (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκόσμια Τράπεζα, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου κ.α.), διαχειρίζεται το εμπόρευμα "Ολυμπιακοί Αγώνες" προς όφελος των πολυεθνικών εταιρειών, των δικτύων Μ.Μ.Ε. και των ισχυρών ιμπεριαλιστικών κρατών, με πρώτο και κύριο τις Η.Π.Α.

5. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες είναι για μας ανεπιθύμητοι, γιατί δεν είναι έκφραση του μέτρου, της αλληλεγγύης, του ανθρωπισμού, αλλά έκφραση του ανταγωνισμού, της εμπορευματοποίησης του αθλητισμού, της περιβαλλοντικής υποβάθμισης, της συρρίκνωσης ατομικών, πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, της Αμερικανο-ΝΑΤΟϊκής κυριαρχίας. **Αυτή η Ολυμπιάδα δεν είναι δική μας.** Ο "πολιτισμός" των Ολυμπιακών Αγώνων δεν είναι ο δικός μας. Στο βαθμό, ωστόσο, που πραγματοποιούνται παρά τη θέλησή μας, θεωρούμε ότι έχει ιδιαίτερη σημασία να εκδηλώσουμε δημόσια την εναντίωσή μας σε κάποιες επιλογές που υποβαθμίζουν τη ζωή μας, αμφισβητούν τη νοημοσύνη μας και υπονομεύουν το μέλλον μας.

Θεωρώντας ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 2004 δεν αποτελούν μόνο ένα ελληνικό ζήτημα αλλά ένα διεθνές, καλούμε τα κινήματα κατά της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και κάθε αγωνιστή, να θεωρήσουν το καλοκαίρι του 2004 ως μια χρονολογία σταθμό στους αγώνες τους και να γίνει η Αθήνα τον Αύγουστο του 2004, τόπος συνάντησης και διαδήλωσης, για την πραγματική συναδέλφωση των λαών όλου του κόσμου.

«ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΑΝΤΙ-2004»
www.anti2004.net
E-mail: info@anti2004.net

"Επιτροπή Νάξου ενάντια στην Ολυμπιάδα"

Τοπικές εκδηλώσεις για την έμπρακτη αμφισβήτηση της νέας Μεγάλης Ιδέας

Εκδήλωση ενάντια στους Ολυμπιακούς Αγώνες πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 15 Μάη στη Νάξο από την "Επιτροπή Νάξου ενάντια στην Ολυμπιάδα".

Τη συζήτηση άνοιξε ο Τάκης Ιωάννου, πολιτικός μηχανικός-αρχιτέκτονας, ο οποίος αναφέρθηκε στις οικονομικές και περιβαλλοντικές επιπτώσεις των αγώνων, στα κέρδη των πολυεθνικών εταιριών και το κόστος που θα έχουν αυτοί για το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας. Στη συνέχεια το λόγο πήρε ο Κώστας Αβραμίδης, μέλος της "Συσπείρωσης Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία", ο οποίος έθεσε το ζήτημα της καταστολής με πρόσχημα την Ολυμπιάδα και στάθηκε ιδιαίτερα στις δίκες των μελών της 17Ν και το ειδικό καθεστώς κράτησής τους.

Τελευταίος εισηγητής ήταν ο Τάσος Χριστόπουλος, μέλος της "Πρωτοβουλίας Οικοδόμων" ο οποίος περιέγραψε τις συνθήκες εργασίας στα ολυμπιακά έργα, αναφέρθηκε στις εργατικές δολοφονίες ("ατυχήματα") και στο νέο εργασιακό καθεστώς που, ξεκινώντας από τον τομέα των κατασκευών, θα επεκταθεί σε όλους τους εργασιακούς χώρους.

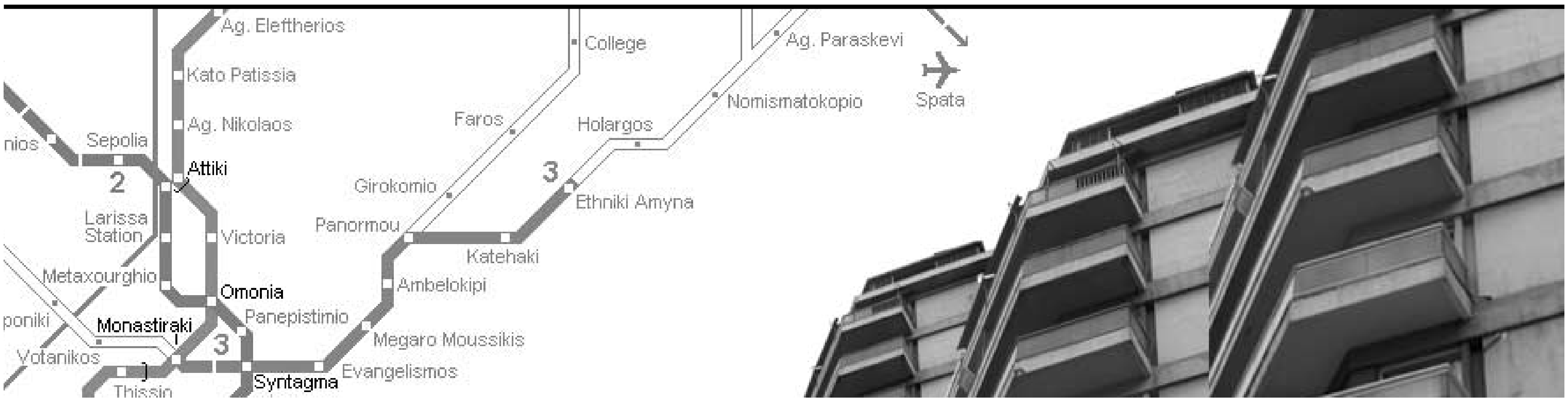
Τη συζήτηση παρακολούθησαν πάνω από εξήντα άτομα. Αρκετοί από τους παρευρισκόμενους πήραν στη συνέχεια το λόγο και μίλησαν για τα ζητήματα που αφορούν την κοινωνία του νησιού αλλά και για γενικότερα ζητήματα που θα τεθούν κατά τη διάρκεια ή μετά το τέλος των αγώνων.

Η "Επιτροπή Νάξου ενάντια στην Ολυμπιάδα" είναι ένα ζωντανό σχήμα με σημαντική παρέμβαση στο νησί. Στόχος του είναι η πραγματική ενημέρωση για τις επιπτώσεις των Ολυμπιακών Αγώνων, τόσο σε τοπικό όσο και σε πανελλαδικό επίπεδο, η ανάδειξη της "άλλης" άποψης, η έμπρακτη αμφισβήτηση της νέας Μεγάλης Ιδέας.

φάκελος / Ολυμπιακοί Αγώνες

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

Η μεταμόρφωση της πόλης εξ αιτίας των Ολυμπιακών Αγώνων

Το τοπίο της Αττικής αλλάζει μέρα με τη μέρα, δυστυχώς προς το χειρότερο, εξ' αιτίας των έργων, που γίνονται με αφορμή τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004.

Η Πάρνηθα είναι το μεγάλο φιλέτο του κράτους και των κερδοσκόπων. Στις πλαγιές της έχει κατασκευαστεί το ολυμπιακό χωριό σε μια έκταση 1240 στρεμμάτων, η οποία ήταν χαρακτηρισμένη ως "δασική έκταση", και επομένως ήταν μη οικοδομήσιμη. Ο δρυμός της Πάρνηθας, ή τουλάχιστον ένα τεράστιο μέρος του, καταστρέφεται για τη δημιουργία πολυτελών ξενοδοχείων, γηπέδων, καφετεριών και μιας νέας πόλης 10.000 κατοίκων με 366 πολυκατοικίες και 2292 μονοκατοικίες, προκειμένου οι "αθάνατοι" και οι αθλητές να μείνουν ευχαριστημένοι από τη διαμονή τους στην Ελλάδα...

Για την κατασκευή του κωπηλατοδρομίου θυσιάστηκε ο σημαντικότερος υδροβιότοπος της Αττικής στην περιοχή του Σχοινιά- Μαραθώνα. 450 στρέμματα με καλαμιώνες και συστάδες αλμυρικιών, χαρακτηρισμένα ως "προστατευόμενο τοπίο", καταστράφηκαν. Ο δρόμος της μαραθώνιας διαδρομής διαπλατύνθηκε, με αποτέλεσμα την περαιτέρω υποβάθμιση του περιβάλλοντος με την κοπή χιλιάδων δέντρων.

Προκειμένου να κατασκευαστεί ο περιφερειακός του Υμηττού κόπηκαν χιλιάδες δέντρα, αν και μεγάλο κομμάτι του έχει κριθεί "αναδασωτέα έκταση". Από την "αναβάθμιση" της πόλης δε γλιτώνει ούτε ο πολύπαθος Κηφισός, αφού το ΥΠΕΧΩΔΕ προσπαθεί να τον αποχαρακτηρίσει από ποτάμι (!), για να εκτελέσει ευκολότερα τα έργα του. Οι παραλίες του Φαλήρου καταστρέφονται από τις γραμμές του τραμ και από τα γήπεδα που δημιουργούνται. Οι επιχωματώσεις θα προχωρήσουν άλλα 100 μέτρα προς τη θάλασσα σε όλο το μήκος της παραλίας.

Το πάρκο στο Σελεπιτσάρι της Νίκαιας θα αναγκαστεί να φιλοξενήσει το γιγαντιαίο σπίτι της Άρσης Βαρών (5000 θέσεων). Η χρησιμότητά του μετά τη λήξη των Ολυμπιακών είναι αμφίβολη.

Στο άλσος Βεΐκου, που εδώ και χρόνια έχει κριθεί αναδασωτέο, χτίζεται το μεγάλο κέντρο Πινγκ-Πονγκ συνολικής επιφάνειας 39000τ.μ. χωρίς τον υπολογισμό των βοηθητικών χώρων (πάρκινγκ κτλ).

Αυτά είναι μόνο μερικά από τα καταστροφικά έργα των ολυμπιακών αγώνων. Μετά το πέρας των ολυμπιακών, τα δικαιώματα εκμετάλλευσης των περισσότερων από αυτές τις εγκαταστάσεις θα περάσουν σε ιδιωτικές επιχειρήσεις.

Μέσα στα πλαίσια του "ολυμπιακού πνεύματος" είναι και η έξωση εκατοντάδων φοιτητών από τις φοιτητικές εστίες, προκειμένου να στεγασθούν δημοσιογράφοι. Για να αποκτήσουν, όμως, οι φοιτητές και ιδιαίτερα οι αλλοδαποί καινούργια στέγη, πρέπει να υπογράψουν ένα χαρτί που τους δεσμεύει ότι δε θα συμμετάσχουν σε οποιαδήποτε πορεία, κατάληψη, απεργία, πριν και κατά τη διάρκεια της ολυμπιάδας, αλλιώς θα χάσουν την στέγη τους!

Φυσικά από το σχέδιο ανάπλασης της πόλης δε θα μπορούσε να λείπει και η εξολόθρευση των αδέσποτων ζώων. Σύμφωνα με το αρχικό σχέδιο τα ζώα χωρίς ιδιοκτήτη θα πηγαίνουν σε ένα "ειδικά φιλικά διαμορφωμένο" χώρο (στρατόπεδο συγκέντρωσης), όπου υποτίθεται ότι θα τους παρέχεται τροφή και ιατρική περίθαλψη. Η μαζική θανάτωση, όμως, δεκάδων σκυλιών σε πολλές περιοχές της Αθήνας, μας δείχνει πως τα σχέδιά τους, μόνο φιλικά δεν είναι.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι σχεδόν σε κάθε μια από τις παραπάνω περιπτώσεις, κάτοικοι και "φορείς" πίστεψαν πως θα μπορούσαν να σταματήσουν την οικολογική καταστροφή της περιοχής τους καταφεύγοντας στην αστική δικαιοσύνη. Ακολούθησαν μια σειρά παρεμβάσεων με δηλώσεις πολιτικών αλλά και του πρόεδρου της ΔΟΕ που έδωσαν την πολιτική κάλυψη στην απόρριψη κάθε προσφυγής. Συγκεκριμένα, ο Ρογκ λέγοντας ότι δεν υπάρχει πλέον χρόνος για καθυστερήσεις των έργων, δήλωσε: "Αυτή η επισήμανση είναι ιδιαίτερα χρήσιμη για μας και ελπίζω να ληφθεί υπ' όψιν από την Ελληνική Δικαιοσύνη, που διαδραματίζει πολύ κρίσιμο ρόλο στην Ολυμπιακή προετοιμασία...". Ήταν αναμενόμενο η δικαιοσύνη, ως μηχανισμός του κράτους, να στηρίξει τα συμφέροντα των εξουσιαστών και αυτό το έκανε με αστείες προφάσεις, όπως φαίνεται και από το παρακάτω απόσπασμα δικαστικής απόφασης: "...Στη συγκεκριμένη περίπτωση επιδιώκεται η θεραπεία ενός όλως εξαιρετικού σκοπού υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος (Ολυμπιακοί Αγώνες) συνδυαζόμενου μάλιστα με δεσμεύσεις της χώρας, η δε επέμβαση είναι λελογισμένη..."

Η επέμβαση του κράτους στο φυσικό περιβάλλον και στη μορφή της πόλης δε γίνεται μόνο για λόγος λεηλασίας και κερδοσκοπίας, αλλά εντάσσεται στον γενικότερο σχεδιασμό ελέγχου της κοινωνίας. Οι εξουσιαστές, γνωρίζοντας καλά την άμεση και συνεχή αλληλεπίδραση ατόμου και περιβάλλοντος, επιχειρούν να ελέγξουν τον άνθρωπο και κατ' επέκταση την κοινωνία, μέσω της επίδρασης που τους ασκεί ένα ελεγχόμενο περιβάλλον. Η απόπειρα, από τη μεριά των κυρίαρχων, ελέγχου της μορφής του περιβάλλοντος, είναι κατ' ουσία απόπειρα ελέγχου της μορφής κάθε προσωπικότητας και κάθε κοινωνικότητας, που ορίζεται μέσα στο περιβάλλον αυτό. Πρόκειται για ευθεία επίθεση εναντίον της κοινωνίας, και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται κάθε μια από τις περιπτώσεις που προαναφέρθηκαν.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

φάκελος / Ολυμπιακοί Αγώνες

Ανθρωποθυσίες για να πετύχει η φιέστα του Αυγούστου

Τουλάχιστον 13 οι νεκροί στα 31 ολυμπιακά έργα

Με το αίμα τουλάχιστον 13 εργατών θεμελιώθηκαν τα ολυμπιακά έργα, ενώ σε εργοτάξια επισκευής κτιρίων και κατασκευής υποδομών που σχετίζονται με τη φιέστα του Αυγούστου, την τελευταία διετία δολοφονήθηκαν μόνο στην Αττική περισσότεροι από 80 εργάτες.

Το κυνήγι των ασφυκτικών προθεσμιών, η εντατικοποίηση και η ληστρική συμπεριφορά των μεγαλοεργολάβων που ανέλαβαν την κατασκευή των ολυμπιακών έργων, είναι οι βασικές αιτίες για τη σφαγή που βρίσκεται σε εξέλιξη από το 2001 έως σήμερα.

Στα κάτεργα των 31 ολυμπιακών εργοταξίων δεν υπάρχουν μέτρα ασφάλειας και μέσα προστασίας για τους εργάτες που δουλεύουν σε εργασιακές συνθήκες γαλέρας.

Ενδεικτικές της κατάστασης είναι οι μαρτυρίες που μιλούν για παντελή απουσία χώρων ανάπαυσης, υποβαθμισμένων υποδομών στοιχειώδους υγιεινής (μπάνια, τουαλέτες) και σε πολλές περιπτώσεις, ακόμη και για έλλειψη πόσιμου νερού.

Η αδιαφορία κράτους και εργολάβων για την ζωή και την αρτιμέλεια των εργατών είναι εξοργιστική και χαρακτηριστική της υποκρισίας των εξουσιαστών, που δήθεν κόπτονται για τον άνθρωπο (εφόσον, βέβαια, είναι κάποιο υποκείμενο της κάστας τους). Στο Ολυμπιακό χωριό οι καλοπληρωμένοι ημέτεροι των εξουσιαστών εργολάβοι εδέησαν να φέρουν ένα ασθενοφόρο, όταν είχαν ήδη σκοτωθεί τρεις εργάτες.

Στη σύμβαση ανάθεσης του έργου που υπέγραψαν οι κοινοπραξίες που ανέλαβαν την κατασκευή του Ολυμπιακού χωριού, υπάρχει σαφής πρόβλεψη για μέτρα υγιεινής και ασφάλειας στο εργοτάξιο. Βάσει της σχετικής ρήτρας, έπρεπε να υπάρχουν αποδυτήρια, εστιατόρια, σταθερές σκαλωσιές, να γίνονται σεμινάρια για την υγιεινή και ασφάλεια στο προσωπικό και φυσικά να παρέχονται στους εργάτες όλα τα ατομικά μέτρα προστασίας.

Στην πραγματικότητα, όμως, οι κοινοπραξίες ανέθεσαν τον τομέα της υγιεινής και ασφάλειας σε άλλη εταιρία, που σύμφωνα με τις καταγγελίες των ίδιων των εργαζόμενων, είτε δεν παρέχει καν τα μέσα ατομικής προστασίας ή πολλές φορές τα χρεώνει στους εργάτες, που παρακολουθούν σεμινάρια 5 λεπτών της ώρας, δεν έχουν πού να ξαποστάσουν, να ντυθούν και να πλυθούν. Η κρατική αδιαφορία απέναντι στα θύματα - και τους άγνωστο πόσους σακατεμένους- ενθαρρύνει το θράσος των εργολάβων, ενώ η εκκωφαντική σιωπή των καθεστωτικών ΜΜΕ κρατάει μακριά από την κοινωνία ένα δυσάρεστο παρεπόμενο, που υποβαθμίζεται στο όνομα της υλοποίησης της «νέας μεγάλης εθνικής ιδέας». Κανείς από τους μεγαλοεργολάβους δεν πληρώνει για τα εγκλήματα, που μόνο κίνητρο έχουν το κέρδος. Άλλωστε, είναι τόσες οι υπεργολαβίες και οι διαδοχικές αναθέσεις, που η αναζήτηση του υπεύθυνου μοιάζει με το κυνήγι του χαμένου θησαυρού. Κανείς δεν έδωσε και δεν πρόκειται να δώσει λογαριασμό για το πού πήγαν τα δισεκατομμύρια που διατέθηκαν για την κατασκευή των ολυμπιακών έργων.

Ο αρχικός προϋπολογισμός για την Ολυμπιάδα ήταν 2,2 δις ευρώ. Πριν αποχωρήσει η συμμορία των εκσυγχρονιστών από την εξουσία, η υπέρβαση έφθανε επίσημα σε 4,6 δις ευρώ. Σήμερα εκτιμάται ότι το κόστος των έργων κυμαίνεται από 8 δις. έως 12 δις ευρώ, από τα οποία δεν περίσσεψε τίποτα για επενδύσεις στον τομέα της προστασίας των εργαζόμενων.

Η σφαγή που εξελίσσεται στα ολυμπιακά έργα, είναι ένα στιγμιότυπο του ταξικού πολέμου που στοίχισε από τη μεταπολίτευση έως τώρα τη ζωή περισσότερων από 3.000 εργατών. Μόνο την τελευταία τετραετία δολοφονήθηκαν στους χώρους δουλειάς 630 εργάτες, ενώ από την αρχή του 2004 έως σήμερα μετράμε 20 νεκρούς.

Όταν στις 13 Αυγούστου ανοίξει η αυλαία της αιματοβαμμένης φιέστας της ρεμούλας και της καταστολής, κανείς «ευαίσθητος δημοκράτης» δεν πρόκειται να μιλήσει για την ανθρωποθυσία που έγινε προκειμένου να πετύχει η Ολυμπιάδα, ούτε φυσικά για τους ηθικούς και φυσικούς αυτουργούς τόσων εγκλημάτων. Το στοίχημα για το κίνημα είναι να τους χαλάσει τη συνωμοσία της σιωπής, υπενθυμίζοντας την παλιά αλήθεια: το κράτος και τα αφεντικά δολοφονούν το ίδιο με τους πολέμους και στην ειρήνη τους.

Μαρία Γερογιάννη

Οι δολοφονημένοι εργάτες*

	Ημ/νία	Θύμα	Χώρος / Εταιρεία
1.	14/12/01	**Χρήστος Μιάμης, 62**	Ολυμπιακό Χωριό Δ' Εργολαβία, ΑΛΦΑ ΜΠΕΤΟΝ
2.	22/2/02	**Θανάσης Παπαγιώργης, 45**	Κτίριο Αθήνα 2004
3.	26/3/02	**Κότσι Αστρίτ, 35**	Ολυμπιακό Χωριό / Β Εργολαβία
4.	1/5/02	**Λ. Μαρινάκης, 29**	Ιππόδρομος Μαρκόπουλου
5.	10/6/02	**Βαγγέλης Ιμέρι, 45**	Ολυμπιακό Χωριό, Β' ή Ζ' Εργολαβία, Θεμελιοδομή
6.	15/7/02	**Αλί Βαρέτ**	Ολυμπιακό Χωριό / Γ' Εργολαβία
7.	19/7/02	**Μανέα Μαρινέλ, 32**	Ολυμπιακό Χωριό / Γ' Εργολαβία
8.	27/1/03	**Παναγιώτης Μπολάνης**	Κέντρο Τύπου
9.	30/3/03	**Ηλίας Μαυρόπουλος, 48**	Ιππόδρομος Μαρκόπουλου
10.	14/4/03	**Μιχάλης Ευαγγέλου, 46**	Ολυμπιακό Γυμναστήριο, Γαλάτσι
11.	5/6/03	**Γιάνι Κρέκου, 29**	Ολυμπιακό Σκοπευτήριο, Μαρκόπουλο, Κ/Ξ ΔΕΚΑ ΑΤΕΒΕ-ΤΕΧΝ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ, αν. ΤΕ ΑΛΤΕ
12.	09/10/03	**Αλεξ Μπάτσι, 32**	Ολυμπιακό Χωριό Δ' Εργολαβία / J&P Αβαξ
13.	16/12/03	**Ντόκα Νταλίπ, 51**	Ολυμπιακό Χωριό Τύπου, Μαρούσι Lamda, Μοχλός

**Η λίστα έχει γίνει από τα συνδικάτα και θεωρείται βέβαιο ότι δεν είναι πλήρης*

Το Εξπρές του Μεσονυκτίου στην αμερικανική εκδοχή του

Η κουλτούρα του βασανισμού

«Η φυλακή Αμπού Γκραΐμπ στη Βαγδάτη μοιάζει εξαιρετικά με τις αμερικανικές φυλακές»

Λέιν Μακότερ, τέως διοικητής φυλακής Αμπού Γκρεμπ

Η χρήση των βασανιστηρίων από τους αμερικανούς στρατιώτες δεν είναι ένα άνθος του κακού που φύτρωσε ξαφνικά με ευθύνη ορισμένων κακών και σαδιστών δεσμοφυλάκων, που τους αρέσει να γελούν με τις δυστυχίες των άλλων. Είναι θεμελιώδης τακτική του αμερικάνικου κράτους και εφαρμόζεται εκτενώς στις φυλακές του εδάφους, που θεωρείται αμερικάνικο και όχι μόνο.

Ορισμένα από τα κρούσματα βιαιοπραγιών, που είδαν το φως της δημοσιότητας, αντανακλούν τις εφιαλτικές διαστάσεις που έχει λάβει το φαινόμενο στις φυλακές της δήθεν μεγαλύτερης δημοκρατίας του πλανήτη. Το 1997, αμερικανίδα ακτιβίστρια για τα ανθρώπινα δικαιώματα παραιτήθηκε από τη διεύθυνση μιας από τις μεγαλύτερες οργανώσεις στις ΗΠΑ που ασχολούνται με το σεβασμό των πολιτικών ελευθεριών μετά από το εξής γεγονός: Συμπατριώτες της δεσμοφύλακες, έδεσαν χειροπόδαρα σάν άλλοι Προκρούστες έναν σχιζοφρενή κρατούμενο σε μια καρέκλα και τον κράτησαν εκεί επί 16 ώρες. Διοικητής των Φυλακών της Γιούτα όπου συνέβη το περιστατικό ήταν τότε ο Λέιν Μακότερ, ο οποίος αμέσως μετά το σκάνδαλο παραιτήθηκε και ασχολήθηκε με τις μπίζνες των ιδιωτικών φυλακών. Ο άνθρωπος αυτός έμελλε να είναι ο πρώτος διοικητής των φυλακών του Αμπού Γκρεμπ, αμέσως μετά την επανέναρξη της λειτουργίας από τα αμερικανικά στρατεύματα.

Πράγματι, όπως αναφέρεται στη δήλωσή του στην αρχή του κειμένου, το Αμπού Γκρεμπ παρουσίαζε τρομακτικές ομοιότητες με τις αμερικανικές φυλακές. Ήταν υπερπλήρης από κρατούμενους και αποτελούσε κέντρο βασανιστηρίων. Επίσης, ορισμένοι από τους βασανιστές στην ιρακινή φυλακή είχαν πραγματοποιήσει τα ίδια στις αμερικανικές φυλακές, όπου εργάζονταν, καθώς το καθημερινό πρόγραμμά τους περιελάμβανε ξυλοδαρμούς και άλλες ταπεινώσεις κρατουμένων.

Η λίστα του αίσχους

Δημόσιοι ή ιδιωτικοί, οι φορείς που έχουν αναλάβει τη διοίκηση των αμερικανικών φυλακών είναι ασύδοτοι. Τα τελευταία 25 χρόνια περίπου 40 Πολιτείες σύρθηκαν στα δικαστήρια για πράξεις που σχετίζονται με τα βασανιστήρια κρατουμένων. Ωστόσο, ο κατάλογος των βασανιστηρίων παραμένει μακρύς. Τι να πρωτοειπωθεί; Το ξεγύμνωμα των «φρέσκων» κρατουμένων ενώπιον των «παλιών» από τους δεσμοφύλακες, που αποτελεί ένα είδος «ιεροτελεστίας» στις φυλακές της Πενσιλβάνια και άλλων Πολιτειών, οι μονομαχίες μεταξύ κρατουμένων, που οργανώνουν οι δεσμοφύλακες στη φυλακή Κορκοράν στην Καλιφόρνια, οι κρατούμενοι σε μια φυλακή της Αλαμπάμα που φοράνε χοντρές αλυσίδες με σφαιρικά βαρίδια και σπάνε πέτρες με αξίνες ή οι κρατούμενες που πέφτουν συχνά θύματα βιασμού από τους άνδρες δεσμοφύλακες, όπως κατήγγειλε η Διεθνής Αμνηστία το 1999; Οι φυλακισμένοι που τους αφήνουν γυμνούς στη βροχή οι δεσμοφύλακες για να τους τιμωρήσουν δήθεν για απειθαρχία ή οι 49 κρατούμενοι, που οι δεσμοφύλακες τους ξεγύμνωσαν και τους ανάγκασαν να γυρίσουν με την πλάτη ακουμπώντας τα χέρια στον τοίχο ψηλά και τους βαρούσαν με ξύλινα ρόπαλα μέχρι να χάσουν τις αισθήσεις τους, όπως αναφέρεται σε εσωτερική έκθεση της αμερικανικής αστυνομίας;

CIA: Εταιρία βασανιστών

Η CIA σε συνεργασία με το Πεντάγωνο, έχει τον πρώτο λόγο στη διαχείριση των φυλακών εκτός των ΗΠΑ. Οι ανακριτές τους γνωρίζουν απ' έξω κι ανακατωτά τις μεθόδους που πρέπει να χρησιμοποιήσουν για να σπάσουν τη σιωπή των αιχμαλώτων. Οι πράκτορες ξέρουν, δηλαδή πώς να βυθίσουν στο νερό δεμένους κρατούμενους αφήνοντάς τους να πιστέψουν ότι θα πνιγούν. Ξέρουν πώς να τους προκαλούν σοβαρούς τραυματισμούς σε απόκρυφα σημεία του σώματος. Ξέρουν πώς να χρησιμοποιούν την απειλή βιασμού ως ανακριτική μέθοδο. Αλλά, όλα αυτά συμβαίνουν, αφού οι πράκτορες δουν ότι ο κρατούμενος δε λυγίζει απ' την έλλειψη ύπνου, την πολύωρη ορθοστασία, την αφυδάτωση ή την πείνα. Δύο Αφγανοί πέθαναν στη διάρκεια τέτοιων ανακρίσεων σε αεροπορική βάση στην Καμπούλ, ενώ, όσοι κρατούμενοι αφέθηκαν ελεύθεροι από το Γκουαντανάμο επιβεβαίωσαν τα βασανιστήρια με τις αποκαλυπτικές μαρτυρίες τους. Είναι περιττό να αναφέρουμε ότι οι μέθοδοι αυτοί εγκρίθηκαν από το αμερικάνικο υπουργείο Δικαιοσύνης επί προεδρίας Μπους.

Βιασμοί στα αμερικάνικα στρατόπεδα

Την χτυπά πισώπλατα και την αφήνει αναίσθητη. Μόλις αυτή ανακτά τις αισθήσεις της, συνειδητοποιεί ότι έχει πέσει θύμα βιασμού. Ο δράστης την απειλεί ότι αν αντισταθεί θα τη βιάσει με το μαχαίρι που κρατά. Το περιστατικό θα μπορούσε να έχει συμβεί στο Αμπού Γκρεμπ, αλλά στην πραγματικότητα συνέβη σε ένα από τα αμερικανικά στρατόπεδα. Ο δράστης ήταν ένας στρατιώτης της υπερδύναμης και το θύμα ήταν μια συνάδελφός του. Μέχρι τώρα, 112 στρατιωτίνες έπεσαν θύματα βιασμού από συναδέλφους τους στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Τουλάχιστον τόσες είναι οι καταγγελίες που είδαν το φως της δημοσιότητας φέτος. Πέρσι, η κορυφή του παγόβουνου ήταν το σκάνδαλο της αμερικανικής Ακαδημίας Πολεμικής Αεροπορίας, όπου 46 εκπαιδευόμενες κατήγγειλαν ότι έπεσαν θύματα βιασμού από συναδέλφους και υψηλόβαθμους αξιωματικούς με την ανοχή της διεύθυνσης.

Το έθνος της ντροπής

Πού οφείλεται όμως η αδιαφορία της αμερικανικής κοινής γνώμης απέναντι στα έκτροπα; Οι λόγοι, όπως υποστηρίζουν Αμερικάνοι κοινωνιολόγοι, είναι οι εξής: στη συντριπτική πλειοψηφία τους, οι Αμερικάνοι επιδεικνύουν αδιαφορία για την εξαχρείωση του δήθεν σωφρονιστικού συστήματος. Επιπλέον, φοβούνται τόσο πολύ το έγκλημα, ώστε έχουν χάσει το ενδιαφέρον τους για τους θανάτους κρατουμένων. Μάλιστα, πολλοί ισχυρίζονται ότι οι κρατούμενοι αξίζουν τιμωρίες, όπως τα βασανιστήρια.

Αριθμοί

2.000.000 είναι οι κρατούμενοι στις αμερικανικές φυλακές.

9.000 είναι οι φυλακισμένοι σε κρατητήρια που διαχειρίζονται οι αμερικανοί ανά τον πλανήτη, εκτός από τις ΗΠΑ.

1.000 είναι οι καταγγελίες Αμερικανίδων στρατιωτικών για βιασμό από συμπατριώτες συναδέλφους τους στο Ιράκ και το Αφγανιστάν το 2003

Δημήτρης Ουζουνίδης

ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟΣ ΑΚΤΙΒΙΣΜΟΣ

Η περίπτωση των Surveillance Camera Players (SCP)

Στην εποχή του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού οι περισσότερες φορμαλιστικές πολιτικές οργανώσεις (βλ ιεραρχικός συγκεντρωτισμός) οδεύουν προς τον ιδεολογικοπολιτικό μαρασμό, διασφαλίζοντας τον άκρατο δογματισμό τους σε ευκαιριακές συμμαχίες κορυφής, με κεντρικές συμφωνίες των πολιτικών τους γραφείων. Στον αντίποδά τους, η πολιτική-πολιτισμική αναγέννηση, απελευθέρωση και χειραφέτηση παίρνει καινούρια χαρακτηριστικά, δομώντας την αντικαπιταλιστική δράση και αντίσταση σε νέες αφορμαλιστικές κινηματικές συλλογικότητες βάσης και σε περιφερειακές ομάδες πολιτισμικού ακτιβισμού (βλ αντιεραρχικός, αμεσοδημοκρατικός, αυτοοργανωμένος αποκεντρωτισμός).

Στις μαζικότερες διαδηλώσεις του, από το Σιάτλ το 1999 ως τη Θεσσαλονίκη το 2003, το ευρύτερο αντισυστημικό, αντικαπιταλιστικό, αντιεξουσιαστικό κίνημα επιχείρησε να εκφράσει τη διάχυτη μητροπολιτική δυσαρέσκεια με νέες μορφές δράσης, στην κατεύθυνση της γενικευμένης κοινωνικής διαμαρτυρίας. Προκειμένου να κερδίσει το παιχνίδι των σημείων, απέναντι στις επικοινωνιακές μεθόδους διασποράς του φόβου, της ματαίωσης και στις κατασταλτικές στρατηγικές της εξουσίας, προβαίνει σε πρωτότυπες διαδηλώσεις δυναμικής τακτικής και άμεσων και ζωντανών δρώμενων, που είναι εμπνευσμένες από τη λειτουργική ταχτική των ομάδων πολιτισμικού ακτιβισμού. Το γεγονός αυτό από μόνο του καταδεικνύει και το βαρυσήμαντο ρόλο που διαδραματίζουν τέτοιου είδους ομάδες για την πολυεπίπεδη ανάπτυξη του κινήματος.

Όσο περιοριστικό κι αν είναι το πλαίσιο δράσης των περιφερειακών ομάδων πολιτικού-πολιτισμικού ακτιβισμού, πάντα θα υπάρχουν ρωγμές μέσα από τις οποίες θα αναδύονται νέες αντιστάσεις και νέοι ακτιβισμοί το επίκεντρο των οποίων είναι το πολύμορφο σπάσιμο των κόκκινων ζωνών, η ανακατάληψη χώρων, η απελευθέρωση ζώων, η καταστροφή μεταλλαγμένων προϊόντων, η μαζική εκστρατεία αντιδιαφήμισης των πολυεθνικών εταιρειών: Nike, McDonald' s, GAP, Shell, Adidas, Kodak, Nescafe, Marlboro, Coca-Cola, Nestle,Disney, Boots, Virgin, κ.α.. Και όσο οι αντίπαλοι θα γίνονται όλο και πιο δυνατοί, οι αντικαπιταλιστικές συλλογικότητες θα ανακαλύπτουν νέους τρόπους καταγγελίας και προπαγάνδας, για την ανάπτυξη και διάχυση της συλλογικής δράσης.

Στο πλαίσιο αυτά είναι χαρακτηριστική η δράση γνωστών συλλογικοτήτων όπως η Earth First (Φίλοι της γης), οι Reclaim the Streets (Επανακτήστε τους δρόμους), οι Adbusters (Εξολοθρευτές διαφημίσεων), η Whirl-Mart/ Ritual Resistance (Αντικαταναλωτές), η Anti Billboard Brainwashing Action/ABBA (Κίνηση για την Αντί Πλύση Εγκεφάλου μέσω Γιγαντοαφίσας), η Billboard Liberation Fronts (Αντιδιαφημιστές) κ.α. Το σύγχρονο θεωρητικό υπόβαθρο των περισσοτέρων απ' αυτές βασίζεται στο εγχειρίδιο της Naomi Klein, NO LOGO.

Αξίζει όμως να αναφερθούμε, εν όψει των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 και της εγκατάστασης χιλίων και πλέον καμερών σε «καίρια» σημεία της Αθήνας, στη δράση ορισμένων περιφερειακών συλλογικοτήτων όπως οι Surveillance Camera Players/S-CP (Παίκτες Κάμερας Παρακολούθησης), που αντιστέκονται στον κοινωνικό έλεγχο-επιτήρηση των κλειστών κυκλωμάτων παρακολούθησης. Οι SCP επέλεξαν να αντιπαρατεθούν χρησιμοποιώντας και εκτρέποντας τα μέσα της εξουσίας, με μια παιχνιώδη παρεμβατική διάθεση. Από το 1996, έτος έναρξης των δράσεών τους στη Νέα Υόρκη, στήνουν θεατρικές παραστάσεις μπροστά από κάμερες, χαρτογραφούν περιοχές υπό επιτήρηση και διοργανώνουν ωριαίες ξεναγήσεις στα μητροπολιτικά κέντρα με σκοπό την ευαισθητοποίηση των πολιτών. Το εγχείρημά τους είναι περισσότερο πολιτικό παρά καλλιτεχνικό και στα όρια της επαναστατικής τέχνης.

Το «ρεπερτόρι_» τους περιλαμβάνει τα έργα όπως το Περιμένοντας τον Γκοντό του Μπέκετ, Το κοράκι του Έντγκαρ-Άλαν Πόε, τη Φάρμα των ζώων του Όργουελ κ.α

Τελικός στόχος των Surveillance Camera Players/SCP είναι η «εξάλειψη όλων των συσκευών παρακολούθησης από το δημόσιο χώρο». Εφόσον το κράτος χρησιμοποιεί τις κάμερες σαν άλλοθι για να ελέγχει την κοινωνική-δημόσια ζωή, οι αντιστεκόμενοι, ως αντικείμενα παρακολούθησης, καλούνται να μεταστρέψουν τη λειτουργία τους. «Δείτε αυτούς που σας βλέπουν» προτρέπουν οι SCP, οι οποίοι θεωρούν ότι η δράση τους εμπνέεται από τη θεωρία και τη δράση της Καταστασιακής Διεθνούς, ενώ οι καλλιτεχνικές αναφορές τους εντοπίζονται στους Αντονέν Αρτό, Αλφρέντ Ζαρί, και Σεθ Τόμποκμαν. Οι SCP ανήκουν στην γενιά των νέων antiglobal Αναρχικών. Πιστεύουν στο δικό τους θέατρο δρόμου, αφενώς γιατί είναι οι εμπνευστές του κι αφετέρου γιατί κρίνουν ότι έχει αποτελέσματα, αν και αναγνωρίζουν ότι υπάρχουν και άλλοι τρόποι δράσης στο ευρύτερο κίνημα αντιεπιτήρησης, όπως «η καταστροφή μηχανών λήψης». Οι αντιδράσεις του κόσμου που παρακολουθούν τα δρώμενά τους ποικίλουν, «οι περισσότερες όμως είναι θετικές».

Ομάδες σαν τους SCP έχουν συσταθεί ήδη σε Ιταλία, Σουηδία, Αγγλία, Γερμανία, Λιθουανία, Ισπανία. Έτσι, περνώντας μέσα από τα κλειστά κυκλώματα, το μέλλον του βιντεοακτιβισμού φαίνεται αρκετά ευοίωνο. Τώρα, «οφείλουμε να αντισταθούμε γιατί οι κοινωνίες μας μετατρέπονται σε κοινωνίες παρακολούθησης». Διευρύνοντας τις μεθόδους ο στόχος γίνεται πιο ευάλωτος ή κατά τον ΣΟΥΝ ΤΣΟΥ, στο βιβλίο του, η τέχνη του πολέμου: «Η άμεση και η έμμεση μέθοδος επιθέσεως μπαίνουν μπροστά η μία από την άλλη με εναλλαγή. Είναι σαν την κίνηση σε κύκλο: Ποτέ δεν φτάνεις σ' ένα τέλος. Ποιος μπορεί να εξαντλήσει τις δυνατότητες του συνδυασμού τους;»

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

www.notbored.org/the-scp.html,
Πολιτισμικός Ακτιβισμός,
Μανώλης Ανδριωτάκης,
εκδόσεις Futura

Άνοιξη στη Βαρσοβία

Εναλλακτικό Οικονομικό Φόρουμ 2004

Μέσα σε μεγάλο κλίμα τρομοκρατίας διεξήχθη στη Βαρσοβία το Ευρωπαϊκό οικονομικό Φόρουμ, καθώς οι αρχές προσπάθησαν με κάθε τρόπο να εμποδίσουν τις διαμαρτυρίες ενάντια σ' αυτό. Έτσι, μεγάλο κομμάτι ακτιβιστών από το εξωτερικό δεν μπόρεσε να περάσει τα σύνορα, αφού του απαγορεύτηκε η είσοδος στη χώρα χωρίς κανένα αιτιολογικό. Οι διοργανωτές αναγκάστηκαν να αλλάξουν πέντε φορές τον τόπο διεξαγωγής των συζητήσεων και να ανακοινώσουν τελευταία στιγμή τους χώρους φιλοξενίας των επισκεπτών, ενώ προληπτικές έρευνες και κατάσχεση υλικού πραγματοποιήθηκε σε σπίτια αναρχικών στη Βαρσοβία. Μεγάλα κομμάτια της πόλης είχαν αποκλειστεί και απαγορεύτηκε ακόμα και η διέλευση πεζών σε αυτά. Παρ' όλο το τεράστιο κύμα καταστολής, στις 28 Απριλίου άρχισε τις εργασίες του το Εναλλακτικό Οικονομικό Φόρουμ, τη διοργάνωση του οποίου ανέλαβαν αναρχικές και εναλλακτικές ομάδες της Πολωνίας. Οι δραστηριότητες της ημέρας περιελάμβαναν συζητήσεις για διάφορα θέματα από εκπροσώπους συνδικαλιστικών, αγροτικών και οικολογικών οργανώσεων, συναυλίες και θεατρικές παραστάσεις με καλλιτέχνες από την Ευρώπη και την Ιαπωνία, και μια μεγάλη γενική συνέλευση στην οποία αποφασίστηκε ο χαρακτήρας της πορείας της επόμενης μέρας. Στις 29 πραγματοποιήθηκε η μεγαλειώδης, για τα δεδομένα της Πολωνίας, πορεία στο κέντρο της Βαρσοβίας. Η πορεία ξεκίνησε περίπου στις 11 το πρωί με πρώτο το μπλοκ των αναρχικών, οι οποίοι αποτελούσαν περίπου το 70% της πορείας. Μαζί τους διαδήλωναν και ανεξάρτητα συνδικάτα και οικολόγοι. Ακολουθούσαν η ATTAC, η «Αλληλεγγύη 80'» (ανεξάρτητο συνδικάτο, διάσπαση από την παλιά παντοδύναμη «Αλληλεγγύη» του Βαλέσα), κάποιοι Τροτσκιστές, ένα ανεξάρτητο μπλοκ πάνκηδων και το μπλοκ του Κομουνιστικού Κόμματος Πολωνίας (περίπου 8 άτομα). Σε όλο το μήκος της πορείας (περίπου 5000 άτομα) υπήρχαν τρία φορτηγά με μικροφωνικές, μέσα από τις οποίες ακουγόταν μουσική και κάθε φορά που οι διαδήλωση έφτανε σε κάποιο κυβερνητικό κτίριο γινόταν μικρή στάση και διαβάζονταν κείμενα. Υπήρχε παλμός, πάθος και λόγος. Οι διαμαρτυρίες ολοκληρώθηκαν την επόμενη μέρα με συζητήσεις και ένα μεγάλο μουσικό φεστιβάλ.

Ζ. Π.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

Στις 28 – 29 Ιουνίου από συνδικάτα, πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις

Δυναμική απάντηση στη σύνοδο του ΝΑΤΟ

Ανταπόκριση Αλπ Πίρογλου

Εδώ και μερικούς μήνες, μεμονωμένοι ενεργοί πολίτες και κοινωνικά κινήματα την Κωνσταντινούπολη προετοιμάζονται για την οργάνωση των κινητοποιήσεων κατά της συνόδου κορυφής του ΝΑΤΟ που θα διεξαχθεί 28 – 29 Ιουνίου. Περισσότερες των 100 οργανώσεων, που περιλαμβάνουν εργατικά συνδικάτα, συλλόγους, πολιτικά κόμματα και κοινωνικές οργανώσεις, αποφάσισαν συλλογικά να οργανώσουν την πάλη κατά του ΝΑΤΟ, κάτω από το όνομα – ομπρέλα « Ένωση κατά του ΝΑΤΟ».

Οι δραστηριοποιούμενοι στο αντιπολεμικό κίνημα είχαν δουλέψει συλλογικά κατά του πολέμου στο Ιράκ, αλλά μετά την κατοχή του οι οργανώσεις διαιρέθηκαν κάτι που είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση των δράσεων. Όμως, εξαιτίας της σημασίας της νατοϊκής συνόδου κορυφής, συνδικάτα, σύλλογοι και κοινωνικές οργανώσεις, αποφάσισαν να συντονίσουν τη δράση τους σε ένα εύρος συμμετοχών. Έτσι κατέληξαν στην «Ένωση κατά του ΝΑΤΟ», η οποία άρχισε εδώ και καιρό μια εκτεταμένη εκστρατεία ενημέρωσης και κινητοποίησης που θα κορυφωθεί στο τέλος Ιουνίου. Η «Ένωση» απευθύνθηκε σε όσες οργανώσεις δραστηριοποιήθηκαν στις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις και πέτυχε το συντονισμό της δράσης τους. Ακολούθησαν τα εργατικά και δημοσιοϋπαλληλικά συνδικάτα Disk, Kesk και Tmmob τα οποία συμφώνησαν στη συνολική πάλη, ενώ ξεκαθαρίστηκε ότι η κάθε συμμετέχουσα δύναμη εναντίον του ΝΑΤΟ θα έχει την αυτόνομη δράση της, αλλά όλοι μαζί θα συντονιστούν στον κοινό στόχο. Μαζί με αυτούς θα συμπορευτεί και η «Συμμαχία για την Ειρήνη και τη Δικαιοσύνη», η οποία δεν εντάχθηκε στην «Ένωση» αλλά θα συνεργαστεί στις δράσεις μαζί της.

Πέρα από τα προαναφερθέντα συνδικάτα, στην «Ένωση κατά του ΝΑΤΟ» συμμετέχουν μεταξύ άλλων: το Συντονιστικό κατά του Πολέμου στο Ιράκ, το Ελευθεριακό Συντονιστικό κατά του ΝΑΤΟ, η Ένωση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, τα κόμματα EMEP, DEHAP, SDP, SHP, οι Αυτόνομοι Φοιτητές, οι οργανώσεις: Greenpeace, Αντικαπιταλιστές, Ένωση Συγγραφέων Τουρκίας, Κοπερατίβα Ερασιτεχνικού Θεάτρου και Εκδόσεων, Πράσινοι, Ομάδα Κοινωνικής Οικολογίας, Μέτωπο των Εργατών, Πλατφόρμα Δημοκρατικών Δικαιωμάτων, αλεβίτικος πολιτιστικός σύλλογος «Πιρ Σουλταν Αμπντάλ» και πολλές άλλες εργατικές ενώσεις, πολιτιστικοί σύλλογοι, κοινωνικές και πολιτικές ομάδες.

Το Ελευθεριακό Συντονιστικό κατά του ΝΑΤΟ

Οι αναρχικοί και οι αντιεξουσιαστές συμμετέχουν και αυτοί στην «Ένωση κατά του ΝΑΤΟ» με το σχήμα «Ελευθεριακό Συντονιστικό κατά του ΝΑΤΟ». Σε αυτό συμμετέχουν πολλοί αναρχικοί και αντιεξουσιαστές – πέραν της Κωνσταντινούπολης - και από πολλές άλλες πόλεις όπως από Άγκυρα, Σμύρνη, Ντενιζλί, Ιζμίτ (Νικομήδεια), Μαλάτια κα. Το Ελευθεριακό Συντονιστικό πραγματοποίησε πολλές δραστηριότητες, εκδηλώσεις και συζητήσεις κατά του ΝΑΤΟ και του μιλιταρισμού. Την 4η Απριλίου διοργάνωσε κινητοποιήσεις στην Ιστικλάρ του Ταξίμ στην Κωνσταντινούπολη.

Διακήρυξη

«Τα όνειρά μας γίνονται σκοτεινά και διαπιστώνουμε πως είμαστε αδύναμοι. Κάποιοι θέλουν να αισθανόμαστε έτσι: να ελέγχουν τη ζωή μας και να την παίρνουν από τα χέρια μας, προς όφελος αυτών που αυξάνουν τα κέρδη τους. Τα αφεντικά εκμεταλλεύονται τον εργάτη, οι κεφαλαιοκράτες τους φτωχούς και οι πλούσιες χώρες τον υπόλοιπο κόσμο. Αυτό είναι το σύστημα του χρήματος, του καπιταλισμού…

Για χρόνια ο καπιταλισμός διασφάλιζε την ύπαρξή του μέσω των οργανισμών του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και του ΝΑΤΟ. Σήμερα το ΝΑΤΟ κινείται ως ο μεγαλύτερος στρατός του συστήματος και πραγματοποιεί τη συνάντηση στην Κωνσταντινούπολη των κυρίαρχων του πλανήτη για να λάβουν νέες αποφάσεις στο όνομα μας.

Κινητοποιούμενο από τις ΗΠΑ και τους συμμάχους του, (το ΝΑΤΟ) πλασάρεται ως ο παγκόσμιος οργανισμός έτοιμος να πραγματοποιήσει κάθε είδους σφαγή για την επιβίωση του καπιταλισμού. Από τη μια πλευρά είναι οι ΗΠΑ, το κράτος που απομυζά το μεγαλύτερο μέρος του πλούτου και από την άλλη οι χώρες στις οποίες ζουν οι φτωχοί και οι άστεγοι. Το κράτος αντιπροσωπεύει μόνο την κυρίαρχη τάξη με στόχο την προστασία των καπιταλιστών.

Για μας, η από κοινού οργάνωση της πάλης στοχεύει στην εγκαθίδρυση ενός νέου κόσμου χωρίς αφεντικά και εκμετάλλευση. Αυτή η πάλη θα είναι χωρίς προοπτική όσο τα εργαλεία παραγωγής δεν βρίσκονται απευθείας στα χέρια των παραγωγών. Γιατί η κοινωνία διεκπεραιώνει την ύπαρξη της με την κατανάλωση αγαθών, τα οποία όμως προκύπτουν από την εκμετάλλευση.

Εμείς δεν πιστεύουμε ότι μπορούμε να φτάσουμε στη λύση με μία αλλαγή στην κυβέρνηση, γιατί θέλουμε έναν κόσμο χωρίς κυβερνήσεις. Για αιώνες τα αφεντικά, οι διοικητές, οι ηγέτες, οι σύζυγοι μας έχουν κάνει να πιστεύουμε ότι αυτοί μπορούν να λάβουν καλύτερες αποφάσεις στο όνομα μας.

Εμείς δεν πιστεύουμε ότι κάποιοι μπορούν να έχουν την εξουσία να λαμβάνουν αποφάσεις στο όνομα άλλων. Πιστεύουμε στην ανάπτυξη δράσεων και συνεργιών στις οποίες ο καθένας μπορεί να συμμετάσχει για τον καθορισμό του κοινού μέλλοντος μας.

Η διαδικασία επίτευξης ενός κόσμου χωρίς αφεντικά και εκμετάλλευση μπορεί να γίνει δυνατή μόνο με την παγκόσμια πάλη όλων αυτών που υφίστανται την εργατική εκμετάλλευση, γίνονται θύματα σεξουαλικής βίας και παραβιάζονται τα πολιτιστικά και γλωσσικά δικαιώματά τους. Όλοι αυτοί κυριαρχούνται».

LIBERTARIAN COORDINATION AGAINST NATO

http//haziran2004.cjb.net, antiotoriter2004@excite.com

+ΠΗΓΕΣ

http://www.ozgurhayat.org/anarsistanbul.htm

http://istanbul.indymedia.org/

Η κατασκευή νέων εξουσιαστικών δομών

Την 30η Ιουνίου γίνεται η αποκαλούμενη μεταβίβαση της κυριαρχίας και εξουσίας στο Ιράκ, από τις κατοχικές αμερικανοβρετανικές δυνάμεις στα νέα ηγετικά πολιτικά όργανα που οι ίδιες διόρισαν. Στην ουσία πρόκειται για μια πλήρως ελεγχόμενη διαδικασία περιορισμένης μεταβίβασης αρμοδιοτήτων από την κατοχική αρχή στα νέα κυβερνητικά όργανα, με κατεύθυνση τον καθορισμό και τη διαμόρφωση ενός νέου εξουσιαστικού οικοδομήματος. Οι ΗΠΑ του Μπους, των νεοσυντηρητικών και του στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος, κινούνται με άξονα το δόγμα της μονομερούς δράσης ανά τον πλανήτη και ως πολιορκητικός κριός παγκοσμιοποίησης της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Άμεσος στόχος τους τα κράτη και οι περιοχές, που είτε δεν είναι υποταγμένα στη νέα τάξη τους, είτε έχουν μεγάλη ενεργειακή στρατηγική σημασία, είτε αποτελούν ένα νέο πεδίο διεύρυνσης των αγορών. Στο Ιράκ, αυτό που δοκιμάζουν οι Αμερικανοί είναι η επιχείρηση κατάληψης μιας τέτοιας χώρας, απομάκρυνσης από την εξουσία ενός καθεστώτος, η κατεδάφιση ενός ολόκληρου κράτους και στη συνέχεια η οικοδόμηση ενός νέου κρατικού μορφώματος υποτελές στην αμερικανοκίνητη νέα παγκόσμια τάξη των αγορών και της καταστολής. Η χρησιμοποίηση νέων εχθρών, όπως ο ισλαμικός φονταμενταλισμός, είναι εκ των ων ουκ άνευ… Παράλληλα, το σχέδιο της αμερικανικής πολιτικοστρατιωτικής ηγεσίας για τον εκδημοκρατισμό της Μέσης Ανατολής, όπως το διατύπωσε ο Μπους στη σύνοδο των G8, δείχνει και τις αποφάσεις που έχουν δρομολογηθεί. Αφού αυτό εξυπηρετεί, όχι τόσο την αναγκαιότητα εξάλειψης των ισλαμιστικών πυρήνων και της Αλ Κάιντα -που τους βολεύουν στα πολεμικά τους σχέδια-, αλλά για την επέκταση και διεύρυνση των αγορών μέσω του γνωστού μοντέλου της δυτικής αστικοδημοκρατίας. Προσαρμοσμένου καταλλήλως φυσικά, εκτός και αν δεν υπολογίζουν τις εκατόμβες νεκρών που προκαλούν οι ανά τον κόσμο επεμβάσεις τους. Από κοντά όμως και οι παρενέργειες των νέων σταυροφοριών, που μετατρέπονται σε μπούμεραγκ και κρίνουν το όλο εγχείρημα. Η νομιμοποίησή του επιτυγχάνεται και δια της πρόκλησης ασύμμετρων απειλών και χτυπημάτων αντιποίνων, με θύματα όπως την 11/9 και 11/3. Με όπλο το φόβο και τρόμο των υπηκόων, που βυθισμένοι σε πλήρη αφασία, δίνουν λευκές επιταγές κάθε φορά σε άλλους κυβερνήτες-τοποτηρητές. Και η ακύρωση τέτοιων ψευδαισθήσεων, δεν έχει να κάνει με απλές διαχειρίσεις μικροαστικών ονείρων. Το ζητούμενο είναι η ύπαρξη ενός πραγματικά εναλλακτικού οράματος, όχι διαχείρισης της μιζέριας, αλλά αυτοοργάνωσης της ζωής μας.

Μπ.. Μπίκας

Ανθρώπινο κεφάλαιο και άμισθη εργασία

(στα πανεπιστήμια και όχι μόνο...)

Αν κάτι αποδείχτηκε περίτρανα από την παγκόσμια ύφεση των τελών της δεκαετίας του '20, ύφεση που σημαδεύτηκε από το χρηματιστηριακό κραχ και από τη μακρά περίοδο κρίσης κερδοφορίας του κεφαλαίου, είναι η σημασία μιας συνολικότερης εποπτείας και οργάνωσης του καπιταλιστικού κύκλου. Αναδείχθηκε, δηλαδή, η σημασία ύπαρξης ενός συλλογικού καπιταλιστή, του κράτους, που ταυτόχρονα θα είναι ο συλλογικός εργοδότης που θα εξασφαλίζει την εργασία, αλλά και την κοινωνική αναπαραγωγή της εργατικής τάξης («κράτος πρόνοιας»).

Η σημασία αυτής της αναδιάρθρωσης υπήρξε τεράστια. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι «...η κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου ήταν κρίση εκμεταλλευσιμότητας της εργατικής τάξης, κρίση αποδοτικής αξιοποίησής της για τις ανάγκες του συσσωρευμένου κεφαλαίου, και άρα κάτι πολύ περισσότερο από οικονομική κρίση (υποκαταναλωτικού, χρηματιστηριακού, κτλ χαρακτήρα). Ήταν βασικά κρίση των ταξικών σχέσεων, ενός μοντέλου κυριαρχίας, ενός ολόκληρου κόσμου σχέσεων...».

Καπιταλιστική επένδυση σε ανθρώπινο κεφάλαιο

Με ολόκληρο αυτόν τον παλιό κόσμο σχέσεων έπρεπε να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους τα αφεντικά και η απάντησή τους υπήρξε άμεση, σε ανατολή και δύση. Στις διαφορετικές εκδοχές του (σοσιαλδημοκρατικό, εθνικοσοσιαλιστικό, φασιστικό, σταλινικό) το σύγχρονο αστικό κράτος έρχεται να δικαιώσει τις ιδέες του Κέυνς, έστω χάρη στη διεξαγωγή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Και η εφαρμογή της νέας ρύθμισης ξεκινά: ο σχηματισμός κοινωνικού κεφαλαίου σηματοδότησε την ενσωμάτωση των κοινωνικών αγώνων της περιόδου στη λογική του κεφαλαίου και την πρόσδεση της εργατικής τάξης σε αυτό. Το νέο «κοινωνικό συμβόλαιο θα επιφέρει από τη μία αύξηση των μισθών και μία σειρά κοινωνικών παροχών που θα αγκαλιάσουν όλο το πλέγμα της αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, αλλά από την άλλη, θα υποθάλψει την αύξηση της παραγωγικότητας (που φυσικά θα είναι μεγαλύτερη από αυτήν των μισθολογικών επιπέδων...), τη διαίρεση και την πειθάρχηση της εργατικής τάξης (οι παροχές του «κοινωνικού κράτους» δεν μοιράστηκαν ισομερώς σε όλα τα κομμάτια της εργατικής τάξης, αλλά αναπαρήγαγαν την ιεραρχία και τον ανταγωνισμό στο εσωτερικά της τελευταίας).

Το νέο συμβόλαιο θα απενοχοποιήσει τον καπιταλισμό, θα υποθάλψει την κοινωνική ειρήνη και τη συνεργασία και, τέλος, θα επεκτείνει σε ολόκληρη, πλέον, την κοινωνία το μοντέλο της μαζικής παραγωγής και κατανάλωσης: το «κοινωνικό εργοστάσιο» είναι γεγονός. Σε αυτά ακριβώς τα πλαίσια είναι που τα αφεντικά συνειδητοποίησαν τη σημασία της επένδυσης σε ανθρώπινο κεφάλαιο, επένδυση η οποία «...παρουσιάστηκε όταν το κεφάλαιο έπρεπε να ξεκινήσει να λαμβάνει υπ' όψιν του με ένα ρητό τρόπο το συνολικό καπιταλιστικό κύκλο της καπιταλιστικής κοινωνίας στον οποίο η εργατική δύναμη παράγεται, αποκτά τα προσόντα της και αναπαράγεται. Σε αυτή την προσπάθεια να σχεδιαστεί το κοινωνικό κεφάλαιο τόσο στα σταθερά, όσο και στα μεταβλητά του μέρη, οι σχέσεις και οι θεσμοί της καπιταλιστικής κοινωνίας, που προηγουμένως θεωρούνταν «αντιπαραγωγικοί», έπρεπε να αναγνωριστούν ως παραγωγικοί...». Τότε θα ξεκινήσουν οι επενδύσεις στην εκπαίδευση και δη στην τριτοβάθμια, τότε θα μεταβληθεί και ο χαρακτήρας της τελευταίας, ώστε αφενός να αυξηθεί ο αριθμός των πτυχιούχων και αφετέρου να εξασφαλιστεί η εκ νέου διαίρεση της εργατικής τάξης.

Και ενώ τα αφεντικά αντιλαμβάνονται ότι μπορεί να αποσπασθεί υπεραξία σε ολόκληρο τον καπιταλιστικό κύκλο, σε όλες τις εκφάνσεις της κοινωνικής ζωής και την αποσπούν, ταυτόχρονα, σε αυτά ακριβώς τα πεδία θα ξεπηδήσουν οι νέοι ταξικοί αγώνες. Είτε ζητώντας περισσότερα από αυτά που ήδη τους παρέχονταν (π.χ. μισθοί, επιδόματα), είτε αμφισβητώντας τον ίδιο τους τον κοινωνικό ρόλο (π.χ. αγώνες των γυναικών ενάντια στην οικιακή εργασία), είτε αντιδρώντας στην προκαθορισμένη πορεία σχολείο-δουλειά-σύνταξη, οι προλεταριακοί αγώνες των τελών του '60 θα αναγάγουν το «κράτος πρόνοιας» σε πεδίο διεκδίκησης και ανταγωνισμού. Σε συνδυασμό με τις άγριες απεργίες, τα turn-overs, τα σαμποτάζ κ.λ.π. η εξέγερση ενάντια στην («φανερή» ή μη) εργασία θα διαχυθεί σε όλη την κοινωνία και η κρίση αναπαραγωγής της καπιταλιστικής σχέσης θα ξεσπάσει.

Το τέλος του «κράτους πρόνοιας»

Σε αυτή τη γενικευμένη κρίση το κεφάλαιο θα απαντήσει απορρυθμίζοντας, καταρχήν, το ασύμφορα δαπανηρό «κράτος πρόνοιας» και θα το εντάξει στην οικονομία της αγοράς. Η αναδιάρθρωση και ιδιωτικοποίηση των κρατικών επιχειρήσεων, η αποβιομηχανοποίηση των αστικών κέντρων, η αύξηση των επενδύσεων στον τριτογενή τομέα εις βάρος του δευτερογενή και του πρωτογενή, η σκληρή εισοδηματική πολιτική και η ελαστικοποίηση της αγοράς εργασίας ήταν μερικές μόνο από τις άλλες «συνταγές» που θα εφαρμοστούν σε παγκόσμια κλίμακα.

Με τα παραπάνω μέτρα τα αφεντικά θα προσπαθήσουν να πειθαρχήσουν το εργατικό δυναμικό και να το καταστήσουν και πάλι παραγωγικό. Από τη μία το αναγκάζουν να αναλάβει το ίδιο τα έξοδα κοινωνικής αναπαραγωγής του, ενώ από την άλλη επιβάλλουν την εργασία (γενικά) σε όλο και ευρύτερα πεδία. Και φυσικά τα πανεπιστήμια δεν θα μπορούσαν να αποτελέσουν εξαίρεση. Η σημασία σχηματισμού ανθρώπινου κεφαλαίου, εξάλλου, δεν είχε τεθεί ποτέ υπό αμφισβήτηση. Το κεφάλαιο όμως έπρεπε να βρει νέους τρόπους που όχι μόνο θα επέβαλλαν την (αυτο)πειθαρχία στους φοιτητές ή την ευέλικτη εκπαίδευσή τους, ώστε να ανταποκρίνονται στις εκάστοτε ανάγκες της αγοράς, αλλά που θα καθιστούσαν τα πανεπιστήμια σε χώρους άμεσης απόσπασης υπεραξίας.

Η αναδιάρθρωση των πανεπιστημίων θα ξεκινήσει και η άμισθη εργασία σε αυτά, σιγά - σιγά θα εξαπλωθεί. Από τις διπλωματικές εργασίες, που είναι υποχρεωτικές σε πολλές σχολές και που αποτελούν πνευματική ιδιοκτησία των επιβλεπόντων καθηγητών, με αποτέλεσμα αυτοί να έχουν τη δυνατότητα να τις εκμεταλλευτούν (ποικιλοτρόπως, ακόμη και πουλώντας τις), ως τις μεταφράσεις κειμένων και από την καθημερινή εργασία των φοιτητών ιατρικής στα νοσοκομεία (των φοιτητών φαρμακευτικής στα φαρμακεία, των φοιτητών νομικής σε δικηγορικά γραφεία, των...) ο κατάλογος φαντάζει ατελείωτος, χωρίς καν να συμπεριλάβουμε σε αυτόν το διάβασμα μας... Παράλληλα η δημιουργία μίας σειράς «γραφείων διασύνδεσης» των πανεπιστημίων και των φοιτητών τους με τις επιχειρήσεις, εγχώριες και ξένες, (με αντάλλαγμα την απόκτηση εργασιακής εμπειρίας, την πρακτική άσκηση, τη συμπλήρωση του βιογραφικού ή έστω τη διαμονή στο εξωτερικό), διευκολύνει την εξαγωγή και εν συνεχεία διαχείριση μίας μεγάλης ποσότητας φοιτητικής άμισθης (και πιο σπάνια υποπληρωμένης) εργασίας κι έξω από τους πανεπιστημιακούς χώρους, διευκολύνοντας έτσι το κεφάλαιο να οργανώσει το σύνολο της παραγωγής με ευνοϊκότερους, για αυτό, όρους. Από αυτό το εργασιακό περιβάλλον δεν ξεφεύγουν ούτε κάποιοι από τους καθηγητές, τους λέκτορες ή τους μεταπτυχιακούς και διδακτορικούς φοιτητές, οι οποίοι, όπως έδειξε ο Harvie, δεν μπορούν παρά να πουλήσουν την εργατική τους δύναμη, εργαζόμενοι για «υπεργολάβους» μεγαλοκαθηγητές.

Ταξικός αγώνας στα πανεπιστήμια

Λαμβάνοντας κανείς υπ' όψιν την παραπάνω, περιληπτική εκ των πραγμάτων, αναδρομή στο ρόλο και τη σημασία του «κοινωνικού κράτους» (και του συνακόλουθου σχηματισμού κοινωνικού κεφαλαίου), αλλά και των αιτιών της κρίσης του, δεν μπορεί παρά να αντιληφθεί τη σημασία όχι μόνο των επενδύσεων στην εκπαιδευτική διαδικασία αλλά και της ίδιας της (άμισθης) εργασίας (και) σε αυτή, για το ξεπέρασμα της ταξικής κρίσης. Επομένως, δεν μπορούμε να εξακολουθούμε να αντιλαμβανόμαστε το πανεπιστήμιο ως ιδεολογικό-πειθαρχικό μηχανισμό και μόνο. Ακόμη και αυτή η λειτουργία του έχει μεταβληθεί: «...η πειθάρχηση των φοιτητών δεν επιτυγχάνεται με τους παλιούς δασκαλίστικους τρόπους (βαθμολόγηση) αλλά μέσω της σύνδεσης με ένα εξαιρετικά σαφή τρόπο της εργασίας στα πανεπιστήμια με την μισθωτή εργασία: τη δουλειά...». Επιπλέον, μία τέτοιου είδους ανάλυση αναπαράγει τους διαχωρισμούς (καθηγητής εναντίον φοιτητή) που ο ίδιος ο καπιταλιστικός καταμερισμός της εργασίας έχει επιβάλει. Εμείς, αντιθέτως, αρνούμαστε να διαχωρίσουμε τους εαυτούς μας και προσπαθούμε να προάγουμε τον κοινό ταξικό αγώνα, καταρχήν στον κοινωνικό μας χώρο: τα πανεπιστήμια. Το ζήτημα της άμισθης εργασίας μας και άρα το ζήτημα της διεκδίκησης μισθού για αυτή, θεωρούμε, ότι όχι μόνο θα μπορέσει να συσπειρώσει όλους τους εργαζόμενους που μετέχουν στην εκπαιδευτική διαδικασία, αλλά και ότι θα συνδέσει άμεσα τους αγώνες στα πανεπιστήμια, με αυτούς έξω από αυτά. Το κυριότερο όμως, ένας τέτοιος αγώνας αφενός θα αποκαλύψει την «αόρατη» εργασία μας, θα την καταστήσει άμεση και απτή σε όλους, θέτοντας έτσι τις βάσεις για την καταστροφή της.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Πανεπιστήμια

Για τη ριζική αμφισβήτηση του θεσμού του Πανεπιστημίου

"Terminer l'universite!"
(Να εξαφανίσουμε το πανεπιστήμιο!) Μάης "68

Στα προηγούμενα φύλλα της Βαβυλωνίας έχει δημοσιευτεί μια σειρά από άρθρα σχετικά με ζητήματα που αφορούν το πανεπιστήμιο. Ανεξάρτητα από το συγκεκριμένο περιεχόμενο του κάθε άρθρου όμως, όλα τους κινούνται βάσει του ίδιου πάνω κάτω σκεπτικού: «η δημόσια εκπαίδευση είναι ένα αγαθό, το οποίο οφείλουμε να προστατέψουμε από τις επιθέσεις του κράτους και του καπιταλισμού» (οι οποίες εμφανίζονται είτε με νομοσχέδια τύπου Αξιολόγησης, είτε με την είσοδο ιδιωτικών επιχειρήσεων στις υπηρεσίες των σχολών, είτε με την είσοδο security κλπ). Το ζήτημα όμως είναι πως όσο κι αν μπορεί να ακούγονται εύλογα τα αιτήματα για αντίσταση σε όλα αυτά, όπως και σε αντίστοιχα του τύπου «αυθαιρεσία των καθηγητών», «δωρεάν συγγράμματα» κλπ, δεν παύουν να είναι αιτήματα όχι μόνο ρεφορμιστικά, αλλά καθαρά καπιταλιστικά. Κι αυτό διότι εκκινούν από τη θέση που ήδη αναφέραμε κι η οποία αποτελεί ουσιαστικό κομμάτι του καπιταλιστικού φαντασιακού σχετικά με την εκπαίδευση, καθώς αναγνωρίζει την ύπαρξη της ως σφαίρας διαχωρισμένης από την κοινωνική ζωή, η οποία χρειάζεται απλά κάποιες μικροβελτιώσεις. Βέβαια καλό θα ήταν να μην ξεχνάμε πως το αίτημα για δημόσια εκπαίδευση τέθηκε για πρώτη φορά από τον Πλάτωνα (στην υπηρεσία του ολοκληρωτικού κοινωνικού συστήματος της Πολιτείας) και τον Αριστοτέλη, δύο φιλοσόφους οι οποίοι συνέβαλαν καθοριστικά στη διαμόρφωση του καπιταλιστικού φαντασιακού. Και δεν είναι τυχαίο φυσικά το γεγονός πως το αίτημα αυτό αναδύθηκε στην Αθήνα του 4ου πΧ αιώνα, μια περίοδο παρακμής των δημοκρατικών αντιλήψεων και πρακτικών (σύμφωνα με τις οποίες η παιδεία αφηνόταν στην ιδιωτική πρωτοβουλία του καθενός) κατά την οποία άρχιζε να εμφανίζεται όλο και πιο αισθητα ο διαχωρισμός της πολιτικής, της οικονομίας και του πολέμου από τη ζωή της κοινωνίας και η ανάθεσή τους σε «ειδικούς», παράλληλα με μια ολοένα και μεγαλύτερη εξειδίκευση των δραστηριοτήτων: μια περίοδο με άλλα λόγια κατά την οποία πρωτοεμφανίστηκαν πολλά από τα βασικά στοιχεία της καπιταλιστικής οργάνωσης της κοινωνίας, ένα εκ των οποίων -και βασικό μάλιστα- είναι και η δημόσια (κρατική εννοείται) εκπαίδευση. Αν επιθυμούμε λοιπόν τη δημιουργία ενός «ριζοσπαστικού φοιτητικού κινήματος» -αίτημα που ετέθη και με αφορμή τις πρόσφατες φοιτητικές εκλογές- οφείλουμε να ακολουθούμε μια οδό που θα αμφισβητεί το πανεπιστήμιο συνολικά, ως θεσμό της διαχωρισμένης εκπαίδευσης κι όχι μερικά και αποσπασματικά, βάσει της α ή β συγκυρίας. Αυτό που χρειάζεται να προτάσσουμε με κάθε ευκαιρία είναι πως το πανεπιστήμιο είναι ένας θεσμός καταπιεστικός, καθώς βασίζεται στην ιεραρχία (εξετάσεις, βαθμοί, απόλυτη εξουσία/αυθεντία/αλάθητο του καθηγητή), διαχωρισμένος από την κοινωνία, μία όψη απλά της κοινωνικής οργάνωσης που βασίζεται στο κράτος, τη γραφειοκρατία και τους πάσης φύσης «ειδικούς» ένας θεσμός τον οποίο δε θέλουμε να βελτιώσουμε, αλλά να καταργήσουμε, καθώς όσο δημόσιο κι αν είναι ένα πανεπιστήμιο, όσο ανεξάρτητο κι αν είναι από εταιρείες και πολυεθνικές, η ουσία του δεν αλλάζει. Αυτό που λέμε βέβαια δεν είναι πως πρέπει να παραμένουμε αμέτοχοι σχετικά με ζητήματα «πιο ρεφορμιστικά». Αυτό που λέμε είναι πως χρειάζεται να αλλάξουμε το αφετηριακό σημείο της κριτικής μας, διότι με το να καταγγέλουμε το «ιδιωτικό πανεπιστήμιο» κι όχι το πανεπιστήμιο αυτό καθεαυτό, είναι σαν να καταγγέλουμε το «νεοφιλελευθερισμό» και όχι τον ίδιο τον καπιταλισμό. Με το να θεωρούμε περισσότερο άξιο κριτικής «το τερατούργημα της αξιολόγησης» από τη βαρεμάρα που μας πιάνει κάθε φορά που ανοίγει το στόμα του ο καθηγητής ή από την αηδία που μας προκαλεί η εξεταστική ξεπέφτουμε αυτομάτως στο επίπεδο του Εαακίτη φοιτητοπατέρα, αφήνοντας να μας διαφύγει οτιδήποτε θα μπορούσε να σημάνει την επιθυμία δημιουργίας μιας άλλης κοινωνίας.

Ομάδα irk / irkmail@yahoo.com

«Η ποινή, όπως και το έγκλημα, είναι ιστορία αίματος και πόνου» *

* Ιωάννης Μανωλεδάκης

Με αφορμή τη συνταξιοδότηση του διεθνούς φήμης καθηγητή ποινικού δικαίου Ι. Μανωλεδάκη, έγινε προς τιμήν του στη Θεσσαλονίκη ένα συνέδριο στις 13-15 Μαΐου. Κύρια θεματική του ήταν το τρίπτυχο Δημοκρατία- Ελευθερία- Ασφάλεια. Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με άλλο ένα συνέδριο, μιας και στο συγκεκριμένο συμμετείχε η αφρόκρεμα της ελληνικής νομικής επιστήμης.

«Το δημοκρατικό ιδεώδες γίνεται απολύτως εφικτό σε κοινότητες ατόμων, που δεν υπάρχει διαφοροποίηση ιδιοκτησιακού καθεστώτος και δεν είναι αναγκαία η ύπαρξη εξουσίας».

Την Πέμπτη 13/5 έγινε η εναρκτήρια τελετή με χαιρετισμούς από εκπροσώπους κομμάτων, τοπικής αυτοδιοίκησης κλπ, και μετά την τοποθέτηση του καθηγητή νομικής ΑΠΘ Ν. Παρασκευόπουλου, ο τιμώμενος ξεκίνησε την εισήγησή του.

Ι. Μανωλεδάκης (τιμώμενος, καθηγητής ΑΠΘ): Το τρίπτυχο της κεντρικής θεματικής ήταν η εισήγησή του. Ξεκινώντας από τα πολιτικά του Αριστοτέλη για τη δημοκρατία, αναφερόμενος στην άμεση δημοκρατία και στο δημοκρατικό πολίτευμα ως διακυβέρνηση με τη συναίνεση της πλειοψηφίας, τόνισε ότι το δημοκρατικό ιδεώδες γίνεται απολύτως εφικτό σε κοινότητες ατόμων, που δεν υπάρχει διαφοροποίηση ιδιοκτησιακού καθεστώτος και δεν είναι αναγκαία η ύπαρξη εξουσίας. Τη συνέδεσε στη συνέχεια με την ελευθερία, μέσω της διαπίστωσης ότι, αν ένα κομμάτι της κοινωνίας άρει τη συναίνεσή του από ένα πολίτευμα, τότε η δημοκρατία θωρακίζεται. Κι αυτή είναι η αφετηρία του προβλήματός του, όπου αρχίζει και τελειώνει η ελευθερία του ατόμου. Πολιτική ελευθερία, εν τέλει, δε νοείται χωρίς προσωπική ελευθερία. Για την ασφάλεια, διέκρινε δυο κατευθύνσεις: αυτήν του ατόμου και αυτή της πολιτείας, με αυτήν του ατόμου έναντι της πολιτειακής εξουσίας και την αμοιβαία ασφάλεια μεταξύ ισότιμων μελών μιας κοινωνίας ως θεμέλια της ελευθερίας του ατόμου και της ανάπτυξης της προσωπικότητάς του. Η εισήγηση τελείωσε ως εξής:

«αν η επιδίωξη της απόλυτης ασφάλειας οδηγήσει σε μείωση των προσωπικών ελευθεριών, η διάβρωση του κράτους δικαίου θα φάει τις σάρκες του νομικού μας πολιτισμού… αν απομακρυνθούμε από την εποχή του ανθρωπισμού, θα επανέλθουμε στην εποχή της βαρβαρότητας».

Από την επόμενη ξεκίνησαν οι εισηγήσεις μεταξύ των οποίων.

Ν. Αλιβιζάτος (καθηγητής πανεπιστημίου Αθηνών): Η εισήγηση ξεκίνησε με μια ιστορική αναδρομή. Η απόπειρα δολοφονίας του Γεώργιου Α' το 1898 δεν είχε κριθεί πολιτικό έγκλημα, κι ο τότε νομικός τύπος κατηγορούσε τον Άρειο Πάγο για φαρισαϊσμό και υποκρισία. Κατά τον Άρειο Πάγο η ύβρις κατά του βασιλιά από τον αναρχικό Μαρίνο Αντύπα, δεν είναι εξύβριση, αλλά κωμωδία (να υποθέσουμε ότι η ανθρωποκτονία είναι τραγωδία;).

Συμπέρασμα του εισηγητή ήταν το σύνταγμα να επιτάσσει ευνοϊκότερη αντιμετώπιση για άτομα που τα δικαστήρια τους επιφυλάσσουν τρισχειρότερη μεταχείριση κι ότι ο πολιτικός εγκληματίας είναι ένα ανύπαρκτο είδος. Τα δικαστήρια σχεδόν ποτέ δεν αναγνώριζαν πολιτικούς εγκληματίες, με τις επιταγές του συντάγματος να λειτουργούν για τους νομικούς περισσότερο ως άλλοθι για να έχουν τη συνείδησή τους ήσυχη.

Γ. Σωτηρέλης (αν. καθηγητής πανεπιστημίου Αθηνών): Η θεματική της εισήγησης («Τρομοκρατία», πολιτικό έγκλημα & αρχή της δημοσιότητας της δίκης) προϊδέαζε για το ενδιαφέρον της. Μίλησε για τη διεθνή συγκυρία, το επικίνδυνο της ελληνικής αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας, την αυθαίρετη εξαφάνιση του πολιτικού εγκλήματος, την αναγκαιότητα ύπαρξης των ενόρκων και την αρχή της δημοσιότητας στις δίκες.

Το πιο ενδιαφέρον σκέλος ήταν η θέση ότι τα αδικήματα που διαπράττονται σε μαζικές διαδηλώσεις αμφισβήτησης της «νέας τάξης» από διαδηλωτές του αντι-παγκοσμιοποιητικού κινήματος είναι σύγχρονες εκφάνσεις του πολιτικού εγκλήματος, άρα οι κατηγορούμενοι πρέπει να αντιμετωπίζονται ως πολιτικοί εγκληματίες. Συνεπώς, ο όρος πολιτικός εγκληματίας δεν είναι περιορισμένος σε μια- δυο περιπτώσεις, αλλά εκτείνεται σε ένα μεγάλο κομμάτι ενός κινήματος.

Άλλες θεματικές ήταν: **Ζ. Παπαδημητρίου** (καθηγ. ΑΠΘ) για τη σχέση των κοινωνικών κινημάτων με την ένοπλη βία, Κ. Σπινέλλη (καθηγ. π.Αθ.) για το θέμα των κρατούμενων χρηστών, Γ. Πάσχος (καθηγ. ΑΠΘ) για την ένοπλη βία στην παγκοσμιοποιημένη πραγματικότητα, Ν. Κουράκης (καθηγ. π.Αθ.) για την παραβατικότητα των ανηλίκων (εν όψει και του νέου νομικού καθεστώτος), Α. Κωστάρας (καθηγ. π. Θράκης) για την ελευθερία της τέχνης (περιπτώσεις του βιβλίου του Μ. Ανδρουλάκη Mν και του επίμαχου πίνακα της έκθεσης Outlook), και του Δ. Τσάτσου (ευρωβουλευτής) για τη σχέση των αρχών του εθνικού δικαίου με αυτό της Ε.Ε.

Ανάμεσα στις εισηγήσεις γίνονταν τοποθετήσεις: δικαστικοί, δικηγόροι, φοιτητές, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον στις παρεμβάσεις συνηγόρων (Μυλωνάς, Χριστοδουλοπούλου) κατηγορούμενων ως μελών της 17Ν και του ΕΛΑ.

Εκτός του ακαδημαϊκού σκέλους, το σημαντικότερο ήταν ότι σε αυτό το συνέδριο έλαμψε πάλι η πρωτοποριακή και ριζοσπαστική για τις μέρες που διανύουμε προσέγγιση του ποινικού δικαίου. Οι προβληματισμοί που αναπτύσσονταν είναι όσα ο ευαισθητοποιημένος κόσμος περίμενε να ακούσει ως επιστημονικό αντίλογο στην αντι- επιστημονική πραγματικότητα του δικαίου.

Άγγελος Φελεσάκης

Περιεκτική Δημοκρατία

Εκδήλωση- συζήτηση

28/5

Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης

Την εκδήλωση- συζήτηση με κύριο ομιλητή τον συγγραφέα Τάκη Φωτόπουλο, άνοιξε ο Σέργιος Μαμέας, μέλος του δικτύου για την περιεκτική δημοκρατία, με μια μικρή εισήγηση για τις συνιστώσες του προτάγματος της περιεκτικής δημοκρατίας (δηλ. την έννοια της πολιτικής, οικονομικής, κοινωνικής και οικολογικής δημοκρατίας καθώς και τη νέα ιδιότητα του πολίτη που αυτές συνεπάγονται).

Η εισήγηση του Τάκη Φωτόπουλου παρουσιάστηκε σε τρία μέρη:

1. Αρχικά αναλύθηκε το ερώτημα αν μπορούμε να μιλάμε για ένα νέο πρόταγμα σήμερα. Υπάρχει ανάγκη για κάτι τέτοιο; Τι σημαίνει ένα νέο πρόταγμα; Σ' αυτό το μέρος αναλύθηκε το πρόταγμα κατ' αντιπαράθεση με τους «νόμους» της Ιστορίας αλλά και καταδείχτηκε πως δεν είναι άλλη μια ουτοπία.

2. Στη συνέχεια επιβεβαιώθηκε πως υπάρχουν σήμερα οι υποκειμενικές συνθήκες (κατάρρευση του σοσιαλιστικού κρατισμού) και οι αντικειμενικές (πολυδιάστατη κρίση) για ένα νέο πρόταγμα και συζητήθηκε το θέμα του απελευθερωτικού υποκειμένου.

3. Τέλος, αναλύθηκε η μεταβατική στρατηγική σε μια περιεκτική δημοκρατία. Ακολούθησε εκτενής συζήτηση με ερωτήσεις του κοινού (ανταποκρίθηκαν περίπου 170 άτομα) πάνω σε πολλά ζητήματα όπως για παράδειγμα οι τοπικές εκλογές, η διεθνοποίηση κ.ά. Το σημαντικότερο ήταν πως πολλοί ενδιαφέρθηκαν να γνωρίσουν από κοντά τα μέλη του περιοδικού και δόθηκε ένα σταθερό ραντεβού (κάθε Κυριακή στις 7μμ, στο στέκι της Ιατρικής απέναντι από το ΑΧΕΠΑ) για μια καλύτερη γνωριμία/ συνεργασία.

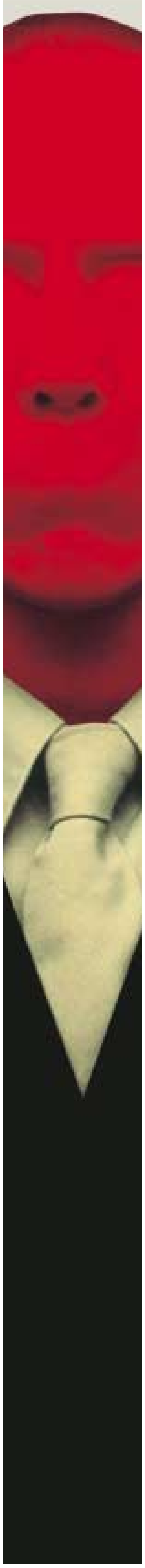
Θοδωρής Βελισσάρης

www.inclusivedemocracy.org/pd

Στέκι μεταναστών /τριών

Ξεκίνησε η λειτουργία του καινούριου στεκιού μεταναστών/τριών στη Θεσσαλονίκη. Βρίσκεται στη Φιλίππου 51, 1ος και 2ος όροφος και στεγάζει συλλόγους μεταναστών/τριών και τις δραστηριοτητές τους (μαθήματα, συναντήσεις). Στο στέκι συμμετέχουν επίσης: η αντιρατσιστική πρωτοβουλία, το δίκτυο για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, η οικολογική κίνηση και η εφημερίδα ΕΠΟΧΗ.

Στο στέκι λειτουργεί και χώρος καφενείου.

Σινάν Μποσκούρτ (Ταϋλάν)

Θύμα της "Αντιτρομοκρατικής Πολιτικής"

Την Τρίτη 11 Μαΐου το Συμβούλιο Εφετών Θράκης αποφάσισε την έκδοση του γερμανικής υπηκοότητας Κούρδου αγωνιστή Σινάν Μποσκούρτ (Ταϋλάν) στη Γερμανία, μετά από σχετικό αίτημα των Γερμανικών Αρχών. Η τελική απόφαση όμως για την έκδοση του Ταϋλάν θα παρθεί από τον Αρειό Πάγο – που θα έπρεπε να είχε αποφασίσει με περιθώριο 8 ημερών, όμως μέχρι της στιγμής που γράφεται το άρθρο αυτό δεν είχε γίνει και ο Ταϋλάν παρέμενε φυλακισμένος στις φυλακές της Κομοτηνής.

Έξω από το δικαστήριο υπήρχε παρουσία 60-70 ατόμων κυρίως από την εξωκοινοβουλευτική αριστερά και τον αντιεξουσιαστικό/αναρχικό χώρο, από την Κομοτηνή και τις γειτονικές πόλεις, απογοητευτική συμμετοχή σε σχέση με την υποστήριξη που υπήρχε στο αίτημα για μη έκδοση από διάφορους χώρους.

Το ένταλμα σύλληψης που εκδόθηκε τον Αύγουστο του 2003 εναντίον του Σινάν περιελάμβανε κατηγορίες για ρίξη μολότοφ σε τράπεζες τουρκικών συμφερόντων στη Γερμανία, ότι επίσης σκόπευε μαζί με άλλους να σκοτώσει κάποιον σύντροφο του και ότι είναι μέλος του DHKP-C που στη Γερμανία είναι παράνομο (αλλά όχι στη Ελλάδα). Και οι τρεις κατηγορίες κατέρρευσαν στο δικαστήριο με τα στοιχεία και τις καταθέσεις των μαρτύρων. Η αγόρευση του εισαγγελέα υπέρ της έκδοσης του Σινάν ήταν ένα μνημείο έλλειψης επιχειρημάτων, όπου επικαλέστηκε την εμπιστοσύνη που πρέπει να δειχθεί στην Γερμανική Δικαιοσύνη, ότι θα δικάσει δίκαια τον Σινάν!

Η έκδοση του Σινάν (εφόσον γίνει τελικά) θα είναι ένα σοβαρό πλήγμα για το δικαίωμα της πολιτικής προσφυγιάς στην Ελλάδα και δείχνει την ένταση του διακρατικού κατασταλτικού συντονισμού με πρόσχημα τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας».

Ν. Μπ.

ANTI-Olympics 2004

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
www.resistance2003.gr
e-mail: akathens@mail.gr, info@resistance2003.gr

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες αποτελούν τη «μεγάλη ιδέα» των κεφαλαιοκρατικών αφε-ντικών, των πολυεθνικών εταιρειών και προστατεύονται από τις δυνάμεις του ΝΑΤΟ. Ο πρωταθλητισμός βαπτίζεται αθλητισμός, η εμπορευματοποίηση και το κιτς αποκαλείται πολιτισμός, ο ανταγωνισμός ονομάζεται ευγενής άμιλλα, ο ατομικισμός αλληλεγγύη, η καταστολή ονομάζεται ειρήνη, ο εργασιακός μεσαίωνας ονομάζεται θυσία, οι πελατει-ακές σχέσεις εθελοντισμός, κλπ. Αυτές οι αλλοτριωμένες έννοιες, αποξενωμένες από την πραγματική τους σημασία, είναι πλέον οι νέες αξίες, τα νέα ιδεώδη των σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων, στην υπηρεσία της σύγχρονης Μεγάλης Ιδέας του παγκοσμιο-ποιημένου καπιταλισμού.

Ο χαρακτήρας των κατασταλτικών μέτρων και η αποδοχή των Ολυμπιακών Αγώνων σαν "εθνικής" γιορτής, που υλοποιούνται από την κυβέρνηση και το κράτος, με τη συ-ναίνεση της καθεστωτικής αριστεράς και των κρατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, αποσκοπούν στην κοινωνική-εργασιακή ειρήνη και ομηρία των εργα-ζομένων, των ανέργων και των κοινωνικά αποκλεισμένων, που εναντιώνονται στην Ο-λυμπιάδα της μίζας, των αναβολικών, των εργατικών «ατυχημάτων», του κέρδους, της πολιτιστικής-πολιτισμικής βαρβαρότητας.

Έρχονται για να μείνουν και μετά την Ολυμπιάδα, με την επέκταση της απαγόρευ-σης των διαδηλώσεων-απεργιών, την παρακολούθηση μεγάλων πληθυσμιακών ομάδων με υπέρυθρες σταθερές και ακίνητες κάμερες, την καταστρατήγηση των ατομικών, κοι-νωνικών, εργασιακών δικαιωμάτων, την αύξηση του εργασιακού ωραρίου, την επέκτα-ση της μερικής απασχόλησης, το γενικευμένο κοινωνικό έλεγχο. Την ίδια στιγμή η πολιτική και οικονομική εξουσία με επικοινωνιακά τρυκ και μεθοδεύσεις προετοιμάζει ένα νέο γύρο σκληρών μέτρων λιτότητας για καλυφθεί το έλλειμμα των δαπανών για τους Ολυμπιακούς Αγώνες.. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού στηρίζονται στις ορ-δές των Αμερικανοβρετανικών δυνάμεων και του ΝΑΤΟ, για την καταστολή των κοι-νωνικών και ταξικών αγώνων-αντιστάσεων που τους αντιστρατεύονται. SAIC (κοινο-πραξία που έχει αναλάβει την ασφαλή διεξαγωγή των αγώνων), CIA, FBI, MOSSAD, MI6, ΝΑΤΟϊκές δυνάμεις, θα φροντίσουν για την ασφαλή διεξαγωγή των ολυμπιακών αγώνων και της όλης εμποροπανήγυρης γενικότερα, με ότι αυτό συνεπάγεται για την κατασταλτική δράση που όλοι οι παραπάνω θα αναλάβουν. Αυτά τα μέτρα έρχονται για να μείνουν και να εφαρμόζονται οποτεδήποτε κριθεί σκόπιμο.

Σ' ότι αφορά τη λεγόμενη Ολυμπιακή εκεχειρία αυτή είναι υποκριτική αφού οι τρομοκρατικές πολεμικές σταυροφορίες των Αμερικανοβρετανικών-ισραηλινών στρα-τευμάτων αυξάνονται καθημερινά.

Η οικολογική καταστροφή που συντελείται είναι πρωτόγνωρη για τα δεδομένα της Αττικής. Το Ολυμπιακό χωριό χτίστηκε στις πλαγιές της Πάρνηθας, σε μια αποχαρα-κτηρισμένη έκταση. Το Ολυμπιακό Κωπηλατοδρόμιο κατασκευάστηκε στον υδροβιό-τοπο Σχινιά. Στον κάμπο Μεσογείων κατασκευάστηκε το Ολυμπιακό Ιππικό Κέντρο, ο νέος Ιππόδρομος και παραπέρα το Ολυμπιακό Σκοπευτήριο. Ο Υμηττός καταστράφηκε για να κατασκευαστεί το Κ.Υ.Τ. (κέντρο υπερυψηλής τάσης) της Δ.Ε.Η. Ο Κηφισός μπαζώθηκε ως ποταμός για να γίνει αυτοκινητόδρομος- τμήμα του Ολυμπιακού δακτυ-λίου. Η παραλία Σαρωνικού έγινε γήπεδα και μαρίνες. Κυριολεκτικά νεκρή φύση.

Ενόψει της διεξαγωγής των Ολυμπιακών Αγώνων διοργανώνουμε Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ, που θα διεξαχθεί στην Αθήνα στις 24-27 Ιουνίου,στη Γεωπονική Σχολή σαν συνέχεια του περσινού και των πρωτοβουλιών και δράσεων, που πήραμε ενάντια στη Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε., στη Θεσσαλονίκη. Σκοπός μας είναι να δημοσιοποιήσουμε τις αντιΟλυμπιακές- αντιεξουσιαστικές λογικές, να διατρανώσουμε την αντίθεσή μας στον πόλεμο στο Ιράκ, στην Παλαιστίνη, στον Ολυμπιακό πολιτισμό της βαρβαρότη-τας.

Θέλουμε να αποτελέσει την πολύμορφη πολιτική-πολιτιστική έκφραση των πρακτι-κών και θεωρήσεων που συμβάλλουν και πραγματώνουν την πολυεπίπεδη ανάπτυξη των κοινωνικοπολιτικών ταξικών αγώνων-αντιστάσεων-συγκρούσεων στις κεντρικές και επιμέρους επιλογές της πολιτικής εξουσίας. Να αποτελέσει δηλαδή τη μεγάλη γιορτή των εξεγερμένων συνειδήσεων και των ανήσυχων πνευμάτων του ευρύτερου αντισυ-στημικού κοινωνικοπολιτικού κινήματος της Αντικαπιταλιστικής- Ανατρεπτικής- Ριζο-σπαστικής- Αντιεξουσιαστικής αντίστασης, απελευθέρωσης και χειραφέτησης. Να ε-μπλουτίσουμε τις εμπειρίες μας και να ανταλλάξουμε τις απόψεις μας.

Για όλους αυτούς τους παραπάνω λόγους η οργανωμένη εναντίωση-αντίσταση στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004 είναι ένα γεγονός, που αφορά όχι μόνο τη δική μας συλλογικότητα αλλά όλο το Αντισυστημικό- Αντικαπιταλιστικό- Αντιεξουσιαστικό-Αναρχικό κίνημα σε όλες του τις αποχρώσεις και εκδοχές. Μπροστά σ' αυτή την πρόκληση σας καλούμε να συμβάλλεται με την παρουσία σας και με τις δικές σας παρεμβάσεις στις συζητήσεις, στις εκθέσεις έντυπου υλικού, στις μουσικές εκδηλώσεις και στα δρώμενα.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ,
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ.
Αυτός είναι ο δικός μας Πολιτισμός!!

ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ...!!
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΔΙΑΒΑΤΟΙ ΔΡΟΜΟΙ !!
«ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ»

24 ΕΩΣ 27 06
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΠΕΜΠΤΗ 24-6
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25-6
ΣΑΒΒΑΤΟ 26-6
ΚΥΡΙΑΚΗ 27-6
2004
ΓΕΩΠΟΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 75